

ஒத்துப்பாடு

திருவுபுலமலை மகாஸ்

கலாசார நினைக்களத்தின் வெளியீடு

2 தயக் கதீர்கள்

கிக்குவல்லை கமால்

கலாசார திணைக்களத்தின் வெளியீடு

UTHAYAK KATHIRKAL
NOVEL:

DIKWELLA KAMAL
104, Atulugama, Bandaragama.

First Edition
2006 September

ISBN: 955-8377-48-1

Printed By:
P & P Associate,
No. 699/1, Elhena Road,
Gothatuwa New Town,
Tel: 2792081 - 2792598

கலாசார அலுவல்கள் தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சரின் செய்தி

கலையார்வம் கொண்ட எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை மேம்படுத்தி சிறந்த தரத்திலான நாவல்கள், சிறுகதைகள் மற்றும் கவிதைகள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தலினை பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு நாடாத்தப்படவுள்ள அரசு இலக்கிய விழா -2006 இன் கீழான ஆக்கப் போட்டியில் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆக்கங்களின் பிரசரிக்கப்பட்ட புத்தகங்களின் ஆரம்ப நிகழ்வில் எனது அன்பான வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதில் மிக மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

சுதேச அடையாளத்தினைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் பொதுமக்களின் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் எண்ணத்துடன் ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபடுத்துவது இலக்கிய நிகழ்வின் பொறுப்பாகும். அனுராதபுரம் காலந்தொட்டே எமது, கலாசார விழுமியங்கள் ஊடாக பொதுமக்களுக்கு இலக்கியம் பற்றிய அறிவு புகட்டப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது தெளிவான விடயமாகும். கலாசார விழுமியங்களை அறியாதிருத்தல் பொதுமக்களை இலக்கியத்திலிருந்து தூரமாக்கி விடுவதற்குக் காரணமாகிறது. இச்குழ்நிலையினை ஆராய்ந்து அவசிய நடவடிக்கைகள் எடுத்தல் காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது.

இலக்கியத்துறையின், சிறந்த பணிகள் உரைநடை, செய்யுள் என இருவகையாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கியத்தில் உரைநடையானதுசெய்யுள் அடிகளிலிருந்து வேறுபட்ட கருந்தும் கொண்ட எழுத்துக்களின் ஒரு தொகுதியாகக் காணப்படுகிறது.

செய்யுளானது செய்யுள் அடிகளில் எழுதப்பட்ட கருத்துக் கொண்ட சொற்களின் ஒரு தொகுதியாக வரையறுக்கப்படுகிறது. இதற்கு மேலதிகமாக 'சாம்பு' கவிதைகள் என அழைக்கப்படுகின்ற இன்னொரு வகையும் உண்டு. ஒரு அடிமைப்படுத்தும் மகிழ்ச்சியினை பரிமாற்றஞ் செய்யும் திறமை கொண்ட உரைநடை, செய்யுள் அல்லது இவ்விரண்டினதும் சேர்ம்கையின் ஒரு பணி வரலாறு ஆகும். மேலும், கிழக்கத்திய, மேற்கத்திய கல்விமான்களால் முறையாக அங் கீரிக் கப்பட்ட கவிதைக் கான ஒரு விசேட வரைவிலக் கணம் கண்டுபிடிக் கப்பட வில்லை. பொதுமக்களின் விழிப்புணர்விற்கு ஒரு குறித்த வகை மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்ற உரைநடை-செய்யுள் ஆக்கத்தின் ஒரு புத்தகம் தற்காலத்தில் ஒரு எல்லையற்ற பெறுமானமாகவுள்ளது.

உழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை மேம்படுத்தலே எமது பிரதான தறிக்கோளாகும். 'மகிந்த சிந்தனை' இன் கீழ் புல்வேறுபட்ட கலைத்துறைகளுக்காக சிறந்த ரசனையுடன் மக்களை உருவாக்குவதற்கு கலாகீத அஸ்வட்டமா 'கலைத்துறையை வளர்த்தல்' என்ற ஒரு நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு நாங்கள் அர்ப்பணிப்புடன் பணி புரிகின்றோம்.

பொதுமக்களின் வரவேற்பினை அதிகரிப்பதற்கு சகல இலக்கிய பங்களிப் பகுதினை விழிப்பு சிறந்த வெற்றி பெற நான் முழுமனதுடன் விரும்புகின்றேன்.

கௌரவ. மகிந்த யாப்பாஅபேவர்தன,
கலாசார அலுவல்கள் தேசிய மரபுரிமைகள்.
அமைச்சர்.

கலாசாரமும் தேசியபாரம்பரியமும் மேன்படுத்தல் தொடர்ப்பான அமைச்சின் கெளரவ செயலாளரின் வாழ்த்துரைச் செய்தி

கலை இலக்கியம் சம்பத்தமாக, இந்நாட்டின் பிரதான கலைவிழாவான தேசிய கலை இலக்கிய பெருவிழாவின் உண்ணதமான சந்தர்ப்பத்தை, ஓர் அம்சமாகக் கொண்டு, கலாச்சார மேன்பாட்டுத்தினைக்களமும் இலங்கை கலைக் குழுவும் இலக்கிய உபகுழுவும் இணைந்து ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட 2006 ஆம் ஆண்டு அரசு இலக்கிய விருது வழங்கும் விழாவை அனைவரும் மிக்க ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் சந்தர்ப்பமாகும். அந்த ஆர்வத்தை சாக்டிக்காமல் எதிர் காலத்தில் முன் கொண்டுசெல்வதற்கு இந்த விருது வழங்கும் விழா துணைச் செய்யும். அது ஒழுங்குபடுத்தப்படுவது அவ்வாறாகும் இம்முறை அரசு இலக்கிய விழாவின் ஒரு முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால், கலாச்சார மேன்பாட்டுத்தினைக்கள் அனுசரணையுடன் அகில இலங்கை ரீதியில் மொழிரீதியாக நடாத்தப்பட்ட நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் கைப்பிரதிகள் போட்டிகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட படைப்புகள் பத்தை அச்சுவாகனமேற்றி வெளியிடுவதாகும்.

இலக்கியப் படைப்புகளை தான்வடிவில் அச்சுவாகனமேற்றி வெளியிடுவதென்பது இன்றைய பொருளாதார பின்னணியின் கீழ் இலகுவான ஒரு செயற்பாடாக கருத முடியாது. இருக்கும் வளங்கள் குறைவாக இருத்தாலும் கிடைக்கும் வளங்களில் ஒருபகுதியாவது அவ்வாறான முக்கிய வேலைகளை பயன்படுத்துவது கலாச்சார தேசியபாரம்பரிய மேன்பாட்டுத்

தொடர்பான அமைச் சினதும் கலாச் சார மேன்பாட்டுத் திணைக்களத்தினதும் பொறுப்பாகும் இது அவ்வாறான பொறுப்பை நடைமுறைப் படுத்தும் சத்தர்பமாகும்.

அவ்வாறு பயிலுனர்களால் கையளிக்கப்படும் படைப்புகளை தெரிவு செய்து அச்சுவாகன மேற்றப்பட்ட படைப்புகள் பத்தை வெளியிடும் இந்த நிகழ்வு உன்னதமானதென தான் கருதுகிறேன் அதன் காரணமாக அப்படைப்புகளை நிர்மாணிப்பதில் ஈடுபட்ட அனைவரையும், அவர்களுடைய யோக்கியத்தை மேன்மேலும் அபிவருத்தி செய்து கொள்வதற்கு இது மிகுந்த மதிப்புள்ள தூண்டுகோலாகுமென நாங்கள் நம்புகிறோம். இந்த மனமுவந்த, மனமார்ந்த, உண்மையான, சிரத்தையும் ஆர்வமுள்ள ஆர்வமிக்க உணர்சிமிக்க செயற்பாட்டை செய்வதற்கு முன்னின்றுமைத்த கலாச்சார பணிப்பாளர் உட்பட, சேவையாற்றும் தழுவினருக்கும், இலக்கிய உபகுழுவினருக்கும், என்னுடைய விசேட மனமார்ந்த நன்றியறிகளைச் சமர்பிக்கிறேன்.

ஜி. எல். டப்ளியு சமரசிங்க. மும் தேசிய

செயலாரை,

கலாசார தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு.

குடியிருப்பு விடுதலை குடியிருப்பு நடாத்தும் இலக்கிய விருதுவழங்கும் விழாவுக்கு செய்தி

சீச் செய்தியைத் தெறிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகரேன் கலாசார மேன்பாட்டு பணிப்பாளரின் வாழ்க்கூச் செய்தி

கலாசார மேன்பாட்டுத்தினைக்களம் வருடாதம் நடாத்தும் இலக்கிய விருதுவழங்கும் விழாவுக்கு

சமகாலத்தில் நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகளுக்காக ஆக்கப்போட்டிநடாத்தப்படும் அதனால் படைப்புகளை நிர்மாணிக்கக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய திறமையை வெளிக்காட்டுவதற்கு மிகவும் மதிப்புள்ள சந்தர்ப்பமாகுமென கருகப்படுகிறது இம்முறை முக்கியத்துவம் என்னவென்றால் ஆக்கப் பிரதிப்போட்டிகள் மொழிரீதியாக நடைபெறுகிறது. அந்தப்போட்டிகளுக்காக கையளிக்கப்படும் கையேட்டுப் பிரதிகளில் மிகவும் உயர்ந்த மட்டத்திலுள்ள படைப்புகளை தெரிவுசெய்து அச்சுவாகனமேற்றி வெளியிடுவதும் படைப்புகளை போட்டிக்காக முன்வைக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத்துரிமைக்காக பணம் செலுத்துதல் போன்றே திறமை நற்சான்றுகளை வழங்குவதும் நடைபெறுகிறது இந்நடைமுறை முக்கியமான பிரயோசனமான நிகழ்வென, அதற்காகக் கிடைக்கும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை மூலஆதாரங்களிலிருந்து கொள்ளமுடியும்.

2006 ஆம் ஆண்டு இலக்கிய விருதுவிழாவுக்கு சமகாலத்தில் இவ்கையேடுப்பிரதிப் போட்டிகள் நடாத்தப்பட்டன. அதற்காக பெருவாரியான படைப்புகள் கிடைத்தன. அவைகளருந்து மொழிரீதியாக தெரிவு செய்யப்பட்ட நாவல்கள் 04, சிறுகதைகள் 04, கவிதைகள் 02 அச்சுவாகன மேற்றி வெளியிடுவதற்கான வேலைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

கலாச்சார மேட்பாட்டுத் திணைகளத்தினால் இவ்வாறு அச்சுசுவாகனமேற்றி வெளியிடப்பட்ட பல படைப்புகள் பிற்காலத்தில் சிறந்த படைப்புகளாக விருதுகள் பெற்றன. சில எழுத்தாளர்கள் தங்களின் கையெழுத்துப்பிரதிகளை அச்சுசுவாகனமேற்றி வெளியிடுவதற்கான வசதி வாய்ப்புகள் பெற்றிராதபடியால், அநேகமாக கலாச்சார மேன்பாட்டுத்திணைக்த்தின் அனுசரணை கிடைத்திக்காவிட்டால் இவ்வாறான படைப்புகள் ஒரு போதும் வெளிவராதிருக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இவ்வாறு பார்க்கயில் இத்திணைக்களத்தினால் கையெடுத்துப் பிரதிகள் பேட்டிகள் நடாத்துவது பொருளாதாரதடைகள் வேறுதடைகளினால் இலைமறை காய்களாக மறைந்தருக்கும் கலைவல்லுனர்கள், வெளிவருவதற்கு கைகொடுத்துதவும் ஊந்து கோலாகும்.

ஆதனால் இந்த கையேடுகள் போட்டி புத்துணர்சியை ஏற்படுத்துகிற தென்பதைக் குறிப்பிழுடியும்.

இவ்வாறான பெறுமதிமிக்கசெயற்பாடுகளுக்கு கலாச்சார மேன்பாட்டுத் திணைகளத்திற்கு பங்களிப்பு செய்யக்கிடைத்தமைக்காக மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கைகங்கரியத்தை வெற்றிப்பெறசெய்வதற்காக கலைக்குழுவும். இலக்கிய உபகுழுவும்காட்டிய உதவி ஒத்தாசைகளுக்கு மிகவும் மதிப்பளிக்கிறேன். இக்கையேடு போட்டிகளுக்கு படைப்புகளை கையேடு போட்டிகளுக்கு படைப்புகளை கையளித்த கலைஞர்களுக்கும் அவற்றை அச்சுவாகனமேற்றி வெளியிடுவதற்கு பங்களிப்பு செய்த அனைவருக்கும் பாராட்டுகள் உரித்தாக்ட்டும்

ஈ. எம். சுபயரத்ன.

சிங்கள இலக்கியக் குழுக் தலைவரின் செய்தி

எதாயினும் ஒரு நாடு மனித அடையாளங்களைப் பிரதிபலிக்கின்ற மற்றும் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறைகளையும், அத்தகைய தேசிய பாரம்பரியத்தையும் பேணிப்பாதுகாத்தல் மூலம் எதிர்கால சந்ததியினருக்காக விட்டு வைக்கின்ற அவர்களுடைய தேசிய மரபுரிமையினது மனித முயற்சிகளிடையே இலக்கியம் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். கவிதை, சிறுகதைகள், நாவல்கள் போன்றன சிங்கள இலக்கியத்தில் 200 வருடங்கள் தற்றவில்லாத காலந்தொட்டே ஒரு முக்கிய இடம்பெற்று வருகின்றன. அவைகள் இப்பொழுதும் கூட சர்வதேச இலக்கிய ஆக்கங்களில் செல்வாக்குடன் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் அடைந்து கொண்டு வருகின்றன.

திறமையும், சாமர்த்தியமும் கொண்ட அதிகமான இலக்கியவாதிகள், புராதன, நவீன இலக்கிய ஆக்கங்களை ஆராய்ந்து கற்றதன் மூலம் தங்களது ஆக்கத்திறனை மேம்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தொடர்ச்சியாக அத்தகை வியக்கத்தக்கதும், ஆச்சரியமானதுமான திறமைகளைக் கொண்ட நபர்கள், காட்டில் யாரும் காணாது பூத்துவாடுகின்ற மலர்கள் போல் மறைந்து விடுகிறார்கள். புராதன அரசர்கள், அத்தகைய திறமை கொண்டவர்களை அடையாளங் கண்டு அவர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கி பேணி வந்தனர்.

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களமானது அத்தகைய கலைஞர்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அத்தகைய கலைஞர்களைத் தேசத்திற்கு முன்கொண்டு வருவதற்கு பல வருடங்களாக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றியது. நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் போன்றவற்றில் போட்டிகள் நடாத்துதல்

அவற்றில் உயர் தாத்திலுள்ள புத்தகங்களைத் தெரிவு செய்து அச்சிடுதல் போன்றன மேற்குறித்த பிரதான குறிக்கோளுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பிரதான முயற்சியாகும்.

இப்பாரிய பணியின் கீழான முயற்சிகளில் உயர்தரங்கொண்ட இரு கவிதைப் புத்தகங்கள் இரு சிறுகதைப் புத்தகங்கள், இருநாவல்கள் என்பன அச்சிடப்படவுள்ளது.

ஆயிரக்கணக்கான மலர்கள் மலரும் அதன் நறுமணம் மக்களின் இதயத்தில் வீசும் நோக்கத்துடன் மேற்கொள்ளப்படும் இம்முயற்சி இலக்கிய ஆசிரியர்களுக்கும், விமர்சனங்களுக்கும் புத்தணர்ச்சி புகட்டும் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகும். இவ்விழாவின் பொருவெற்றிக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

**பேராசிரியர் ஆனந்த அபே சீறிவர்த்தன,
தலைவர், தேசிய இலக்கியக் குழு**

கிறவுகோல்

படைப்பாளிகளின் சமூகக் கடப்பாட்டை மழுங்கடிக்கச்செய்து, அவர்களை சந்தோஷப் படுத்தி கொரவப் பிரசைகளாக உயர்த்தும் நடவடிக்கைகள் திட்டமிட்டு மேற் கொள்ளப்பட்டுவரும் காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டு ருக்கிறோம்.

உன்னதமான அதிலையர் கலைச்சிருஷ்டி என்று சான்றிதழ் வேண்டி அதனைக் கழுத்திலே மாட்டிக்கொண்டு, அந்தப் போதையில் முயங்கிக்கிடப்பது சில எழுத்தாளர்களின் தேவை யாக இருக்கலாம்.

இலக்கியப் புலத்திலே புதுமைகளும் பரிசோதனைகளும் முகிழ்க்கவேண்டியது காலத்தின் தேவை. அது பயன்பாட்டை மேலும் முன்னெடுக்கும் இலக்கை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாகவே அமைதல் வேண்டும்.

தனது புலமைப் பங்களிப்பால் மனித குல அசைவியக்கத்திற்கு உந்துகல் கொடுக்கும் கடமைப்பொறுப்பை எவரும் தட்டிக் கழித்துவிடமுடியாது. ஒரு படைப்பின் கலைத் தன்மையை மறுப்பது இதன் நோக்கல்ல.

ஒரு கிராமியப் பின்னணியில் சமூக யதார்த்தத்திற்கூடாக இந்நாவல் வளர்த்துச் செல்லப்படுகிறது.

ராழியா என்ற இளம்பெண் இச்சமுதாய அமைப்பின் ஒரு பிரதிநிதியாவாள். பல்வேறு பிரச்சினைகள், சவால்கள், மேலாதிக்கங்களுக்கு மத்தியில் தனித்துநின்று போராடித் தலைநிமிர்வதை இந்நாவல் மெய்ப்பிக்கிறது.

ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் உரிய சுதந்திரமும் உரிமையும் கிட்டாதவரையில் அவள் என்றும் அடிமைச் சக்கரத்திற்குள்ளேயே சுற்றிச் சூழல வேண் டியிருக்கும்.

பண்பாடுகள் விழுமியங்களென்று, பெண்ணீன் உன்னதங்களைக் காவுகொள்ளும் கொடுமை வென்றெடுக்கப்படாத வரையில் அவளுக்கு விடி வேயில்லை. படித்துவரும் இளம் பெண்கள் இத்த உண்மைகளைப் புரிந்துகொண்டு செயற்படுவதன் மூலம் ஒரு விழிப்புணர்வு இங்கே, கூட்டப்படுகின்றது.

தமிழ் நாவல் இலக்கியத் துறையில் இன்னும் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய, ஒளி பாய்ச் சப்பட வேண்டிய பக்கங்கள் நிறையவே உண்டு. அந்த வகையில் உதயக் கதிர்கள் ஒரு சிறு பங்களிப்பையேனும் செய்திருக்குமாயின் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவேன்.

தேசிய இலக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் பணியாற்றி வரும் கலாசாரத் திணைக்களம் இந்நாவலைத் தெரிவுசெய்து வெளி யிடுகின்றது. ஒவியர் மதிபுஷ் பா அட்டைப்படத் தை வடிவமைத்துத்தந்துள்ளார், சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு நன்றி.

**104, அடுவுகம்,
பண்டாரகம்,
038-2292118.**

- திக்குவல்லை கமால்
2006-08-28.

நீண்ட உறை, வெளிநாட்டுக் கடிதம். கொட்டை எழுத்தில் கையொப்பம் போட்டு எடுத்தான் ஸலீன்.

கடிதம் தாங்கிவந்த செய்தி அவனுக்கு முக்கியமாகப் படவில்லை. அந்த டிராஃப்ட் ஒன்றே அவன் மனதைக் குளிர் வைத்தது, அவன் மனைவி ராழியா சஷ்டி சென்று மூன்றே மாதங்கள் ; பணிப் பெண்ணாகத்தான். அவனை சஷ்டிக்கு அனுப்பிவைத்தது அவனது முதலாவது வெற்றி. ஒழுங்காக டிராஃப்டுகள் வந்து சேர்வது அடுத்த வெற்றி. அவனது வாழ்க்கை என்னவோ சொர்க்கலோகமாக மாறிவருகிறது உண்மைதான்.

கல்யாணம் செய்து பல்லாண்டுகள் நகரவில்லை. “புள்ள தட்டி’ களுக்கான அறிகுறிகள் எதுவுமில்லை. “ஊடுகீடுகெட்டி சந்தோஷமா வாழோனும்” இப்படி அவள் ஒருமுறை தான் சொன்னாள். இந்த மந்திரத்தை பல்லாயிரம் முறை ஜபித்தான் அவன். கைமேற் பலன். மனைவியை ராட்சதப் பறவையொன்று கொத்திக்கொண்டுபோய் என்னைய் வயலில் போட்டது.

“ம....எனத்தியன் யோசினா?”

எதிர்பார்த்திருந்த குரல், திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே இஸ்மத்.

“யோசினா ஒன்டுமில்ல. இத மாத்திகொளோனும்”

கடிதத்தையும் அதன் மேலிருந்த டிராஃப்டையும் காட்டனான். தனக்குக் கிடைத்ததுபோன்ற பெருமிதம் இஸ்மத்துக்கு!

திக்குவல்லை கமால்

“பேங்கிக்கு பெய்த்து மாத்திய. இதெல்லாம் பெரிய வேல்யா மசான்”

“அதுசரி சிக்ரேட்டியள் இல்லயா?”

“கொனுவாரன்.....கொனுவாரன்”

சந்தர்ப்பத்தை விடுவானா என்ன? கோல்ட் லீவ் பக்கற்றொன்றுடன் இருவரும் நடந்தன். போக்கடியால் இறங்கி..... ஒடையடியைத் தாண்டி.... விஜேமான வளவுக்குள்ளால் புகுந்து சென்றனர்.

வெய்யிலின் முத்தமும் இலைகுழைகளின் ஒத்தடமுமாக இருவரும் சைமனின் கொட்டிலுக்கு விருந்தாளியாகினர். இப்பொழுதே அவர்கள் மிதந்தபடி தான். பொரித்த இறால் அவர்களுக்கு மேலும் உயிருட்டியது.

சைமனின் கொட்டிலை அடுத்து ஒரு திறந்த வெளித் தென்னந்தோப்பு. அதிலே வீடொன்று கட்ட, யாரோ என்றோ போட்டுவைத்த ஒரு அத்திவாரம், மேடையில் கம்பளம் விரித்தாற்போல் படாந்துநிற்கும் பச்சைப்புல்.

இருவரும் அதிலே வந்தமன்றதுகொண்டன். இவர்களைப் போன்ற பிரகிருதிகளுக்கு தஞ்சமளிக்கும் சந்நிதானம் அது.

“சம்பாரிச் சிய சந்தோஷமா நிக்கத்தானே மசான்” வார்த்தைகள் வளைந்து நெளிந்து வந்துவிழுந்தன.

“ஒருக்கத்தான் வாழியது....மென்தாகமுந்தி எல்லம் செஞ்சிகொளோனும்” இஸ்மத் வழிமொழிந்தான்.

இருவருக்குக்குமிடையே தத்துவ முத்துக்களின் பரிமாற்றம். அதற்கிடையே நித்திரை வருவதுபோல.....வார்த்தைகள் தடுமாறுவதுபோல....

முழங்கையை ஊன்று, உள்ளங்கையால் தலையைத் தாங்கி, பக்கவாட்டில் சாய்ந்துகொண்டான் ஸலீன். இருகை விரல்களையும் கோர்த்து தலையணையாக்கி மல்லார்ந்தார்கள்.

தென்னந்தோப்பு ஆடியசைந்து தாளாட்டு இசைத்தது. மேகப் பஞ்ச உச்சிவெய்யிலை உறிஞ்சிக் கொண்டது. இருவரும் கனவுலகின் சொந்தக்காரர்களாகினர்.

“அல்லாஹு அக்பர்..... அல்லாஹு”

பள் ஸிவாசல் மினாராவிலிருந்து சூரியகஹுவெல வயலுக்குள்ளால் நீந்திவந்தது பாங்கொலி.

சாடையாகக் கண்மலர்ந்த இஸ்மத் எழுந்தமன்ந்தான். பசி என்னவோ வயிற்றைக் கிள்ளியது.

“எழும்பு மசான் பாங்கு செல்லீட்ட”

கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டெழுந்தான் ஸலீன்.

தென்னோலைகளுக்கிடையால் சரிந்து விழுந்த வெய்யில் மஞ்சள் முகம் காட்டியது.

“அஸராகீட்டு போலீக்கி”

அப்போதுதான் இஸ்மத் கண்களை சூழ விரித்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு உண்மை புரிந்தது,

“அப்ப அஸருக்குத்தான் பாங்கு செல்லீக்கி. நல்லாத் தூக்கம் பெய்த்தீக்கி மசான். ஊட்டில தேடியொன்டும்”

எழுந்தவன் ஸாரத்தை உதறி மீண்டும் கட்டிக்கொண்டான்.

இருவரும் இஸ்மத்தின் வீட்டை நோக்கி நடையைக் கட்டினார்.

கணவனும் அவனது நண்பனுமாக வருவதைக் கண்டதும் பீபிதாத்தா மகிழ்ந்துபோனாள்.

திக்குவல்லை கமால்

“சீக்கரம் சோத்தப் போடுங்கொ” படிக்கட்டில் தடம்பதித்தபடியே சொன்னான்.

தடுமாற்றம் அவ்வளவாக இல்லை என்பது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது,

“சோறு போட்டுத்தானே வெச் சீக்கி..... இனித் தின்னோண்டியதான்”

இருவரும் அமர்ந்தனர். சுண்டலுக்குள் ஸிருந்து பஸக்கொட்டையோன்றை பெயர்ந்து வாயில்போட்டான் ஸலீன்.

“பீப்பு..... டக்கெண்டு வெங்காயச் சம்புவொன்டு சரிபண்ணித் தாங்கொளே.....”

எதிர்பார்த்ததுதான். பச்சை மிளகாய் அரிந்துபோட்டு சம்பல் தயாராகியது.

சாப்பாடு உச்ச கட்டத்தை தொட்டது, அப்போதுதான் தண்ணீர்க் குடத்தோடு வந்து புகுந்தாள் தஸ்லீமா. இஸ்மத் நானாவின் முத்த மகள்.

“நல்ல காலம் நெனவுவந்த மகளுக்குச் செல்லி காயிதத்த எழுதிக் கொளேலூம்” என்றான்.

தலையைத் தூக்கிப் பார்த்த ஸலீன், தஸ்லீமாவைக் கண்டு தளரிந்து போனான்.

“ராழியா வந்தா முந்தி முந்தி ஹதியாக்குடுக்கிய தஸ்லீமக்குத்தான்” பெரிய சிரிப்போடு சொன்னான் ஸலீன்.

பத்தாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருப்பவள் அவள். ஸலீன் நானாவுக்கு கடிதம் எழுதிக் கொடுப்பதெல்லாம் அவள் தான். வாப்பாவின் சூட்டாளியாச்சே அவள் மறுப்பதேயில்லை.

இருவரும் சாப்பிட்டு எழுந்தனர். முற்றத்து செவ்விளாந் ஒலையால் ஈர்க்குப் பிடுங்கி பல்லுக்குத்தினான் ஸலீன்.

உதயக் கத்திர்கள்

பேனாவும் பேப்பருமாக விறாந்தைப் படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள் அவள்.

“செல்லுங்கொ மாமா”

“காயிதம் சல்லியெல்லம் கெடச்ச” இப்படித் தொடங்கி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான்.

அன்னப் பறவையாக மாறினாள் தஸ்லீமா. சிலதை எடுத்தாள். பலதைத் தவிர்த்தாள். எப்படியோ கண்ணிறைய எழுதவேண்டும....இரண்டு மூன்று பக்கம் எழுதினால்தான் அவனுக்குத் திருப்தி.

கை உளைச் சலுக்கு மினி எக்கஸ்ஸொன்று எடுத்துக்கொண்டு பேனாவை மூடினாள்.

ஆவி பறக்கப் பறக்க கோப்பிக் கோப்பைகளோடு முன்னே வந்தாள் பீபிதாத்தா.

2.

கடிதம் எழுதுவதற்கு நிரந்தர வாடிக்கையாளராகிப் போய்விட்டாள் தஸ்லீமா.

“கேட்டுக்கோங்கொ மாமா.....நான் காயிதத்த வாசிக்கப் போற” ஸலீன் நானாவின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே சொன்னாள் அவள்.

“ஆ.....சரிசரி ” காதுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டான் ஸலீன்.

அன்புள்ள மனைவிக்கு,

நான் சுகமாக இருக்கிறேன். உங்கள் சுகத்துக்கு அல்லாஹ் துணை.

நீங்கள் அனுப்பிவைத்த கடிதமும் பணமும் கிடைத்தன. அந்தப் பணத்தை தொட்டபோது என் கைகள் உண்மையிலேயே நடுநடுங்கிவிட்டன.

இதற்காக இவ்வளவு தூரம்போய் நீங்கள் இரவு பகலாக எவ்வளவு துன்பத்தை அனுபவிப்பதை நினைத்துப் பார்த்தேன். அந்த நினைவு எனது நிம்மதியைப் பறித்துவிட்டது. என்ன செய்ய கொஞ்ச காலம் பொறுமையை கையாளவும்.

மேலும், வீட்டு வேலைகளை ஆரம்பித்துள்ளேன். இத்துடன் வீட்டுப் பிளானை உங்கள் பார்வைக்கும் சந்தோஷத்துக்குமாக அனுப்பிவைக்கிறேன்.

பெளன் டேஷன் போடுவதற் காக ஆரம்ப
வேலையாக கல் , மண் ஜெல் லாம்
கொண்டுவந்துவிட்டேன்.

நீங்கள் அனுப்பும் ஒவ்வொரு சதத்தையும்
உபயோகமாக செலவு செய்ய வேண்டுமென்பதே என்
எண்ணம்.

இரண்டு வருடங்களின் பின்பு , புது வீட்டில் தான்
நீங்கள் காலடி வைப்பீர்களென்பது உறுதி.

இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்புக்கணவன் ஸலீன்,

கடித்ததை மடித்து மீண்டும் கவருக்குள் திணித்த தஸ்லீமா
அமைதியாக அவரைப் பார்த்தாள்.

அந்தப் பார்வையை ஸலீனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு தடுமாற்றம்.

“எனத்தியன் மாமா.....நான் எந்தநாளும் ஸ்கூலுக்கு
அவடத்தாலதானே போற.....”

அதற்குள் ளே பொதிந்திருந்த கேள்வியின் அர்த்தம்
அவருக்குப் புரிந்தது.

“கல்லு மண்ணுக்கெல்லம் ஓடர் குடுத்தீக்கி மகள்.
இன்டக்கிச் சரி நாளக்கிச்சரி கொணுவந்து போடுவானியள்” களவும்
கையுமாக பிடிபட்டுவிட்டது போன்ற தடுமாற்றம்.

“பாவம் ஏமாத்தவாண மாமா....” சத்தியத்தின் பக்கம் சாய்ந்து
அவள் சொன்னாள்.

“செல்லியத்த எழுதிக் குடு. அதுக்குமிச் சம்
ஒனக்கெனத்தியன் பேச்சி” வீட்டுக்குள்ளிருந்து வந்த இஸ்மத்
நானாவுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு பாய்ந்தது.

திக்குவல்லை கமால்

கணவனின் சத்தத்துக்கு வீட்டினுள்ளேயிருந்து ஒடிவந்தாள் அவர் மனைவி. மகள் தஸ்லீமா நடுங்கிப் போய்நிற்பதை கவனித்தாள்.

“இதுக்கு இப்பிடிச் சத்தம் போடோனுமா இஸ்மத..... ம... அவளெனக்கு புத்திசென்ன” என்றபடி ஒரு வித்தியாசமான சிரிப்புச் சிரித்தார்.

“போ உள்ளுக்கு”

வாப்பாவுக்கு கோபம் வந்ததற்கு நியாயம் காணத் தெரியவில்லை அவனுக்கு! மரியாதைக் குறைவாக ஏதும் சொல்லிவிட்டேனா என்று அந்த வார்த்தைகளை மீண்டும் இரைமீட்டினாள். அவனுக்கு ஒன்றும் பிடிபடவில்லை. நேரே தனது அறைக்குள் வந்து புகுந்தாள்.

“மன்ஸீல பட்டத செல்லீட்டாள்.....இதுக்கு இப்பிடிச் சத்தம் போடோனுமா?” ஸலீன் தஸ்லீமாவுக்காக இரங்கிப் பேசினான்.

“வாப்பமாரு புள்ளயனுக்கு ஏசியதானே.....ஏசிய டைமுக்கு ஏசோனும் அடிக்கிய டைமுக்கு அடிக்கோனும்.....இல்லாட்டி இந்தக் காலத்துப் புள்ளயள் சரிபண்ணேல” பீபிதாத்தா இப்படிக் குறுக்கிட்டு, ஜாடிக் கேற்ற முடிதான் என்பதை மெய்ப்பித்துக்கொண்டாள்.

ஸலீன் நானா செருமினார். சளியைத் துப்புவதற்காக எழுந்தபோது, இருவரும் கண்சாடையால் பேசிக்கொண்டனர்.

மீண்டும் வந்தபோது பீபிதாத்தாவின் முகத்திலே ஒரு பிரகாசம் மின்னித் தெறிப்பதை அவன் பதிவு செய்தான்.

“ஸலீன் நானா ஒங்களுக்கிட்ட ஒரு செய்தி செல்லோனும் ரீடிகை போட்டாள்.

“செல்லுங்கொ செல்லுங்கொ” அவனுக்கும் ஆவல் பிரவகித்துவிட்டது,

“அவரென்டா சாடயாலும் புரியமில்ல....கேக் கவாணன்டுதான் செல்லிய...” கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழியைத் திறக்க முனைந்தாள்.

“இங்க பாருங்கொ வெக்கப்படவான.... என்னோட சேந்தவங்களுக்கு உசிரேம் குடுக்க நான் ரெடி” ஸலீன் நானா தெரியமுட்டினான்.

இஸ்மத்துக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கியது. மனைவி காரியத்தை சரியாகச் சாதித்த பெருமிதம். கிடைக்கிற நேரம் அறுத்துவிடும் புத்தி அவரை விட்டுவிடவில்லை.

“நோய் நசலுக்கு மாலப்பட்ட வெச்சி சல்லி கொஞ்சம் எடுத்த.... இப்ப ஒரு வருஷமாகீட்டு.... பெங்கிலீந்து காயிதம் வந்தீக்கி” வெட்கமும் கவலையும் கைகோர்த்த கோலம்.

“ஒரு மனிசன்ட ஆபத்துக்கு அந்தரத்துக்கு ஒதவாட்டி கோடிக் கணக்கீந்தாலும் வேலில்ல ” நோமெடுத்து எதுவுமே யோசிக்காமல் உள்ளந்திறந்து வெளிப்பட்ட வார்த்தைகள்.....

“ஒங்கள் கஷ்டப்படுத்தியதும் சரில்ல..மிச் சந் தேவில்ல...நானும் சீட்டுப் புடிச்சி கொஞ்சம் சேத்தி வெச்சீக்கி....இனமொரு ரெண்டாயிரமீந்தா கழட்டிக்கொளேலும்”

“நீங்க ஒன்டுக்கும் கவலப்படவான். நாள்க்கி இதமாத்தி முந்திமுந்தி ஒங்கட கைலதான் தார....”

இஸ்மத் தம்பதியின் உச்சந்தலையிலே குளிர்ந்த நீருற்று பாயத்தொடங்கியது.

“சொன்னக்கியல்ல வசதிப்பட்டொடன தார. அந்த மனிசி கஷ்டப்பட்டு சம்பரிக்கிய சல்லியேன்”.

ஒரு சிரிப்புத்தான் அதற்குப் பதில்.

மாலை மயக்கம். டவீ நிகழ்ச்சிக்காக சிறுவர்கள் ஓடியாடுக்கொண்டிருந்தனர்.

திக்குவல்லை கமால்

இஸ்மத்தும் ஸல்லூம் வெளியிறங்கினர். மெய்மறக்கும் நேரம் மீண்டும் அவர்களை நெருங்கிவிட்டது போலும்!

இருவரையும் பார்த்துபடி நிவெப்படியில் நின்றாள் பீபிதாத்தா.

நாளைய இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்காக அவளது கைகள் இப்பொழுதே தயாராகிக்கொண்டிருந்தன.

‘மாலேம் கீலேம்.....எல்லம் இஸ்மத் நான்ட டிக்ஸ்! ’

தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டபடி வீட்டுக்குள் திரும்பினாள் பீபிதாத்தா.

3.

அழகிய இயற்கை அமைப்பு. தென்னை மரங்களுக்கூடாக ஜில்லென்று பாய்ந்துவரும் காற்று. பொருத்தியுள்ள மின்விசிறிகளுக்கு வேலையில்லை.

நவீன ஸெட் கதிரையில் ஹாய்யாக அம்ந்திருந்தாள் ராழியா. எதிரே இருபது அங்குல வர்ணத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி. அருகே டபள்ஸ்பீக்கர் கெஸ்ட். கெபினாட் நிறைய விதவிதமான அழுகு சாதனங்கள்.

மின் சாரத் தில் இயங்கும் ரொபோ மனிதனோடும் விமானங்களோடும் விளையாடும் பிள்ளைகள். அதைப் பார்த்து ரசிக்கும் கணவன்.

அவள் கையிலிருந்த கடிதம் நழுவி நிலத்தில் விழுந்த போது, கற்பனையும் தொலைந்தது. அவள் சவுதியில் இருந்தாள்.

வேலைகள் பலவும் முடிந்து அவள் ஓய்வடைந்த போதுதான் பொஸ் அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். அவள் கணவன் ஸலீந்தான் அதனை எழுதியிருந்தான்.

நீண்ட கடிதத்துக்குள்ளிருந்து முதலில் எடுத்தது ஒரு வீட்டுப் பிளான். ஆமாம் அவளுக்காக கட்டத் திட்டமிட்டுள்ள வீட்டின் கட்டமைப்பு. ஆயிரக் கணக்கான மைல்தாண்டி அவள் பறந்துவந்ததே இதற்காகத் தானே!

மீண்டும் ஒரு தடவை அதனை விரித்து ஆசை மேலிடப் பார்த்தாள். கட்டம் கட்டமாக நீள அகலத்துக்கு வரைந்து.... இலக்கங்கள் போடப்பட்டு.. இடையிடையே ஆங்கிலத்தில்

திக்குவல்லை கமால்

ஏதேதோ எழுதப்பட்டிருந்ததெல்லாம் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. முழுமையான வீட்டின் முகப்புத் தோற்றத்தைத் தவிர.

வீடு கட்டுவதற்கான ஆரம்ப நடவடிக்கைகளில் கணவன் இறங்கியிருப்பது அவளுக்கு பெரிதும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இரண்டே தடவைகள் பணம் அனுப்பியதைக் கொண்டே இந்த ஆரம்பமென்றால், இரண்டு வருடத்தில் போய் புதுவீட்டில் காலடி வைப்பதில் எந்த சந்தேகமும் அவளுக்கிருக்கவில்லை.

துச்ச வீட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்து....திருமணத்தின் பின்பாவது சுகவாழ்வு என்ற நம்பிக்கையும் அற்றுப்போன நிலையில் இதைத்தவிர வேறேந்த வழியும் இருக்கவில்லை அவளுக்கு!

அவ்வளவு நேரத்துக்குப் பின்பு களிப்போடு கடித்ததை படித்தாள். அனுப்பும் பணத்தை விட்டு வேலைக்கன்றி வேறைத்தும் பயன்படுத்துவதில்லை என்ற செய்தி அவளை மேலும் ஆசுவாசப்படுத்தியது.

அவளது மகிழ்ச்சியை பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. அதற்குத்தானே அடுத்த வீட்டில் சுமையா இருக்கிறாள். அவளும் ஸ்ரீலங்காவை சேர்ந்தவள். மாவனல்லை சொந்த ஊர்.

ஓவ்வொரு நாளும் நான்கு மணிக்கெல்லாம் அவள் வந்து சேர்ந்துவிடுவாள். வராவிட்டால் ராழியா ஓடோடிப் போய் விடுவாள். இனியென்ன அந்த நேரந்தான் அவர்கள் இருவருக்கும் சொர்க்கமாக இருக்கும்.

இருவரும் திருமணமானவர்கள். ஏறக்குறைய ஒரே வயதினர். எந்தக் கதைகளுக்குமே தணிக்கை இருக்காது, சஷ்டியில் புகுந்துள்ள வீட்டுப் பெருமையை மட்டுமல்ல, சிறுமைகளையும் கூட பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொள்வார்கள்.

இருவருக்கும் ஒரேயொரு வித்தியாசம். ராழியாவுக்கு தழந்தைகள் இல்லை. திருமணம் நடந்து பல்லாண்டுகள்

உதயக் கதீர்கள

நகர் ந் துவிடவுமில்லை. குழந்தை ஒன்றுக் காக அவள் ஏங்கவுமில்லை. எதீர்காலத்தில் குழந்தை ஒன்றோ பலவோ கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை நிறையவே இருந்தது.

நிரந்தரமான சில வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமே அவளுக்குள் முன்னுரிமை பெற்றிருந்தது. பக்கத்துணையாக இணைந்துவிட்ட சுமையா, ஒரு நல்ல ஆலோசகராகவும் அமைந்துவிட்டாள்.

கையிலிருந்த கடிதத்தை அவள் பலமுறை படித்தாகிவிட்டாள். தெவிட்டாத தீங்கனிபோல் அது இனித்தது.

ராழியாவின் சம்மதத்தோடுதான் அவளுக்கு திருமணம் நடைபெற்றது. ஆனால் அவள் பூரண திருப்தியோடுதான் அதற்கு உடன்பட்டாள் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவளைப் போன்ற ஓர் ஏழை, ஆயிரம் அபிலாசைகளை அடக்கம் செய்து அந்தச் சமாதியின் மேல் நின்றுதான் கழுத்தை நீட்ட வேண்டும்! அதுதான் சமூக தர்மமாயிற்றே.

இப்பொழுதுதான் அவளுக்கு கணவன் மீது ஒருபடி பக்தி ஏற்பட்டது. தனது கஷ்டங்களையும் எண்ணங்களையும் சரிவர உணர்ந்து, அதற்கொப்ப செயற்படுகிறார் என்பதால்தான்.

நேற்றுத்தான் பொஸ் மூன்றாந் தடவையாக சம்பள டிராஃப்டை அவளிடம் கையளித்திருந்தார்.

இதற்குமேல் அவளால் பொறுமையாக இருக்க இயலவில்லை. கையோடு கடிதத்துக்கு பதிலெழுதி பண்த்தையும் அனுப்பிவிடத் துணிந்தாள்.

இத்துடன் ஆறாயிரம் ரூபா அனுப்பிவைக்கிறேன். வீட்டு வேலைகளை சிக்கனமாகவும் சிறப்பாகவும் செய்யவும். தாமதிக்காது மாதாமாதம் பணம் அனுப்பிவைக்கிறேன்.

கடிதத்தை கசக்கிப் பிழிந்தால் இவ்வளவு தான் அதன் சாரம்.

திக்குவல்லை கமால்

கடித்ததை உறையிலிட்டு ஓட்டி, சந்தோஷச் சோலையாக தலையை நிர்மித்தியபோது.....அங்கே, கருமேகத்திடையே பளிச்சிடும் மின்னலாய் சிரிப்பேந்தி வந்துகொண்டிருந்தாள் சுமையா.

4.

விசாலமாகவும் கம்பீரமாகவும் காட்சிதந்தது அந்த அழகிய வீடு. அது முக்தார் ஹாஜியார் வீடென்பது எவருக்குத்தான் தெரியாது.

அதனருகே ஒரு பழைய வீடு. பக்கத்தே புதிய வீடான்று இருப்பதால் அது பழைய வீடானதே தவிர, இன்னொரு நூற்றாண்டுக்கு நின்று பிடிக்கக் கூடிய உறுதிப்பாடு அதற்கு இருந்தது, அதுவும் முக்தார் ஹாஜியாருக்கு சொந்தமானது தான்.

அவரது மகன் ஸலீனுக்கும் ராழியாவுக்கும் திருமணம் நடந்ததே அந்த வீட்டை மையமாகக் கொண் டுதான். தம்பிமார்களெல்லாம் கல்யாணம் செய்து குழந்தை குட்டிகளோடு வாழும்போது, ஸலீனுக்கு திருமணமொன்று வாய்த்ததென்றால் அந்தப் பெருமை அந்தப் பழைய வீட்டுக்குத்தான்.

திருமணம் நிகழ்ந்து நான்கே நாட்கள் தான் நகர்ந்திருந்த வேளையையில்...

“இனி அல் ஹம் துவில்லாண் டு ரெண் டுபேரும் அடுத்துஉடில பெய்த்து சந்தோஷமா நில்லுங்கொ. எல்லா வசதீமீக்கி....சாமன் சட்டியெல்லமீக்கி.... கொறநெறங்கான் செல்லுங்கொ..... ம..... இங்க நிண்டாலும் அங்க நிண்டாலும் ஒன்டு தான்” மாமனாரின் இந்த வார்த்தைகளுக்காகத்தான் ராழியா காத்திருந்தாள்.

மிகுந்த உற்சாகத்தோடு புதுக்குடித்தனம் ஆரம்பமாயிற்று.

திக்குவல்லை கமால்

நான்கு தனியறைகள், விசாலமான இரண்டு சாலைகள். முன்வாசல் வேறு. குளியலறை, கிணறு இப்படி எல்லாம் ஒழுங்காக இருந்தன. உடுப்புப் பெட்டிகளைத் தவிர கொண்டுவர வேறு எதுவுமே இருக்கவில்லை.

ராழியா கைகால்களை வீசி வீட்டுக்குள்ளே நடமாடினாள். ஒவ்வொரு அறையாக வசதி பார்த்தாள். மின்விசிறியை சூழலவிட்டு முன்வாசலில் சுகமெடுத்தாள். குச்ச வீட்டில் குடியிருந்து பழகியவளுக்கு அது சொர்க்கபுரியாகச் சோபித்தது.

பெற்றோரை ஒரு கணம் நினைத்துப் பாத்தாள் அவள். அவர்களது அசௌகரியங்களை எண்ணிக் கலங்கினாள். அவர்களது ஒரே பிள்ளை அவள். அவர்களையும் இங்கு அழைத்துக் கொள்வது பற்றி இப்போதைக்கு அவளுக்கு ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

“உம்ம வாப்பவ நெனக்கச் செல்லே எனக்கு செரியான கவல” கணவனோடு இப்படி லேசாகச் சொல்லிப் பார்த்தாள் அவள்.

“அதுக்கு இப்ப ஓன்றும் செய்யேல. புள்ள குட்டி ஆகச் செல்லே அவங்கட ஒதவி தேவப்படுகிய. அந்த டைமுக்கு பாக்கோமே” மிக லேசாக அவன் அதை தட்டிக் கழித்துவிட்டான்.

இரண்டு வாரங்கள் அவர்களது தனிக்குடித்தனம் தங்கு தடையின்றி குறுநடை பயின்றது.

அடுத்த நாள்....ஸலீனின் இரண்டாவது தம்பி முனாஸைம் மனைவி பிள்ளைகளும் அங்கு வந்து புகுந்துவிட்டார்கள். பெரிய வீட்டில் பிரச்சினையில்லாமல் வாழ்ந்து வந்தவர்கள்தான். எதையோ பறிகொடுக்கப் போவது போன்ற உணர்வோடு செயற்பட்டார்கள்.

ராழியாவால் இதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. வஞ்சகம் செய்துவிட்டதாக அவளது நெஞ்சம் அடித்துச் சொன்னது.

“பாருங்கொளே இவங்களும் வந்து பூந்திட்டத்த” இந்தப் பிரச்சினையை கணவன் தலையில் போட்டு அப்பினாள்.

“பெரிய ஊடுதானே....நாங்க ஒரு பொக்கத்துக்கு நிப்போம்” அவர் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொண்டதாக தெரியவில்லை.

அவளது சகலி இர்.:பானாவின் முகத்தில் இடு மேகம் துடிகொண்ட பாங்கு அவளை இன்னொரு பங்கு கொதிக்கவைத்தது.

மாமாவிடம் பச்சையாகக் கேட்டுவிட அவள் துடியாய்த் துடித்தாள். காரியம் கடந்துவிட்டபின் வாக்குமாறியாய் செயல்படுவதை அவளால் அங்கீகரிக்கவே முடியவில்லை.

“ஊடு நல்லமா மகள்?” தற்செயலாக, பேச்சுக்காக இப்படிக் கேட்டுவிட்டார் ஹாஜியார்.

“ஊட்ட எங்களுக்கு தாரெண்டுதானே மாமா நீங்க சென்ன” அவள் சகல மரியாதைகளோடும் கேட்டாள்.

“ஓங்குளுக்குத்தானே தந்தீக்கி.... நீங்க எவளவு காலமென்டாலும் நில்லுங்கொ....தாராலும் ஓழும்பச் செல்லியல்ல” தழந்தைத் தனமாக அவர் பேசினார்.

“நீங்க அவரட பேருக்கு எழுதிக் குடுத்திட்டா ஒரு கரச்சலுமில்லேன்”.

அவருக்கு சிரிப்பு சிரிப்பாக வந்தது. ஏதோ விளங்காமல் பேசுவது போன்ற பாவனை அந்தச் சிரிப்பிலே தொக்கிநின்றது.

“எழுதிக் குடுக்கோணுமா? ஊட்ட தாராலும் தூக்கிக் கொணுபோறா?”

திக்குவல்லை கமால்

“இல்ல மச்சனாங்களும் வந்து நிக்கிய அதச்சொட்டமந்தான் கேட்ட”

“ஓ இனி எடம்பாடக்கிதானே..... குருவிக்கூடுமாதிரியா சண்ட புடிச்சிக்கொள்”

“எழுதித் தாரென்டேன் மாமா அந்த டைமில சென்ன”

அவரைச் சற்றே கோபம் சண்டியது. அங்குமிங்கும் திரும்பி அவஸ்தைப் பட்டார்.

“எனத்தியன் மாமாம் மருமகளும்” எதையோ மோப்பம் பிடித்தவளாக அவரது மனைவியார் வந்து சேர்ந்தார்.

“இல்ல...ஊட்ட எழுதித் தரட்டாமென்டு மருமகள் செல்லிய.....”

ராழியா மாமியை ஒரு கணம் பார்த்து அந்த முகவெப்பத்தை தாங்க முடியாமல் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

“ஆ..அந்த மட்டுக்கு வாய் நீள்ப்பமாகீட்டா.. அவனுக்கெழுதிக் குடுக்கேலுமா லெச்சக் கணக்கு பொறுமதியான ஊட்ட... ரெண்டு நாளேல வித்து நாசமாக்கிப் போடியொன்டும். அவனொரு சல்லிப் பிசாசி.... கொஞ்சம் நஞ்சம் இல்லாவழியாக்கினா..... ஹயாத்தீக்கம் காட்டம் நிக்கட்டு..... நாங்க வெட்டேல போடியல்ல.... என்பானாலும் எங்கட பொகுத்தில பொறந்தவனேன்”.

அதற்குமேல் எதுவும் பேசவேண்டிய அவசியமில்லாதபடி ஆணி அறைந்தாற் போல் சொல்லித்தீர்த்தார் மாமியார்.

பனிமலையில் ஏறி அனற்கிடங்கில் சருக்கி விழுந்தது போலிருந்தது ராழியாவுக்கு ! நல்ல மனிதர்களின் வார்த்தைகளை நம்பி இவ்வளவு சீக்கிரம் வீதியிலே வீசப்பட்டதுபோன்ற உணர்வு.

அவளது உடல் நடுங்கியது. அந்தக் கணமே ஒடிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. எதற்கும் கணவனிடமும் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுமே! தனதுஅறைக்குவந்து கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு தொப்பென்று கட்டிலில் விழுந்தாள். கிழட்டுச் சிரிப்பு வெளியே எதிரொலித்தது.

கணவன் போனால் போனவர் வந்தால் வந்தவர்தான். வாப்பாவின் கடைப்பக்கம் ஸலீன் காலி சூட வைப்பதில்லை. ஆனால் தேவைக்கேற்ப கொடுக்கிறார்கள் போலும். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால்' சும்மா சோறு' தான்.

அஸருக்கு பாங்கு சொன்னபின்தான் வழு செய்வதற்காக அவள் அறையிலிருந்து வெளியேறி கிணற்றிடப்பக்கம் சென்றாள்.

“ஓ.....எழுதிக் குடுத்திரோனும். ஊட்டுக் காசப்பட்டு மாப்பின எடுத்தீக்கிய. நான் அந்த டைமிலே சென்ன. தீங்கஞ்சி கண் டி ல் லா ததியெள இதுக்குள் ள கொணுவந் து போடவாணான்டு.....”

இா.:பானாவின் பேச்சு அவளை சூரீசூரீரென்று குத்தியது. ஆனாலும் சண்டைக்காரியாக கிரீடம் சுமக்க அவள் விரும்பவில்லை.

மாலைவேளையில்தான் ஸலீன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

“இங்க பாருங்கொ ஓங்களுக்கு ஊடைமுதித்தாரெண்டு மனாவிலயாலும் நெனக்கவான. இவங்களுக்கிட்ட பேச்சிக் கேட்டுக்கேட்டு நானிவடத்தில நிக்கத் தேவில்ல. சென்னமாதிரி ஊட்ட எழுதிக்கொண்டு என்ன வந்து கூப்பிடுங்கொ..”

அவனுக்கு எல்லாமே சட்டென்று விளங்கிவிட்டது. ஒரே பாய்ச்சலில் வெளியே பாய்ந்து சத்தமிட்டான்.

“ஊட்ட எழுதித் தராட்டி எல்லாததுக்கும் நெருப்பு வெப்பன். எனக்கு என்ம்பானாலுமொண்டு. கொண்டு போடுவன் ஒவ்வொத்தனா....”

திக்குவல்லை கமால்

இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று அவள் வீட்டிலிருந்து வெளியிறங்கினாள். மாமி..... மாமா..... மச்சான் இப்படி யாராவது வந்து, அவளைத் தடுந்து நிறுத்துவார் களென்ற எதிர்பார்ப்போடுதான் அவள் மெல்ல மெல்ல நடந்தாள். ஜன்னலுக்கூடாக எட்டிப் பார்த்த மாமா மெல்ல மறைவது போல் தெரிந்தது.

எந்தக் கூப்பிடுதொனியும் அவள் காதுகளை எட்டவில்லை. அவள் வீதியில் இறங்கி நடந்தாள்.

“இவங்கள் நம்பிக்கொண்டும் பயந்துக்கொண்டும் இதுக்குள்ள பூந்துக்கொண்டக்கத் தேவில்ல. டுபாய் பெய்ததுச்சரி சின்னோரு ஊட்டக் கெட்டிக்கொளேலும்”.

கணவனின் சத்தம் இன்னும் ஒருபடி அகோரமாகக் கேட்டது.

5.

பகல் சாப்பாட்டு வேலைகள் ஓய்ந்தபின்புதான் ராழியாவுக்கு கொஞ்சம் மூச்சவிடக் கிடைக்கிறது. அந்த நேரத்தில்தான் வீட்டுநினைவு அவளை ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளும். அடுத்த வீட்டு சுமையாவின் உறவும் பல வேளைகளில் அவளுக்கு ஒத்தமாக அமையும்.

வீட்டிலிருந்து கடிதங்கள் வந்திருக்கிறது என்று பார்க்கும் நேரமும் அதுதான். கணவனுக்கனுப்பிய பணம் கிடைத்தமை பற்றி இன்னும் கடிதம் வராதது அவளுக்கு பெரிய ஏமாற்றமாகவிருந்தது. கடிதம் தவறிப்போய் விட்டதோவென்று கலங்கிவிடுவாள். அன்று அவளுக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. ஆமாம் கடிதம் வந்து தானிருந்தது.

முதலாம் கட்ட சந்தோஷத்தோடு ஒருபக்கமாக அமர்ந்து கடிதத்தை தடவித்தடவிப் பார்த்தாள். எழுத்துக்கள் வித்தியாசமாகவிருப்பது அவளுக்கு அப்போதுதான் பிடிபட்டது. அவருக்கென்ன எழுதவா தெரியும்! இன்று வேறு யாரிடமும் கொடுத்து எழுதியிருப்பார் என்று தான் அவளால் நினைக்க முடிந்தது.

கடிதத்தை விரித்துப் படித்தாள். அவளால் அதிகம் படிக்க முடியவில்லை. ஏமாற்றம் கண்ணர்த் திவெலைகளாக சொட்டி நின்றது. ஊர் பேர் குறிப்பிடாத கடிதமாக அது இருந்தபோதிலும், அவள் மேல் கரிசனையுள்ள யாரோ ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார் என்பதை மாத்திரம் அவளால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

தீக்குவல்லை கமால்

அவளது எதிர்பார்ப்புக்களும் நம்பிக்கைகளும் அவள் கண்முனனாலேயே தூள் தூளாகிப்போவது போலிருந்தது. தோல்விகள் அவள் வாழ்க்கையில் இப்படி ஊர்வலம் நடத்தத்தான் வேண்டுமா?

ஸலீன் நானா பணத்தையெல்லாம் வீணாக்குகிறார். உங்கள் எதிர்பார்ப்பு எதுவுமே இங்கு நடப்பதாக இல்லை. என்ற கருத்துப்பட அந்தக் கடிதம் அமைந்திருந்தது.

“யா அல்லாஹ்” என்றவாறு அவள் பெருமுச்செறிந்தாள்.

அவனுக்கு நன்றாக ஞாகபமிருக்கிறது. மாமாவோடு வீட்டுவிஷயமாக பிரச்சினைப் பட்டுக்கொண்டு வெளியேறி சில நாட்களின் பின்.....

“ஓங்கட வாப்ப ஊட்டு விஷயமா எனத்தியன் செல்லிய?” அவள்தான் கேட்டாள்.

“அதோண்டும் நடக்கியல்ல. ஊட்ட எழுதித் தாரல்லியாம்” ஸலீன் உண்மையை உள்ளபடி சொன்னான்.

“அப்ப எங்கட காலம் போற எப்பிடியன்....?”

“அதுதானே ஓங்கட ஊட்டிலேம் வசதில்ல. நாங்க பேசாம் பெய்த்து அங்கயே நிக்கோம்”

“ம.....அவங்க வாக்குமாறினதுக்கு எனக்கு வெக்கமத்துப் பெய்த்தில்ல”.

“அப்பிடிச் செல்லிச் சரிவாரா ராழியா....நாங்க குடும்பமா வாழோனும் தானே”.

“எப்பிடிச் சரி அவங்கட விஷயம் சரியேன். இப்ப என்ம்பானாலும் ஒன்டென்ட நென்பு”

“நான் ஓங்களுக்கு ஒரு குத்தமும் செய்யல்லேன் ராழியா.....”

“மெய்தான் நான் ஓங்களுக்கு ஒன்டும் செல்லல்ல.....ம் ஒங்கட சகோதரங்களெல்லம் எவளவு சந்தோஷமா ஈக்கியன். நீங்க மட்டுமெனா இப்பிடியாப் பெய்த்தீக்கி....ஒங்கட பங்க நீங்க எடுத்துக்கொளாட்டி நாளேப் பின்னுக்கு குஞ்சி கொழுந்தயானாப் பொறுது எவளவு கரச்சலன்”.

ஸலீனுக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. எதையும் சொல்லி அவளிடமிருந்து இலகுவாகத் தப்பிவிடவும் முடியாதே!

முக்தார் ஹாஜியாரின் மூத்தமகன்தான் அவன். அவன் அனுபவிக்காத சுகங்கள்தான் என்ன? அவனோடு சேர்ந்து ஆங்கிலப் புலமையும் கைகோர்த்து வரவேண்டுமென்றுதானே கொழும்பில் கொண்டுபோய் படிக்க வைத்தார்கள். ஆறாம் வகுப்போடேயே அவன் ஓடிவந்துவிட்டான். மாற்றுப் படிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட போதும் அது அவனுக்கு சுத்த சூனியமாகவிட்டது,

பின்னர் கடையிலே சேர்த்துக் கொண்டார்கள். வியாபாரத்தில் அனுபவத்தை பெருக்கிக் கொள்வதைவிட, நண்பர்களோடு சினிமாவும் ஊர் சுற்றலுமாகத்தான் அவனது காலம் கழிந்தது. எதற்கும் கட்டுப்படியான பிள்ளையாக உருவாக அவன் தவறிவிட்டான்.

கல்யாணம் என்ற பெயரில் அவனைக் கட்டிப்போட அவர்களின் தராதரத்தில் எடுத்த முயற்சிகளும் அவனோடு ஒட்டியிருந்த பழக்கங்களால் தூரத்தூரப் போயிற்று ! இதனால் அவன் அடையவேண்டிய அந்தஸ்தை அவன் தம்பிமார்கள் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டார்கள்.

“எனத்தியன் இந்தமாதிரி யோசிக்கிய” மீண்டும் அவனது வாயைக் கிண்டினாள் ராழியா.

“இனி நான் அடிச்சிக்கொளத்தான் பொகோனும். எனக்கு வேறொன்டும் செய்யத் தெரிய.....”

திக்குவல்லை கமால்

“அதுக்கும் எனக்குத்தான் குத்தம் செல்லுவாங்க.....ஒங்கள் அடிச்சிக்கொள் அனுப்பினென்டு, எனத்தியின் செய்த சௌதிக்காலும் பெய்த்து ஊடு கெட்டிக் காட்டோனும் இவங்ஞக்கு.....”

“அதென்டா நல்ல யோசினதான். கண் பொத்தி தொறக்கமுந்தி ரெண்டு வருஷம் பெய்த்திடும். ஒங்கட சல்லி ஒரு சாமாலும் எனக்குத் தேவில்ல. நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமா ஊட்டக் கெட்டியன். ஏன்ட செலவுக்கு எனக்கு வழீக்கி” ஸல்லின் முகத்திலே மகிழ்ச்சி வழிந்தது.

பழைய நினைவுகளை அறுத்துக்கொண்டு வெறியோடு எழுந்தாள் ராழியா. கணவனுக்கு காரசாரமான கடிதமொன்று எழுதும் நோக்கோடு பேனாவை தூக்கினாள். மறுகணம்.....

“அவரு வழிக்கி வழி சென்ன மாதிரிக்கி இப்பிடிச் செய் தொன்டுமென்டு தாரன் நம்பின. ஊடு கட்டவல்ல சுமீந்துகொண்டு புராஜல் பண்ண என்ன அனுப்பீக்கிய....வேண்டிய மாதிரி ஹரபாகட்டும். இனி ஒரு சாம் அனுப்பியல்ல...’ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டாள் ராழியா.

சுமையா வந்தால் ஒரு பாட்டம் அழுது தன்னை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்வதைத் தவிர அவளுக்கு இங்கு வேறேன்ன வழிதான் இருக்கிறது?

மீண்டும் கடிதத்தை விரித்துப் படித்தாள். அவள் நெஞ்சைக் கீறிய வரிகள் இவை.

”ஸல்லின் நானா கண்டபடி பண்ததை வீணாக்கி சந்தோஷம் கொண்டாடுகிறார். உங்கள் எதிர்பார்ப்பு எதுவுமே அவர் மூலமாக நிறைவேறும் சாத்தியங்கள் இல்லை.”

6.

அதிகாலையில் கண்விழித்தால் பிற்பகல் மூன்றுமணிவரை ராழியாவுக்கு ஏகப்பட்ட வேலைகள். மாலையில் இரண்டொரு மணிநேரந்தான் கொஞ்சம் ஓய்வு.

அவளது தோள்பட்டைகள் இரண்டும் விண்விண்ணன்று வலித்தது. அவ்வப்போது இந்த வருத்தம் அவளுக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. சவுதிக்கு வந்தபின் இப்போதுதான் முதற்தடவயாக ஏற்பட்டிருந்தது. வீட்டிலென்றால் சுடுநீரால் ஒத்தடம் கொடுத்து வாதெண்ணெய் தேய்த்துவிடுவாள் அவளது உம்மா. சூடவே வெள்ளைப் பூடு அவித்துக் கொடுப்பாள். இங்கு அதெல்லாம் யார்தான் செய்ய இருக்கிறார்கள்.

வலி அதிகரித்தால் ஏதாவது செய்வோமென்று அவள் அதனை மறக்க முயற்சித்தாள். போதாக் குறைக்கு மனப் பாரங்கள் வேறு.

நல்லவேளை சுமையா வந்து சேர்ந்தாள். அவளுக்கென்ன சந்தோஷ சாகரம். இங்கும் மூன்றே பேர் கொண்ட தடும்பமென்பதால் வேலைகள் குறைவு.

“எனத்தியன் ராழியா மொகமெல்லம் வாடிப்பெய்த்து” ஒரே பார்வையில் புரிந்துணர்வோடு கேட்டாள்.

அவள் தோள்களைத் தொட்டு முகம் சுளித்தாள்.

சுமையா தன்கைகளால் தோள்களைத் தொட்டு லேசாக உருவிவிட்டாள். அதுவே அவளுக்கு பெரும் சுகானுபமாக இருந்தது.

திக்குவல்லை கமால்

“நான் இங்க வந்து கஷ்டப்படுகியத்தில் ஒரு பொரோசனமுமில்ல சுமையா”.

“எனத் தியன் அப்பிடிச் செல்லிய? கை நெறய கெடக்கியதானே?” முன்பின் ஒன்றும் யோசிக்காமல் அவள் இப்படிக் கேட்டாள்.

“நானுப்பிய சல்லிக்கி ஒரு வேலேம் நடக்கியல்ல போலீக்கி”

“ம..... அப்பிடி மாப்பிளமாரும் ஈக்கியதான். பொ ஞசாதி மாரு கஷ்டப்பட்டு அனுப்பிய சல்லிய சும்மீந்து கொண்டு திண்ணுவாங்க”.

“தின்னியத்த எங்கேம் தின்னேலும்...கைல மடல இல்லயென்டு பசீலீக்கியா....எப்பிடிச் சரி பசியாறியதானே. ஊடொன்டு ஒழுங்காக் கோணுமென்டேன் வந்த”

“மாப்பிள மாரட தெறத்த அறிஞ் சி அதுபோல நடந்துக்கொளோனும். சல்லி அனுப்பாம ரெண்டு வருஷம் பல்லக் கடிச்சிக்கொண்டு நிண்டா கைநெறயச் சல்லியோட பொகேலும்....”

“அப்பிடித்தான் செய்யப் போற”

“இப்பெப்பிடியன் நோவு..... உடுபட்டா?” தொடர்ந்தும் அழுத்தியபடியே சுமையா கேட்டாள்.

“இப்ப கொஞ்சம் லேசி சுமையா.....இப்பிடிரீங்கொ”

அவள் முன் கதிரையில் அம்ந்த போதுதான் அவளது மார்புச் சட்டைக் குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கடிதக் கவரைக் கண்டாள் ராழியா.

“ஆ..காயிதம் வந்தீக்கிபோல..... அதுதான் சிரிப்போட வந்த.....” ஆவலோடு கேட்டாள் ராழியா.

அவள் கடித்ததை வெளியே இழுத்தெடுத்தாள்.

“..பொடோ அனுப்பீக்கி.”

நீண்ட நாட்களாகவே சுமையாவின் கணவன், பிள்ளைகளை பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவலோடு இருந்தவள் தான். கதைக்கதையாக அவள் சொல்லும் போது மனதிலே வளர்ந்த உருவங்களை ஒப்பீடு செய்வதற்கு இது வாய்ப்பாயிற்றே.

“இதுதான் புள்ளேம் புள்ளேட வாப்பாம்”

“பாக்க பாக்க” படத்தை கையிலெடுத்து உன்னிப்பாகக் கவனித்தாள்.

“வாப்பாப் போலேதான். உம்மட அருகாலயாலும் பெய்த்தில்லை”.

“எல்லாரும் அப்பிடித்தான் செல்லிய”

அவளது கண்ணோட்டத்தை அங்கீரித்தாள் சுமையா.

“இது எங்கட மாமீம் மதினீம.....இதுதான் அவரு நிக்கிய கட” இப்படி நாலைந்து படங்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்தாள்.

இப்படியெல்லாம் காட்டுவதற்கு தனக்கு வாய்ப்பில்லையே என்று ஒரு கணம் ஏங்கினாள் அவள்.

இருவரும் கலகலப்பாக இருப்பதை, வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றாள் பொஸ்ஸின் மனைவி. நேரமும் ஆறுமணி நெருங்கியிருந்ததால் அவள் விடைபெற்றுக் கொண்டாள். ஆனால் அந்தப் புகைப்படங்களுக்கு மாத்திரம் அவள் விடைகொடுக்கவில்லை.

அவள் சென்றபின் அந்தப் படங்களை குறிப்பாக பிள்ளையும் தகப்பனும் நின்ற படத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள். இப்படியொரு பிள்ளை எனக்கு எப்போதென்று ஏங்கினாள்.

தீக்குவல்லை கமால்

கல்யாணம் செய்து மூன்றே மாதத்தில் இப்படிப் புறப்பட்டுவிட்டால் எப்படி பிள்ளைப் பாக்கியம் கிடைக்கும்!

அரும்பு மீசையோடு முப்பதே வயது மதிக்கத்தக்க சுமையாவின் கணவனை கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள். தனது கணவனையும் ஒப்பீடு செய்தபோது வெட்கித் தலை குனிவதைத்தவிர அவளால் வேறென்னதான் செய்ய முடியும்?

அதற்கு மேலும் யோசித் து மண்டையை உடைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லாம் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள் அவள்.

7.

ஒன்பது மணியாகும்போது பள்ளிச் சந்தியில் சனம் நிரம்பி வழியும். பல்வேறு நோக்கங்களுக்காகத்தான். அவர்களுள் தபாற் காரனின் வரவுக் காக காத்திருக்கும் சூட்டம் குறிப்பிடத்தக்கது, அவர்களில் ஒருவனாகத்தான் ஸல்னும் காத்திருந்தான்.

கடிதக்காரனின் கையில் இப்பொழுதெல்லாம் வெளிநாட்டுக் கடிதங்களே கனத்திருக்கும். குறுக்கு ஒழுங்கைகளுக்குள் வாழ்பவர் களெல்லாம் சந்திக்கே வந்து சேர்ந்துவிடுவது தபாற்காரனின் சிரமத்தை குறைக்கத்தான் போலும்!

கடிதக்காரன் வந்ததுதான் தாமதம் அவனைச் சுற்றி ஒரு சூட்டம் மொய்த்துக் கொண்டது. இன்று எப்படியும் கடிதம் வந்திருக்குமென்ற நம்பிக்கை ஸல்னுக்கு.

அவன் பெயர்களை வாசித்தான்.

இப்ராகீம், காஸிம், இஸ்ஸதுன் நிஸா, சாகீர், மரியம்உனக்கெனக்கென்று வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

“அவளவுதான்” என்றவன் சைக்கிளை தள்ளிய போது ஸல்னுக்கு சப்பென்று போயிற்று. பாய்ந்து அவனைச் சப்பத் தோன்றியது.

தீக்குவல்லை கமால்

“எனத்தியன் ஸலீன்நானக்கு காயிதம் வரல்லியா?” தனது ரெஜிஸ்தர் கடித்ததை மார்போடனைத்தபடி கேட்டாள் மரியம்.

அவனுக்கு வெட்கம் வெட்கமாக வந்தது. ஒரு நாளா இரண்டு நாளா? மூன்று நாளாக அவனடையும் ஏன்றத்தை அவள் கவனித்திருக்கிறாள் போலும்.

“அதுதானே பாருங்க எனக்கு சரியான யோசினயாயீக்கீ” அவளது ஆலோசனையைப் பெற அத்திவாரமிட்டான்.

“அப்பிடித்தான் பொகப்பொக அங்க வேல வெட்டி கூடச் செல்ல, காயிதத் துண்டோன்டெழுதேம் கைமில்லாப்போற”.

“அப்பிடியல்ல மரியம் கைல சல்லி பொழங்கச் செல்ல இவளியஞ்கு பெருமத்தனம் மிச்சமாகிய”

“அவட சல்லிய நீங்க பாத்தீக்கவாண ஸலீன்நானா. ஒங்களுகிட்ட இல்லாத்துக்கா.... ரெனு முனு லச் சம் சேத்திக்கொண்டு வந்தெறங்கியொண்டும். கொஞ்சம் கொஞ்சம் அனுப்பி கரஞ்சி போறத்தப் பாக்க அது நல்லந்தானே” ஸலீனை தூக்கிவைத்து ஒரு தட்டுத்தட்டினாள்.

“மெய்தான் மெய்தான் தார்டயாலும் சல்லிய நான் பாத்தில்ல மரியம்...ம.....முனு மாஸம் அனுப்பீட்டு அப்பிடியே நிப்பாட்டினத்தப் பத்தித்தான் யோசிக்கிய”

ஸலீன் நானாவைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரியாதா என்ன? வந்த சிரிப்பை கடித்து நிறுத்தி, மெல்ல மெல்ல நடந்தாள்.

ஸலீனின் தலையிலே நெருப்புக் கொதிக்கது. இனி என்றுமே தனக்குப் பணம் வராதென்பது அவனுக்கு உறுதியாகிவிட்டது. இடையில் யாரோ புகுந்து விஷயத்தை குழப்பிவிட்டதை என்னிக்கலங்கினான்.

உடனே இஸ்மத்திடம் போய் இதுபற்றி உரத்துச் சிந்திக்க வேண்டும் போல் பட்டது அவனுக்கு!

முன்று மாதங்கள் முழுச் சந்தோஷத்தில் புரண்ட ஸலீன் நானா, கடந்த முன்று மாதங்களாக எத்தொர்ப்போடு அவதிப்பட்டான். இனி எதுவுமே இல்லாத நிலை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கடன்கொடுத்தவர்களெல்லாம் கைவிரித்துவிட்டார்கள். சவுதி வரவில் நம்பிக்கை இழந்துபோனால் வேறென்னதான் செய்வார்கள்.

ஸலீன் இஸ்மத்தின் வீட்டைப் போயடையும் போது மிகவும் களைத்துப்போய்விட்டான். புழுக்கம் வேறு உடலைப் பிய்த்தது. எவ்வாறாயினும் அது அவனுக்கு சொந்த வீடு போலத்தான்.

“எனா இந்த டைமில..... அவரு இப்பதான் கடேப் பொக்கத்துக்கு போன..... இப்ப வாரோண்டும்” பீபிதாத்தா இப்படிச் சொன்னபடியே நிலைப்படியில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

“எனக்கு சரியான யோசனை பீபிதாத்தா: இவளோரு காயிதத் துண்டாலும் இப்ப அனுப்பியல்லேன்”. தன்மன ஆதங்கத்தை அவளிடம் கொட்டத் தொடங்கினான்.

சரியோ பிழையோ எப்பொழுதுமே அவன் பக்கம் சார்ந்து பேசுவதே அவனுக்கு வழக்கமாகிப் போய்விட்டது.

“தாருசரி அவள அசடாக் கீக்கி.. இல்லாட்டு மாப்பிளயோன்டுக்கு இப்பிடிச் செய்தா.....”

“சரியான பேச்சி எனக்கும் இப்பிடித் தான் படுகிய. தாரென்டு தேடித்தேடி நிக்கிய நான். ம.....தௌமானா சும்மீக்கியல்ல....., ஸரக்கொலய பிச்சித்தின்னிய” கோபம் கக்கச் சொன்னான்.

“அவசரப்படவாணி. பொகப் பொக தௌமாகாம ஈக்கியல்லேன். ஓங்கட கைல சல்லி பொழங்கியத்த பாத்துக்கோ நிக்கேளாத பொறாம. வேற தாராலுமல்ல ஓங்கட இருப்பாருதான்.”

“இருப்பாரானத்துக்கு குத்தமில்ல... செருப்பாலடிப்பன்.... செருப்பால. என்னத் தெரியாம இவனியள் கூத்தடிய. எனக்கு வந்தாலுமொன்டு போனாலுமொன்டு....”

தீக்குவல்லை கமால்

“எனா இது..... நல்லா ஜெஸுபேற் கிபோல்”

கீரக்கட்டும் கருவாட்டுக் குட்டியுமாக வந்த இஸ்மத் நானா இப்படிக் கேட்டபடியே ஏறினார்.

“ஜெஸுபேறாமீக் கியா மசான்” இன் னொரு படி உற்சாகத்தோடு கத்தினான் ஸலீன்.

“இந்தாங்கோ.... கடேல ஒன்றுமில்ல... இதயாலும் ஆக்குங்கோ.”

அந்தச் சாட்டில் மனைவியை உள்ளே அனுப்பினான் இஸ்மத்.

“மசான் இதுக்கேத்தியன் செய்திப்ப....நீதான் செல்லோனும்” தஞ்சமடைந்தான் ஸலீன்.

அங்குமிங்கும் பார்த்த இஸ்மத், எழுந்து அவனருகே வந்தமாந்து தணிந்த குரலில்.....

“இதியள இவடத்தில பேசிச் சரிவாரல்ல. வா போம்”

இருவரும் வெளியிறங்கினர்.

பேச்சுக் குரல் ஓய்ந்ததை அடுத்து, குசுனிக்குள்ளிருந்து ஒடோடி வந்தாள் பீபிதாத்தா.

இருவரும் பாதைக் கிறங்கி நடப்பது தெரிந்தது,

“ம....ரெண்டும் போற....இனி நாலுகால்லதான் வாரோன்டும்”

மீண்டும் உள்ளே போனாள் அவள்.

8.

முக்தார் ஹாஜியாரின் நிம்மதி வரவர் சீர்குலைந்துகொண்டே வந்தது. முத்தமகன் ஸலீனின் திருமணத்தை நிறைவேற்றிய சந்தோஷத்தில் நீண்ட நாள் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை.

வீட்டுப் பிரச்சினையை முன்வைத்து இவ்வளவு சீக்கிரமாக மருமகள் கோபித்துக்கொண்டு போய்விடுவாளன்று அவர்களாக்கூடக் காணவில்லை.

பிரச்சினைப் படாமல் தின்பதற்கும் நிம்மதியாகத் தூங்கியேழவும் வசதி அமைந்தால், அவளைப் பொறுத்த மட்டில் அதுவே சுகமாகி விடுமென்ற கணக்கு பிழைத்துப் போய்விட்டது, போதாக்குறைக்கு மூன்று மாதத்துக்குள்ளேயே சவுதி போய்விட்டது இன்னொரு அடி!

இதனால் ஸலீனின் நிலைப்பாடு ஒருபடி கீழேதான் இறங்கியிருந்தது.

மனைவி இங்கிருந்தாலும் அங்கிருந்தாலும் அவனுக்கு ஒன்றுதான்.

“இப்ப நாங்க எனத்தியன் செய்த...இது பெரிய கரச்சலேண்” தனது தொந்தியைத் தடவியபடி மனைவியைப் பார்த்துக் கேட்டார் ஹாஜியார்.

“பாத்துப் பாத்தீந்திட்டு அவனுக்குமொரு கலியாணம் செஞ்சிகுடுத்த..எழுபலாயா ஈந்தாலும் பெரிய மனிசி அவள்.”

தனது எதிர்பார்ப்பு வீண்போய்விட்டதை கக்கினாள் ஹாஜாம்மா.

கிக்குவல்லை கமால்

“எல்லாருக்கும் இப்பொரு டுபாயும் சௌதீம்...ஒரு வேலவெட்டிக்கி ஆளில்ல....பெய்த்திட்டு வந்து தலயால் நடக்கிய.....வியும் டெக்கும் ஊடுவாசலும் பாக்கோணும் சூத்த....எல்லும் அடிதல மாறிப்பெய்த்து” மாறுதல்களை ஜீரணித்துக் கொள்ள இயலாமையை வெளிப்படுத்தினாள்.

“எனத்த சென்னாலும் எங்கட பொகுத்தில பொறந்தவன். முத்த புள்ளையென்டு செல்லும் குடுத்துக்குடுத்து அவன அசடாக்கிப் போட்டென்டுதான் ஊந் மனிசர் செல்லிய. இன்னமின்னம் கதகாரணம் செல்ல எடம் வெக்காம ஒரு முடிவுக்கு வந்திரோணும்.”

“அத்தான் நானும் செல்லிய...ம.... அவனும் ஒரு ஜாதி வெருவாக்கில கெட்டவன். மத்தவனியளும் அவனுக்கு உட்டுக் குடுக்கியல்ல..சரி இவனுக்கு ஊட்ட எழுதிக் குடுக்கியென்டு வெப்பமே... மத்தவனியள் சும்மீக்கியா? எல்லாத் தேம் பங்கிட்டுக்கொள ரெடியாகுவானியள்.”

“மெய்தான் மெய்தான்... புள்ளையள் எங்கடயென்டாலும் பொஞ்சாதிமாரு பொறத்தியேன். அவளியள் செல்லியத்த கேக்கியல்லாம உம்ம வாப்பமாரக் கணக்கில்ல. எங்கட ஹயாத்தீக்கம் காட்டும் நாங்க மதுப்பா ஈக்கோணும்.”

அப்போதுதான் முனாஸ் அந்தப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தான். உம்மாவும் வாப்பாவும் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து, நேரம் குறிப்பிட்டு அவனை அழைத்திருந்ததில் ஏதோ முக்கியமொன்று இருப்பதாகப் பட்டது. அவனும் அடுத்த கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டான்.

“எனத்தியன் வாப்ப வரச்சென்ன?” முனாஸ் வாப்பாவை விழித்துக் கேட்டான்.

“ஒங்க நான்ட விஷயமாத்தான் ” உம்மாதான் பதில் சொன்னாள்.

“ஸலீன் நான் எனத்தியன் செல்லிய? ஊடைமுதிகேக்கியா... இனி எழுதிக் குடுங்கொ..... ரெண்டு கெழும் பொகாது ஊட்ட விக்கியோன்டும.... சல்லி கைக்கு வந்தா சும்மீக்கியா? குடிச்சிக் தடிச்சே நாசமாப் போறொன்டும்”

உம்மாவும் வாப்பாவும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டன். இவர்களுக்குத் தெரியாத எந்தப் புதுத் தகவலையும் அவர் கொடுத்துவிடவில்லை.

“நாங்க வாயால செல்லீட்டேன் மகன். அது தான் இப்ப பிரச்சினையா ஈக்கிய” முக்தார் ஹாஜி கொடுத்த வாக்குக்கு சற்றே பயந்து பேசினார்.

“இப்பிடி எத்தின பேசியன் வாப்பா..... கலியாணம் முடிஞ்சி.... ஒரு ஆறு மாஸமாலும் பாக்கோணேன். எங்கட மொகத்தில காறித்துப்பின மாதிரி வெளிநாட்டுக்கும் பெய்த்த.... இப்ப பேசாம் நில்லுங்கொ கொஞ்ச நாளக்கி” முனாஸ் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை.

அவனுக்கு சகோதர பாசம் இல்லாமலில்லை. ஆனால் நானாவின் ஊதாரித் தனத்தை நினைக்கும் போது மனம் எதற்குமே இடம் கொடுக்கவில்லை.

“ம.... முனாஸ் செல்லியதும் மெய்தானே..... தெரிஞ்சி தெரிஞ்சி எனத்துக்கன் ஊடு வாசல இல்லாமாக்கிக் கொள்கிய.. இப்ப கலியாணம் புடிச்சீக்கி..... புள்ள குட்டியாகி பொறுப்பு வெளங்கட்டு...அந்த டைமுக்கு எழுதிக் குடுக்கோம்” புதிய சிந்ததயோன்றை முன்வைத்தாள் ஹாஜம்மா.

வாப்பாவினதும் மகனதும் முகத்தில் பூரணமான உடன்பாடு தெரிந்தது.

அப்போது மூவாதும் கவனத்தை ஈர்த்துக்கொண்டு முற்றத்தில் பெரிதாகச் சத்தம் கேட்டது.

திக்குவல்லை கமால்

“ம...எனக்கு ஊட்ட எழுதித் தரல்ல....எல்லம் முடிவு. நெருப்பு வெப்பன் ஓ....என்ட போஞ்சாதீ சௌதி பெய்த்த...எல்லம் நீங்க செஞ்ச வேல....அம்து நூற்த தந்து தந்து என்ன ஏமாத்தேல”

ஸலீன் ஏதோவெல்லாம் செய்து விடப் போவது போல் கத்தினான். அதற்காக ஒன்றும் அவர்கள் கலங்கி விடவில்லை. இந்தக் கத்தல்களைல்லாம் அவர்களுக்கு பழகிப் போய்விட்ட சங்கதிதானே!

9.

பள்ளிச் சந்தியிலிருந்து தபாற்காரன் தப்பினோம் பிழைத்தோமென்று பறந்துவிட்டான். சூழ்ந்து நிற்கும் அத்தனை பேருக்கும் அவன் பதில் சொல்லியாக வேண்டுமே!

ஸல்லீன் நானா கடிதத்தை எதீர்பார்த்து அவ்விடத்துக்கு வந்தவரல்ல. அவனுக்கு கடிதம் வருவது நின்று போய் இப்பொழுது எத்தனை மாதங்கள்.

அவன் மனைவி வேறு எவருக்கும் கடிதம் அனுப்புகிறாளா என்று உளவு பார்ப்பதே இப்பொழுதெல்லாம் அவனது வேலையாகிவிட்டது. அதிலும் கூட வெற்றி கிட்டுவதாக இல்லை.

“மசான் ஒனக்கு சல்லி அனுப்பாட்டு வேற தாருக்கனுப்பவன் ம..... உம்ம வாப்பாக்குத்தானே அனுப்போணும்.... மெதுவா காயிதக் காரனப் புடச்சி வாஹிது நானட பேருக்கு காயிதம் வாராண்டு பாரு.”

இஸ்மத் இந்த யோசனையைக் கொடுத்தும் ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. நாள் தவறாமல் போய் பியோனுக்கு பிளேன்டையும் சிகரட்டும் வாங்கிக் கொடுப்பது இன்னொரு செலவாகிவிட்டது.

“அவள் ஒத்தருக்கும் காயிதம் அனுப்பியல்ல போலேக்கி...ஒரு மாஸமா வல வீசீம் ஒரு காயிதத் துண்டு கெடக்கல்லேன்.”

திக்குவல்லை கமால்

போதும் போதுமென்றாகி விட்ட நிலையில் நேற்று இஸ்மத்திடம் இப்படித்தான் சொன்னான். மாற்று ஆலோசனை எதும் கிடைக்கவேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்போடு!

இஸ்மத் நானா ஒரு ஜடியா கப்பல் என்ற நினைப்பு ஸலீனுக்கு

“சரி ஒங்கட பொஞ்சாதி தாருக்கு சல்லி அனுப்பியென்டன் நெனக்கிய?” இஸ்மத் வினா விடுத்தான்.

“வேற தாருக்கன் வாப்பக்குத்தானே அனுப்போனும்” தனது சந்தேகத்தை வெளியிட்டான்.

“அப்ப அவருக்கிட்டப் பெய்த்து கொஞ்சம் குடாப் பேசு. அப்பிடிப் பேசினாத்தான் உள்ளம வெட்டக்கி வார. ஆனா ஒன்டு...அப்பாவி மனிசன் கைய நீட்டவான்”

நேற்றைய உரையாடலை அசைபோட்டுப் பார்த்த ஸலீன், அதைப் பிரயோகித்துப் பார்க்க எத்தனித்தான்.

கால்கள் நடந்தன.

பணம், பொருள், சொந்த பந்தமென்று எல்லாமிருந்தும் ஒன்றுமே இல்லாதவன் அவன். எதற்குமே அவனோடு ஒட்டுறவு கிடையாது. இதனால்தான் போலும் அது மாத்திரம் அவன குடி கொண்டிருந்தது.

மருமகனை கண்டதும் வாஹிது நானா மிகவும் மரியாதையோடு எழுந்து வரவேற்றார். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு, அந்த வரவு அமைந்ததும் கூட அதற்கு காரணமாகலாம்.

“வாங்கொ வாங்கொ ரோட்டிலயாலும் ஒங்கள் கண்டுபடல்ல” எவ்வித மனச் சபலமுமில்லாமல் அவர் கேட்டார்.

கணவன் யாரையோ வரவேற்பதை கேட்டு உள்ளேயிருந்து ஓடி வந்த கீழுந் நிலை, மருமகனைக் கண்டு வெட்கி, முக்காட்டை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு ஒதுங்கி நின்றாள்.

“மகளட செய்தி கேக்கியத்துக்காலும் நீங்க இந்தப் பொக்கத்துக்கு வாரல்ல....”

மாமியாரின் குற்றச் சாட்டு அவனை தர்ம சங்கடமாக்கியது. ஒரேயடியாய் அவர்கள் மேல் குற்றச் சாட்டைப் போட வார்த்தைகள் தேடிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இதுபெரிய தடைக்கல்லாய் எழுந்து நின்றது.

“நானும் ஒங்கட மகளட செய்தி கேக்கத் தான் வந்த” வார்த்தைகள் சூடாக வந்து விழுந்தன.

அதற்காக அவர்களொன்றும் பயந்து நடுங்கிவிடவில்லை.

“காயிதம் சல்லியெல்லாம் ஒங்களுக்கேன் அனுப்பிய..ஒங்கட காயிதத்திலதான் எங்களப் பத்தீம் விசாரிக்கிய” வாஹிது நானா உண்மையாகத்தான் சொன்னார்.

“எனக்கு சல்லி அனுப்பவாணான்டு நீங்களியள் செல்லியனுப்பீக்கும்.. இல்லாட்டி மூனுமாஸம் அனுப்பீட்டு எடேல நிப்பாட்டியா.....இட்ட எப்பிடிச்சரி கெட்டிப் போடோனுமென்டு நான் பாத்த....நான் முக்தார் ஹாஜியார்ட மகன்.. இந்த ரொணுமூனாயிரத்த நான் பாத்துக்கொண்டில்ல.”

“அல்லா ரஸௌலிய நாங்க அப்பிடியொன்டும் செய்யல்ல. சும்மா அன்னம் அநியாயமா இப்பிடிப் பேசவாண எங்கட கைல தொழிலீக்கி... எங்கட கஞ்சித்தண்ணி கொஞ்சத்துக்கும் எங்களுக்கு பஞ்சமில்ல” கீழுந் நிலா அழுத்தமாகவே சொல்லிவிட்டாள்.

“எல்லாரும் ஒளிச்சி வெளாடியவங்கதான். பாத்துக் கெரளுகியனே நான் ” இப்படி கத்தியவாறு பாதைக்கிறங்கினான் ஸலீன்.

இஸ்மத் வீட்டைத்த தவிர அவன் வேறேங்குதான் போவான்.

கணவனும் மனைவியும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தவராக அமர்ந்துகொண்டனர்.

திக்குவல்லை கமால்

“அவள் மோட் டுத் தனமா மாப் பிளக் கி சல்லி அனுப்பியன்டேன் நாங்க நெனச்சிக்கோ நின்ட” கீழஞ்சில் நிலா ஆரம்பித்தாள்.

“அவள் புத்திக்காரி. இந்தாளுக்கு சல்லியனுப்பினா ஒரு சாமாலும் மிஞ்சியோ.... ஒரு காலத்தில் ஹாஜியாரட் கடய அப்பிடியே பங்கலோட்டாக்கிப் போட்டாம் அதுக்குப் பொறுகு அந்தப் பொக்கத்துக்காலும் எடுக்கியல்லியாம்” மருமகனின் கெட்டித்தனக்கை தொட்டுக் காட்டனார் வாஹிது நானா.

“ஓ....அவள் வெளிநாட் டுக்கு போனது ஊடு கெட்டோனுமென்டேன். இங்க திண்ணில்லோம ஒத்தருமில்ல. அவள் சல்லிய சேத்திக்கொண்டு வரட்டு.”

“ம...ஓரேயடியா அப்பிடிச் சேத்திக்கொண்டு வந்தாலும், இந்தாள் எனத்த செஞ்சி போடுமோ தெரிய. எதுக்கும்’ கொஞ்சம் புத்திசெல்லி அனுப்பியது நல்லம்.”

மருமகன் உரசிப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட பொறி, அவர்களை ஆக்கப்பூர்வமான வழிக்கு இட்டுச் செல்ல ஓளிகாட்டியதுபோலும்!

10.

வெளிநாட்டுக்கு போய்வந்த சில பெண்களை நேரில் போய் சந்தித்தார் வாஹிதுநானா. அவர்களிடமிருந்து பெற்ற தகவல்களை தொகுத்து மகனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

எல்லாம் பண்த்தை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்பது பற்றித்தான். கூடவே மருமகனின் குற்றச்சாட்டுகள் பற்றி எழுதவும் மறக்கவில்லை.

தபாற் கந்தோருக்கே சென்று கடித்தை போட்டுவிட்டுவந்த திருப்தி, நீண்ட தூரம் நடந்த களைப்பையும் போக்கியிருந்தது. மெல்ல நீட்டி நிமிர்ந்து சாய்ந்து கொண்டார்.

மகள் ராழியா பற்றிய நினைவலைகள் நெஞ்சில் வந்து வந்து மோதியது.

அன்று ஒரு அஸர்ப்பொழுது. மீரான் வெப்பை, மதீன் மத்திச்சம், மம்மதலிஹாஜி இப்படி முக்கியமானவர்கள் சிலீன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். வாஹிது நானாவுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

இவர்களெல்லாம் வீடுதேடி வருமானுக்கு அவர் எந்த வகையிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒருவரல்ல. கீழ்ந்த நிலை கோப்பி போட கேத்திலையும் வைத்துவிட்டாள்.

“எனத்தியன் செய்தி? ” மதீன் மத்திச்சம் விசாரித்தார்.

“அல்லாட கிருபயால சொகமா ஈக்கிய” வாஹிது நானா சொன்னார்?

திக்குவல்லை கமால்

பேச்சுக்கு ஒரு திறவுகோல் வேண்டாமா.

“நாங்க ஒரு முக்கியமான விஷயமா வந்த, ஒரு ஸான்னத்த ஹயாத்தாக்கிய விஷயம்....யோசின பண்ணி ஒரு முடிவச் செல்லுங்கொ... இதப்போலொரு பாக்கியமென்டா ஒங்களுக்கு கெடக்கியல்ல” மீரான் வெப்பை முகவரபோல் மொழிந்தார்.

“செல்லுங்கொ வெப்ப....யோசிச்சிப் பாக்கோமே...அல்லாட நஸீபீந்தா எந்த விஷயமும் நடக்கும்” வாஹிது நானாவும் மகுடிக்கேற்ப ஆடிக்கொண்டார்.

“எங்கட முக்தார் ஹாஜியார்க்கே அவரட முத்த மகன் ஸலீனுக்கு...” மம்மதலிஹாஜிதான் முக்கிய பேச்சாளர் போலும்!

“ஓ...ஓ....தேரீம்”

“அவருக்கொரு கலியாண விஷயம் பாக்கத்தான் வந்த”

“அப்பிடியா கொஞ்சம் வயஸீக்குமே”

“மெய்தான்...அவங்க பெரிய வசதிகாரரேன். பெரிய எடத்தில கலியாணம் புடிக்கியத்துக்கு ஸலீன் புரியமில்ல. அதிலதான் இப்பிடிப்பிடியே காலம் போற. எங்கசரி ஏழ எடத்தில்யாம் புடிக்கிய. இனி ஏழ மனிசரு அவங்கடிட்டுக்கு பேசிப்போறோ.....”

“போறல்லதானே”

“இனி ஒங்கட மகளப்பத்தி தாருசரி ஹாஜியாருக்கிட்ட செல்லீக்கி... அதபான புள்ளயென்டு எங்களுக்கு கொஞ்சம் தட்டிப்பாக்கச் சென்ன”

“எனக்கென்டா ஒன்டுமே வெளங்கல்ல....ம்... யோசின பண்ணித்தான் செல்லோனும்.”

“நல்லம் நல்லம் குடுக்கல் வாங்களென்டு ஒன்டும் யோசின பண்ணவான. அல்லாட கிருபயால ஒரு செலவுமில்லாம செஞ்சிக் கொளேவும்.”

உதயக் கத்திர்கள்

அதற்கிடையில் கோப்பித் தட்டோடு நிலைப்படியில் நின்றாள் கீழ்முந் நிலை. அதை எடுத்து எல்லோருக்கும் பகர்ந்தார் வாஹிது நானா. அன்று எல்லோருக்குமே ஒரு சந்தோஷமான பொழுதுதான்.

முன்று நாட்கள் ஒடு மறைந்துவிட்டன.

ராழியாவால் எந்த முடிவும் சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. இக்கட்டான கட்டம்.

ஆக இருபத்திரெண்டு வயதுதான் அவளுக்கு! இளமையும் உடற்கட்டமைப்பும் சங்கமித்த தருணம். ஆயினும் திருமணச் சந்தையில் அவள் விலைபோகவில்லை.

பெற்றோருக்கு எந்தக் கஷ்டமுமில்லாத இந்த ஏற்பாடு. அதை மறுப்பதன் மூலம் அவர்களுக்கு கஷ்டம் கொடுப்பது சரியா என்று அவளையே அவள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

நல்ல மனிதர்கள் முன்னிறங்கியிருப்பதால் ஏதோ ஒரு நன்மை இருப்பது போலவும் பட்டது. பெரிய இடமென்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு விரும்பக் கூடாதென்றும் சிந்தித்தாள்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் அவளோடு மௌன உறவாடிக் கொண்டிருக்கும் உதுமான்.

கடைசியாக அவள் நிபந்தனையுடன்கூடிய தனது சம்மதத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

நாளைந்து நாட்களில் மீண்டும் வந்த மூன்று முக்கியஸ்தர்களும் வாஹிது நானாவை அழைத்துக் கொண்டு முக்தார் ஹாஜி வீட்டுக்கே போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பெரிய இடத்து உறவு அவளின் நெஞ்சை குளிர்வித்தது. வீட்டின் சுற்றாடல் அவளின் உடலைக் குளிர்வித்தது.

உள்ளேயிருந்து வந்த முக்தார் ஹாஜியார் நீண்ட நாள் பழகியவர்போல வாஹிது நானாவோடு முஸாபஹா செய்து கொண்டார்.

“அடுத்துாட்ட அப்பிடியே நாங்க மகனுக்கு குடுக்கிய எங்கட கைல தொழில் தொறவீக்கி. காணி பூமீக்கி. இனுமொரு பரம்பரக்கே சம்பரிச்சி வெச்சீக்கி. இதுக்கு மிச்சம் நான் செல்லியத்துக்கு ஒன்றுமில்லை” ஹாஜியார் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிட்டார்.

அதற்கு மேல் வாஹிது நானாவிற்கு கேட்க எதுவுமிருக்கவில்லை. மகளின் ஒரே எதிர்பார்ப்பான வீடு உறுதியாகிவிட்டது.

“அப்ப இனி நாள் குறிச்சி கலியாணத்த நடத்த வேண்டியதான்” மதீன் மத்திச்சம் முத்தாய்ப்பு வைத்தார்.

..பாத்திஹா ஓதப்பட்டது.

இனிப்பு பானாதிகளுக்கு குறைவிருக்கவில்லை.

மத்திச்சம் அடிக்கடி பெரிய இடத்துப் பெருமைகளை அவர் காதில் ஊதிக்கொண்டேயிருந்தார்.

“எனத்தியனிது கால் கைய நீட்டிப் போட்டுக்கொண்டு யோசிக்கிய”

மனைவியின் குரல் அவரை குச்ச வீட்டுக்குள் கொண்டுவந்துபோட்டது.

“அப்பிடி இரீங்கொ கொஞ்சம் ஒங்களுக்கிட்ட ஒரு செய்தி கேக்கோனும்...ராழியா சௌதிக்கி போனது ஊட்டுக் கரச்சலுக்கு மட்டுமா....இல்லாட்டு.....”

வாஹிது நானா தன்மனதிலே தோன்றி நிற்கும் சந்தேகத்தை தெளிவுபடுத்திக்கொள்ள மனைவியின் துணையை நாடினார்.

உதயக் கத்திர்கள்

கயிற்றுக் கட்டிலின் பக்கத்தே அமர்ந்துகொண்டாள் கீழ்முந் நிலா.

“அதனா நீங்க அப்பிடிக் கேக்கிய?”

“இல்ல...அவளுக்கு மாப்பிளை புடிக்கல்லயோ தெரிய. இல்லாட்டி புதிய பொண்ணொன்டு முனுமாஸ்ததேல இப்பிடப் போறா?”

கணவனின் கேள்வி அவளது சிந்தனைக் குதிரையை முடுக்கிவிட்டது. அவளும் பலவாறாக யோசித்துப் பார்த்தாள்.

“அந்த மனிசன்ட ஊதாத் தனத்தாலையாம் இப்பிடியாப் பெய்த்தீக்கிய. வாப்ப மனிசன் செலவுக்கு கேக்கியமட்டும் தடுக்கியாம். குடுத்தத்துக்கெனா பொஞ்சாதி சல்லிக்கி ஹேகத புடிச்சிக்கொண்டு தீர்த”

வாஹிது நானாவின் கேள்வியை அவள் விளங்கிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

11.

சமையாவோடு கொஞ்ச நேரத்தை கழிக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. அவள் வருவாளன் று நிச்சயமில்லாததால் ராழியாவே அங்கு செல்லத் தயாரானாள்.

அடுத்த வீடுதான். இருவரும் ஒரே காலகட்டத்தில் தான் பணிப்பெண்ணாக வந்தார்கள். இப்போது ஓராண்டுக்கும் மேலாகிவிட்டது. இருவரும் நாளெண்ணி நாளெண்ணி நாட்களை நகர்த்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அறிந்து கொள்ளாத எதுவுமே இல்லையென்ற அளவுக்கு இருவரும் மிக நெருங்கியிருந்தார்கள்.

சாதாரண குடும்பம். கடைச் சிப்பந்தியான கணவன். ஒரே பிள்ளை. பெற்றாரின் ஒத்துழைப்பு: இந்தப் பின்னணியில் குடும்ப வளத்தை மேலும் பலப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒரே நோக்கிலேயே சுமையாவின் வரவு அமைந்திருந்தது.

கணவன் அனுப்பும் புகைப்படங்களையும் கடிதங்களையும் சிலவேளையில் அவளும் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டுவதுண்டு. அன்பு சொட்டும் அந்த வார்த்தைகள் கேட்கும் பாக்கியம் ராழியாவுக்கு இல்லவே இல்லை.

ராழியா ஒரேயொரு விடயத்தை மாத்திரம் சுமையாவுக்கு மறைந்தே வருகிறாள். தன் கணவனைப் பற்றிய உண்மைகளைத்தான். கணவனின் உருவப் படத்தை பார்க்க அவளுக்கு கொள்ளல் ஆசை. திருமணப் படம் அவளது பெட்டிக்குள் பத்திரமாக இருந்தது. அதைப் பார்க்க அவளுக்கே பிடிக்காதபோது இன்னொருவருக்கா?

“ராழியா வாவா ஒன்னத்தான் பாத்துக்கோ நின்ட”

ஏதோ எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது போன்று மிகவும் துடிப்போடு வரவேற்றாள். தனதறைக்கே அழைத்துச் சென்றாள். சுமையாவிற்கு அவளைவிட சற்றே வசதி கூடத்தான்.

அவளது மேசையிலிருந்த வோடோ ஸ்டாண்டில் புதியதேர் படம் அவளை ஈர்த்தது. சுமையாவின் கணவனும் மகனும்தான்.

“புதிய வோடா வந்தீக்கிபோல” அதைக் கூர்ந்து பார்த்தபடியே கேட்டாள் ராழியா.

“ஓ....இந்தக் கெழுமதான் வந்த” பெருமையோடு சொன்னாள் சுமையா.

“வர வர அவரு பஸ்ந்தாகிக்கொண்டு வாரபோலீக்கி. கல்பு சந்தோஷமெண்டா அப்பிடித்தான்” அவள் சற்றே பொறாமைப் பட்டவளாகவும் தான் அப்படிச் சொன்னாள்.

“ஆ...செல்லிச் செல்லீம் ஒரு வருஷமாகீட்டு. நீ இன்னேம் அவரட வோடோவ காட்டல்ல. கண்ணுாறுப்படுமென்டு பயமாயீக்கும்” ஒரு மாதிரியாகச் சிறித்தாள் அவள்.

அந்தப் பகிடியை ஏற்றுக்கொண்டதை ராழியாவின் முகம் பிரதிபலிக்கவில்லை. ஒரு இருள் விரவிப் படர்ந்தது.

“தாருக்காலும் அந்தப் படத்த காட்டேலுமா?” அவள் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஒரு இருண்ட குடைக்குள் சிறிது சிறிதாக ஒளிபரவும் வேளை.

“ராழியா இங்கொத்தருமில்ல. நீயும் நானும் மட்டுந்தான். எனக்கட்ட நீ ஒன்டேம் மறககத்தேவில்ல” அவள் ஆறுதல் கூறும் பாங்கில் சொன்னாள்.

தீக்குவல்லை கமால்

“என்ன மன்னிச்சுக்கோ சுமையா. நான் எத்தினயோ விஷயங்கள் மற்சன். இதுக்குப் பொறுகும் நான் மற்சி வேலில்ல. ஒனக்கட்டச் சென்னாத்தான் எனக்கும் மனசாறிய....இங்க நான் வேற தாருக்கட்டச் செல்லவன்டே”

இருவரும் நெருக்கமாக கட்டிலிலே அமர்ந்து கொண்டார்கள். ராழியாவின் மனதில் பெரும் சுமைகள் கல்லாய்க் கனப்பதை சுமையாவால் உணர முடிந்தது.

“எனக்கு கொஞ்சமாலும் புரியமில்லாமத் தான் நான்த கலியாணத்துக்கு புரியப்பட்ட. அவருக்கு அந்த டைமிலே நாப்பதுக்கும் கூட வயஸ். ஏழாப் பொறந்தா இப்பிடித்தான்.” அவளது தொனியே மாறிப் போயிருந்தது.

“ஒங்கட உம் வாப்பா என்மன் அப்பிடிச் செஞ்ச?” சுமையா இப்படிக் கேட்டாள்.

“அவங்க வேறெனத்த செய்யவன்..... பாவம்... எனக்கு எதினயோ பேசினதான்.... கடசீல பெரிய எடத்து வயஸ்போன மாப்பிளக்கி கழுத்த நீட்டவான. ஒரு சாம் செலவில்ல. இனி உம் வாப்ப புரியப்படாமீக்கியா”

“ஆள் நல்லமென்டா வயஸ்பத்தி பிரச்சினில்ல.”

“ஆளா..... சம்பாரிக் கவே தொயிய.....ராஜமாதிரி செலவளிப் பாரு,...எடக் கெட கொஞ் சம் வாயேம் நலச்சிக்கொளுகிய...”

“இங்க பாரு.... சும் மாப்பிளயென்ட பேருக்கு மாப்பிலீந்து வேலில்ல. நீ புரியப்பட்டு எடுத்தீந்தா எந்தக் குத்தமீந்தாலும் வெச் சிக் கொளேலும். உட் டுத் தள் ணு” சற் றே உணர்ச்சிவசத்தோடுதான் சுமையா சொன்னாள்.

“தல நஸ்பு - நடந்திட்டு....இப்ப எனத்த செய்யவன்”

“இப்பிடிச் செல்லிச் செல்லி ஒன்ட வாழ்க்கய நாசமாக்கிக் கொளாதே... கொஞ் சநாள் பாத்தி ட்டு ஒரு முடிவுக்கு வா...ஒனக்கின்னம் இருவத்தஞ்சி வரிசமாலும் ஆகல்ல. தடுத்தென்டாலும் செல்லேல....ஒத்துப் பொகாட்டி ஏத்துக்கன் வெச்சிக்கோ நிக்கிய”

சுமையா இப்படி யெல்லாம் பேசுவது அவனுக்கு புதுமையாக இருந்தது. நினைப்பதே பாவமென்று நினைத்திருந்த விடயங்களைக் கூட இவள் எவ்வளவு பட்டவர்த்தனமாக பேசுகிறாள். என்னவோ அவளது உடலுக்குள் ஒரு புது அலை புகுந்துவிட்ட அதீர்வு.

“சுமையா நான் போறன் சொன்னங்கீட்ட”

“மனச கொழுப்பிக் கொளாம யோசிச்சிப்பாரு”

ராழியா இறங்கி நடந்தாள்.

12.

கலண்டர் தற்செயலாகத்தான் அவள் கண்ணில் பட்டது. மாதங்களை எண்ணிப் பார்த்தாள். இன்னும் ஆறே மாதங்கள்தான். அதன் பின்பு அவள் ஊபோகலாம். அங்கு என்ன சந்தோஷம்தான் அவளுக்காகக் காத்திருக்கப் போகிறது.

அவ்வப்போது கணவனுக்கும் வாப்பாவுக்கும் கடிதம் போடத்தான் செய்தாள். கணவனிடமிருந்து பெரும்பாலும் பதிலே இல்லை. வாப்பா இடையிடையே எழுதுவதுண்டு.

கணவனை நினைக்கும்போது அவளுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று புரியவில்லை.

பள்ளி வாசலில் தான் அவர்களது நிக்காஹ் நடைபெற்றது. அதைத் தொடர்ந்து வீட்டுக்கு வந்து மண்பெண்ணை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அவளை புதுக்கோலத்தில் அலங்கரித்தார்கள்.

ஓரு வித்தியாசமான திருமணமாக அது அமைந்துவிட்டதால் பெரிய ஆரவாரங்களொன்றும் இருக்கவில்லை. இருபத்தெந்தந்து ஸஹனுக்குள் எல்லைப்படுத்தப்பட்ட சாப்பாடு.

வீடு மேல்திக மின் விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜோடினையும் கூட கட்டியிருந்தார்கள். அதில் அம்ததப்பட்டாள் ராழியா. கையிலே பூக்கொத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

புது உற்சாகத்தோடுதான் எல்லோருமே அங்கு நடமாடன். தாலிக்டிய வேளையில் தான் அவள் மாப்பிள்ளையை சரியாக இனம் கண்டாள். அதற்கு மேலும் பார்க்காமல் கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டாள்.

கோட்டும் ஸட்டுமாக யார்யாரோவெல்லாம் நடமாடும் போது, புதுமாப்பிள்ளை ஏன் இப்படி வெறும் ஸாரத்தோடு நடமாடுகிறார்? களிசான் அணியும் சந்தர்ப்பம் இனி எப்போதுதான் கிடைக்கப்போகிறது?

மணவறைக்குள் அவள் அழைத்துச் செல்லப்படும்போது பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது. துணை நின்றவர் களின் ஆலோசனையின் பேரில் உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டாள்.

மின்விளக்கு, விசிறி, மெத்ததக் கட்டில் இப்படி அறை எதற்காகவோ தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அதற்கிடையில் அவள் மாத்திரம் தனித்துப் போன தெப்படி? இன்னும் சில பொழுதில் அவர் வந்து புகுந்து விடப்போகிறாரே..இதென்ன பொல்லாத அனுபவம்! இதற்கெப்படி முகம்கொடுப்பதென்று தடுமாறுகையில் அந்த டிரஸிங் டேபல் அவளை அவளுக்குக் காட்டியது,

கழுத்து முதல் கால் வரை பூவேலையுடன் சூடிய ரோஜாநிற இரவாடை. மார்பில் ஒரு பக்கமாக அலைபோல் புரண்டுநிற்கும் சுருள் மூடி. முகத்தில் பெள்டரும் பூச்சும் கழுவியும் போகாது அடம்பிடித்து நிற்பது போல....நான்தானா இது! அவளுக்கே ஒரு சந்தேகம்.

கதவு திறந்தது. அவளது நெஞ்சு திக்திக்கென்றது. திறந்த கதவை அவரே மூடினார்.

கழற்றிய கோட்டை ஹென்காரில் தூக்கி...இடுப்புப் பட்டியையும் உருவினார்.

திக்குவல்லை கமால்

வாட்ட சாட்டமான ஆளாகத் தெரியவில்லை. மெல்ல அவற்றைப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தவருக்கு, அதற்கு மேலும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் விளக்கனைந்தது. பதில் கடமையை இரவு விளக்கு ஏற்றுக்கொண்டது. மெஸ்ஸிய மஞ்சள் இருட்டுடன் கைகோர்த்துக்கொண்ட கோலம்.

“ராழியா.....”

சற்றே கரகரத்த குரல். ஒரு தொடுகையுணர்வு. வெட்கத்தால் சுருண்டாள் அவள்.

மின்விசிறி வேகமாக சுழன்றது. காற்று அங்குமிங்கும் அலைந்தது. சூடான மூச்சுக்கள் சங்கமித்தன. கனவுகள் வேகவேகமாய் நனவாகி....இதென்ன இவ்வளவு அவசரமாய்.....

புத்துணர்வு படிப்படியாய் விழித்துக்கொண்ட நிலையில், சரிந்து படுத்துக்கொண்ட கணவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள் அவள். முகத்திலே கணப்பு அப்பிக் கிடந்தது. பாடம் ஆரம்பிக்கும்போதே மணியடித்து விட்டது போல்....

ஏமாற்றத்தில் குமைந்து போனவளாக தடுமாறினாள் அவள். தூக்கத்தை காற்று சுழற்றிக்கொண்டு போயிருந்தது. என்ன இது....அதற்குள் குறட்டை ஒலி வேறு!

மீசையிலும் தலைமுடியிலும் இடையிடையே வெள்ளிக் கோடுகள் பளபளத்தன. விலை எலும்புகள் சரிந்து விழுந்துவிடாமல் கைபணியன் காவல் காத்தது.

நாட்கள் ஒன்று இரண்டென நகர்ந்தன. புதுத்தம்பதிக்குரிய கவனிப்புக்களில் எவ்வித குறைச்சலுமிருக்கவில்லை.

சில நாட்களில் அறைக்குள் வந்ததுமே விழுந்து படுத்து விடுவான் ஸலீன். அருகே தூங்க முடியாது துன்புறுவாள் அவள். தலை சுற்றுவது போன்ற உணர்வைத் தரத்தக்கு நெடி. யார் யாரோ சொன்னதெல்லாம் அவளது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“இங்க பாரு மகள். கலியாணத்துக்கு முந்தி எப்பிடெந்தாலும் எங்களுக்கு குத்தமில்ல. கலியாணத்துக்கு பொறுது எங்களுக்கு வேண்டிய மாதிரி சரிபண்ணிக் கொளோனும். அது பொஞ்சாதி மாரட கைலதானீக்கி” வாப்பா சொன்ன வார் த்தைகளை எண்ணிப்பார்த்தாள் அவள்.

அவளுக்குள் இப்பொழுதெல்லாம் புதிய தத்துவங்கள் பிறந்தன. அனுபவக் கத்தி அவற்றை அறுவடை செய்திருந்தது,

‘குடிக்காம வந்து சொரண்டிப் பாக்கியத்துப் பாக்க, கொஞ்சம் தடிச்சிட்டு வந்து சுருண்டு படுத்துக் கொளுகியது நல்லம்’ இப்படி அவள் மனம் ஏக்கக்தோடு சொன்னது.

கட்டிலிருந்து குதித்தெழுந்தாள் ராழியா. தனது பேக்கை திறந்து அடியாழத்தை துழாவினாள். சிக்கிக் கொண்டது. அவளது திருமணப் படம்தான்!

மொட்டாக அவள். கண்குழியும் கண்ணக்குழியுமாக.... புடைத்து நிற்கும் நெற்றி நரம்புகளுமாக அவள் கணவன்.

‘...இத சுமையாக்கு காட்டவே படாது’

..போட்டோவை மீண்டும் பேக்கின் அடியாழத்துக்கு அழுக்கிவிட்டு நிமிந்தாள்.

அவள் மனம் சொன்னது,

‘தூ...எனக்கும் ஒரு மாப்பிளா....இப்ப குடிச்சிக் குடிச்சி இன்னம் நல்லாக் கெழவனாகீக்கும்.’

13.

உடைந்த வாளியொன்றுக்கு அடித்தகடு பொருத்துவதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார் வாஹிது நானா.

காற்றுடித்து எரியூட்டும் ஒற்றை மண்ணெய் அடுப்பு' 'ஸ்ஸ்' என்ற இரைச்சலோடு நெருப்பை கக்கிக்கொண்டிருந்தது, சிறிய சிறிய ஆயுதங்களைல்லாம் முன்னே பரவிக் கிடந்தன. ஈயம் உருக்கி பூசி இணைக்கும் கருவியை தன் முக்குக் கண்ணாடிக்கூடாக அவதானித்து தன் காரியத்தில் முழுமுச்சாக இருந்தார் அவர்.

“ட்ரீங்....ட்ரீங்....”

அவருக்கு எழுந்து போக மனமில்லை. அப்படியொரு பழக்கமுமில்லை. நுண்ணிய வேலையாதலால் தொட்டகுறை விட்டகுறையாக நடந்துகொள்ள முடியாதுதானே.

“காயிதக்காரன் போலீக்கி பாருங்கோ” உள்ளே பார்த்து மனைவியை வேண்டனார்.

“ஓ....ஓ....” என்றபடி அவள் ஓடுவது தெரிந்தது.

“மகளனுப்பீக்கிபோல” மகிழ்ச்சி ததும்ப எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

கடித உறையைக் கண்டதுமே அது வெளிநாட்டுத் தபால் தான் என்பதை புரிந்துகொண்டார் அவர்.

“ஆ இன்டக்கி ஸ்கூல் லீவுதானே....முன்னுத்தாட்டு புள்ளயளுக்கு காட்டுங்கொ பாக்க”

மனைவி பாதையை குறுக்கறுப்பது தெரிந்தது.

வாஹிது நானா என்றால் தகர வேலையில் கைதேர்ந்தவரென்பது எவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அறுபது வருட வாழ்க்கையில் ஐம்பது வருடத்துக்கு மேலாக இத்தொழிலையே அவர் செய்துவருகிறார்.

பத்து வருடத்துக்கு முன்பு சூரைப்பீலி பொருத்தப் போன சந்தர் ப்பமொன்றில் சறுக்கி விழுந்து இடுப்பை உடைத்துக்கொண்டார். மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக அதற்குப் பரிகாரம் செய்வதிலேயே கழிந்தது.

அதன்பின்பு அவரது வேலைகள் வீட்டோடு மாத்திரம் அடங்கிப்போயிற்று. அதனால் வருமானம் கம்பியானாலும் கூட, வாழ்க்கையை எப்படியோ ஓட்டக் கூடியதாக இருந்தது.

“தீர்மா செய்தி.....ஓங்கட மகள் இன்னம் மூனு மாஸத்தில் வாராம்” வந்ததும் வராததுமாக சந்தோஷ வெளிப்பாடு.

“நெனச்ச..... காயித்தக் கண்டொடன அப்பிடித்தான் நெனச்ச... ஓ இனி அப்பிடம் இப்பிடம் ரெண்டு வருஷமாகீட்டேன்” கைவேலையை தற்காலிகமாக நிறுத்தி மனைவியை பார்த்து இப்படிச் சொன்னார்.

“சாமன் சட்டியளோட வாரொன்டும். ஊட்டில வெக்கியத்துக்காலும் எடம்பாடில்ல” கீழுந் நிஸாவின் யோசனை வரப்போகும் பொருள்களிலேயே கழுன்றது.

“அதியள எங்கசரி வெச்சிக் கொளேலேன்...ம்.அந்த மனிசன் சண்டக்கி வராமீக்கோணும்”

“அதுதான் எனக்கும் பயமாயீக்கி....ம்...அவள் சல்லிகில்லி எடுத்துக்கொண்டு வாரொண்டும். இந்தாள் பறிசெடுக்குமோ தெரிய”

“அப்பிடப் பறிக்கியத்துக்கு சல்லிக்கெட்டாகொணுவார. பேங்கில போட்டிட்டேன் வாரது. சாமன் சட்டியள பாதுகாத்துக்கொண்டாச் சரி”

திக்குவல்லை கமால்

“எதுக்கும் பெய்த்து ஹாஜியாருக்கிட்ட செல்லி வெச்சாத்தான் நல்லம்”

மனைவியின் யோசனை அவருக்கும் சரியாகவே பட்டது. ஒரு முன்பாதுகாப்பு போலவுமிருந்தது.

“சரி....சரி....அது நல்ல யோசினே”

அங்கீகரித்துவிட்டார் அவர்.

அஸர் தொழுதைக்குப்பின் வாழிது நானா தன் சம்பந்தி வீட்டுக்கு நடைபோட்டார். கல்யாணத்துக்குப் பின்பும் சூட அதிகம் போக்குவரத்தை அவர் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. வீட்டுப் பிரச்சினை அவரைப் பொறுத்தவரையில் நீறுபூத்த நெருப்பாகவே இருந்து வந்தது.

“அஸ்ஸலா மலைக்கூம்”

ஸலாத்துக்கு மறுமொழி சொல்ல வாசலிலே யாரையும் காணவில்லை. ஹாஜியாரை வெளிக்கொண்டுவருவது கஷ்டமான காரியமாகவே இருந்தது.

“ஆ வாங்கொ வாங்கொ....ம்... நான் நெனச்ச மகளோட சேர்ந்து நீங்களும் சௌதிக்கி போனென்டேன்” ஜோக்போட்டு வரவேற்றார் ஹாஜியார்.

“இந்தப் பொக்கத்துக்கு வரவே கெடக்கல்ல” சமாளித்துக்கொண்டு உள்ளே போய் அமர்ந்தார் வாழிது நானா.

“என்னத்தியன் செய்தி?”

“இன்னும் ரெனுமூனு மாஸத்தில மகள் வாரெஞ்டு காயிதம் போட்டைக்கீ”

“இனி எனா செய்யோனும்?”

“இல்ல ஒங்கட மகன்.....வந்து வந்து சத்தம் போட்டிட்டு போற...அவருக்கு சல்லியனுப்பியல்லயாமென்டு”

“ஆப்பிடியா.....வெக்கக்கேடு...அவனுக்குத் தானே நாங்க கேக்கிய கேக்கிய டைமில யெல்லம் சல்லி குடுக்கிய... பொஞ்சாதி சல்லியேம் கேட்டுவந்தா”

“அவள் எங்களுக்காலும் அனுப்பியல்ல ஹாஜியார். அவரு நெனச்சிக்கோ நிக்கிய எங்களுக்கு அனுப்பியென்டு..... வந்தாப் பொறுகு மகளுக்கு கரச்சல் குடுக்காம புத்தி செல்லுங்கொ.”

“எங்கட ஊடுவாசல் இன்டக்கும் தொறந்தீக்கி...ஒங்கட மகள் போனத்துக்கு நாங்க ஒரு குத்தமும் செய்யல்ல.”

வாஹிது நானாவின் வாய் துடித்தது. பச்சைப் பொய் சொல்வதும் வாக்குமாறுவதும் அவர்களுக்கு வாலாயமாகிவிட்ட விடயங்களாச்சே!

“மாப்பிள பொஞ்சாதியானாப் பொறுகு குத்தம் கொற பேசி வேலில்ல. ஒத்துமயா வாழோனும். அவங்களுக்கு தேவயான வசதிகள் நாங்க செஞ்சி குடுக்கோனும்”

ஹாஜியாரால் இப்படியெல்லாம் பேச முடிகிறது.

“அவளவுதான் வேண்டிய...எங்கட புள்ளகுட்டி சந்தோஷமா ஈந்தா எங்களுக்குத் தானே நல்லம்.”

வாஹிது நானாவும் நின்றுபிடித்தார்.

”ரெண்டு கோப்பி கொண்ணுவாங்கொ”

உற்சாகத்தோடு உள்ளே பார்த்து ஓட்டி கொடுத்தார் முக்தார் ஹாஜியார்.

14.

சிலநாட்களாக ராழியாவின் நெஞ்சிலேர் வேதனை. அவளது ஒப்பந்த காலம் தேய்பிறையாகி இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் தான் எஞ்சியிருந்தன. ஆயினும் அதுபற்றி பொஸ்தின்னுந்தான் எதுவுமே சொல்லவில்லை.

எல்லா விடயங்களிலுமே திட்டமிட்டபடி நடந்து கொள்ளும் அவர் இந்த விடயத்தில் ஏன் இப்படியென்று ஏங்கியிருந்த வேதனையில்லை....

“ராழியா ஒங்கட காலம் நெருங்கீட்டு. நீங்க போறத்துக்குள்ள வேலயள செஞ்சிக்கொண்டு வாரன்...புரியமென்டா மறுபேணம் இங்கயே வரேலும்...யோசிச்சி செல்லுங்கொ” இவ்வாறு அறபியில் சொன்னார் பொஸ்.

ஒரு பக்கம் சந்தோஷமாக இருந்தது. மறு பக்கம் மீண்டும் வருவது பற்றி என்ன சொல்வதென்று புரியாமலுமிருந்தது.

அவளோடு ஜக்கியப்பட்டுவிட்ட இந்தக் குடும்பத்தைப் பிரிவது உண்மையிலேயே அவளது இதயத்தைப் பிழிந்தது. போதிய ஓய்வு அவளுக்கு இருக்கவே செய்தது. இடையிடையே நண்பாகள் உறவினர்கள் வந்தால் கொஞ்சம் சிரமம் தான்.

இங்கு வருமுன்பே அறபிகள் பற்றி ஆயிரம் கதைகளை கேள்விப்பட்டிருந்தாள். ஒரு விதமன அச்சத்தோடு தான் வந்தாள். வந்த பின்பு இந்த அறபி அப்படியில்லை என்பதை அனுபவித்து மகிழ்ந்தாள்.

அவளது எண்ணங்கள் அங்குமிங்குமாய்ய.....

நாட்டை நினைத்தாள். வீட்டை நினைத்தாள். உம்மா, வாப்பாவை நினைத்தாள். கணவனோடு ஒரு குடும்ப வாழ்க்கை....குழந்தை குட்டிகளென்று நினைத்தாள். தனக்கென்றொரு வீட்டை நினைத்தாள். இந்த நிலையில் அவள் எப்படி மீண்டும் வரமுடியும்.

“ராமியா..... எனத்தியன் யோசிக்கிய? இதுக்கு முந்தீம் எத்தினயோ பேர் வந்த.... போன. ஆனா ஒங்கள் எங்குளுக்கு நல்லாப் புடிச்சீக்கி. ஊட்டுக்கு பெயத்து ஒரு மாஸம் நின்டிட்டு வாங்கோ. நாங்க சம்பளத்தேம் கூட்டித்தார்”

பொஸ்ஸின் மனைவி மிகவும் நிதானமாகச் சொன்னாள். கணவனுக்கேற்ற மனைவி. அற்புதமான அழகி.

ராழியா அளவுக் கதிகமாக தன் கடும்பநிலைமைகளையெல்லாம் சொல்லித் தீர்க்கவுமில்லை. அழுது கொட்டவுமில்லை. உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் வேளைக்கு கிடைப்பதே அவளுக்கு திருப்தியாக இருந்தது.

“அவரட புரியப்படுதான் செய்யோனும்” அவள் மிக லேசாகச் சொல்லிவைவத்தாள்.

இங்குவந்து முதல் மூன்று மாதங்களுக்குப் பின் அவள் சம்பளக் காசை அனுப்பவில்லை. பெருநாட்களில் விசேட நன்கொடைகள் கிடைப்பதுண்டு. உறவினர்கள் வந்து போகும் போது சந்தோஷங்கள் கொடுப்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக் கணக்குப் போட்டால், எப்படியும் இரண்டு லட்சம் தேறியிருக்குமென்பது ராழியாவின் நம்பிக்கை.

வீட்டைப் புதிதாய் கட்டிக்கொள்ள இதுபோதும் அல்லவா? அவர்களுடைய பல்லைவிட எங்களுடைய முரசு நல்லதென்று சொல்வார்களே.. முக்தார் ஹாஜிக்கு அதை உணர்த்திவிடும் வேட்கை அவளுக்குள் உறைந்து போயிருந்தது.

“ராமியா தாத்தா நீங்க பொகுப்போறு...எங்கட டவிய

தீக்குவல்லை கமால்

ஒங்களுக்கு தந்திட்டு நாங்க வேறொன்டு எடுக்கப்போற...நீங்க பெய்த்திட்டு வாங்கொ தாத்தா” பொஸ்ஸின் மகளின் கேள்வி அவளைக் கொன்றது.

அவள் தலையை தடவி ஆறுதல் படுத்தினாள்.

“இன்னம் ரெண்டுமாஸம் ஈக்கிதானே”

சின்னவள் சொன்னபடி பார்த்தால், டவியோடு வீட்டுக்கு போகலாம் போலிருந்தது. ஏதாவது சின்னக் கோளாறு ஏற்பட்டாலும் தூக்கி எறியும் நாகரிகம்தானே இங்கு.

இப்போதே அவள் கெஸ்ட், மிக்ஷர், விளையாட்டுப் பொருட்கள் இப்படி ஏறாளமானவற்றை சேகரித்து வைத்திருந்தாள். உடுப்புக்கள் சொல்லத் தேவையில்லை. ராணி மாதிரி ஊருக்குப் போய் மாற்றிமாற்றி உடுத்துத் தொலைக்கலாம்.

என்ன இருந்தாலும் மீளவருவது எந்த விதத்திலும் சாத்தியமில்லையென்பது அவளுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அவளும் வாழவேண்டுமல்லவா?

அவரிடம் என்ன குறைபாடிருந்தாலும் பிரச்சினையில்லை. அவர் மனிதராக இருந்தால் போதுமென்பதே அவளது எதிர்பார்ப்பு.

மணிக்கூட்டடைப் பார்த்தாள். அப்போது தேநீர் வேளை.

ஸ்ரீலங்கா ட என்றாலே எல்லோருக்குமே ஆனந்தம். அதைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கும்தான் ஆனந்தம்.

15.

வாகனக் கண்ணாடிக்கூடாக கடலோரக் காற்று வீச்சுடன் பாய்ந்தது. தென்கரையோர தென்னென மரங்களுக்கிடையால் பாதை நீண்டு சென்றது. இரண்டாண்டு இடைவெளிக்குப்பின் மண்வாசனை மணக்கத் தொடங்கியது.

பின் ஆசனத்தின் ஒரு பக்கமாக ராழியாவும் மறுபக்கமாக அனுலாவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

சாரதியும் அனுலாவின் சகோதரனும் சமகால அரசியல் விடயங்களை அலசிக்கொண்டே வந்தனர்.

தன்வரவு பற்றி ராழியா வாப்பாவுக்கும் கணவனுக்கும் ஏற்கனவே அறிவித்திருந்தாள். ஆனால் விமான நிலையத்துக்கு வரும்படி யாரையுமே கேட்கவில்லை. சக பிரயாணிகளோடு ஊர் வந்து சேர் வதாகவே குறிப்பிட்டிருந்தாள். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் நாலாந்தம் வருவதும் போவதும் இப்பொழுதெல்லாம் சர்வசாதாரணமாகிவிட்டதே!

விமானத்திலும் வந்திறங்கியின் விமானத்தலத்திலும் பலபேரோடு கதைத்துப் பார்த்தபோதுதான் அனுலாவைப் பிடித்துக்கொள்ள முடிந்தது.

அவளும் சழையிலிருந்தே வந்திருந்தாள். பக்கத்து ஊரவளைம்கூட.. அவளுக்காக அவள் சகோதரன் அங்கே காத்திருந்தான்.

தக்குவல்லை கமால்

இனியென்ன...இருவருமாக வாகனமொன்றை ஏற்பாடு செய்து கொண்டன். கைச்சுமைகளை ஏற்றிக் கொண்டு வசதியாகப் பற்பட்டன்.

வாகனம் ஊரை நெருங்கியபோது ராழியாவின் உடல் புல்லித்தது. புதிய பல அனுபவங்களை தாங்கிக்கொள்ள அவள் தயாரானாள். கணவன் எப்படித் தன்னை எதிர்கொள்வாரென்பதே அவளுக்கு பிரச்சினையாக இருந்தது.

வேன் வீட்டருகே வந்து நின்றபோது மாலை ஜந்து மணி. ஜந்து மணிநேர இலங்கை வீதிப் பயணம். உரிய பணத்தைக் கொடுத்து, அனுலாவுக்கு பிரியாவிடையும் கொடுத்த போது அவளைச் சூழ்ந்து ஒரே கூட்டம்.

அக்கம் பக்கச் சின்னதுகளெல்லாம் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். பெண்கள் கூட நெருங்கிவந்து சுகம் விசாரித்தனர். உம்மாவும் வாப்பாவும் மகிழ்ச்சியில் மிதந்து நின்றனர்.

கைப்பொதிகளை வீட்டில் சேர்த்ததும் முதல் வேலையாக சுவிங்கம் பக்கற்றுகளை விநியோகித்து சிறிக்களிடமிருந்து தன்னை விடுதலை செய்துகொண்டாள்.

“மகேள் வாரோண்டும் வாரோண்டுமென்டு வெளனேலீந்து பாத்துகோ நிக்கிய. பகல் ஆக்கிப் போட்ட சோறு அப்பிடியே ” கர்முந் நிலா தன்பாசத்தை அள்ளி வீசினாள்.

“சரி சரி வந்த வருத்தமீக்கும் கொஞ்சம் ஹாஸருங்கொ. இவடத்தில் இருந்துக்கோ நின்டா வாரவாரவங்களோடயெல்லம் பேசிப்பேசியே நிக்கவாகும்.” வாஹிது நானா சற்றே பெருமையோடு சொன்னார்.

ம.:ரிபு நேரத்தில் மேல் கை கழுவி உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டாள். பளபளக்கும் புத்தம்புது இளநீள ‘கபாய்’ அவளுக்கு எடுப்பாக இருந்தது.

“வாங்கொ வாங்கொ இப்ப கொஞ்சத்தூ முந்தித்தான் வந்த...”

வாப்பாவின் குரல் இந்த ராகத்தில் ஒலிக்கும் போதே அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது.

புன்னகை பூத்தவாறு வெளியே வந்தாள் அவள். சந்தேகமில்லை. கணவன் முன்னே நின்றார்.

“காயிதம் கெடச்சா?”

வருகை பற்றி எழுதிய கடிதம் தொடர்பாகத்தான் அவள் கேட்டாள். அதுவும் பேச்சை ஆரம்பிக்கத்தான்.

சிரிப்பே செத்துப்போன முகத்தோடு அவளைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். புதுப்பாணி உடுப்பும் முகத்தின் பளபளப்பும் அவரை ஈர்க்கவில்லை.

“காயிதம்...காயிதமும் சல்லீம் இவளை நாளும் தாருக்கன் அனுப்பின. அவங்களுக்கிட்டயே கேட்டுக்கோ”

அநாகரிகமாக இப்படியொரு கோபப் பாய்ச்சல். அவளால் அங்கீரிக்கவே முடியவில்லை.

“இனி எனத்துக்கன் இப்பிடி மொகத்தில பாயித..... மொல்லீந்து பேசேலுந்தானே? இப்பிடி வாங்குள்ளுக்கு” அவள் நின்ற மறைப்புப் பகுதிக்கு கணவனை அழைத்தாள்.

“என்ன நம்பிக்கில்லாத்திலேன் சல்லி அனுப்பாத”

“ஓஹோ...நீங்க பெரிய லெச்சாதிபதீட மகன். சல்லீல பெரளிய மனிசன். எங்கட நாலையாயிரம் ஒங்களுக்கேத்துக்கன் ம....ஒங்கள் நம்பிக்கில்லயா எனக்கு. ஒங்கள் நம்பாட்டி தாரயன் நான் நம்பிய.....”

“போட போட சும் மாயம் பேசாம. ஓன்ட சல்லீந்தேவில்ல நீயுந்தேவில்ல. ஏன்ட உம்ம வாப்பீக்கங்காட்டி எனக்கு பஞ்சமில்ல.”

திக்குவல்லை கமால்

அதற்குமேல் அங்கே ஸலீன் நிற்கவில்லை. மனைவி, மாமன், மாமி இப்படி எவருடைய கெஞ்சுதலும் எடுப்படவில்லை. ஆனால் என்ன பேசினாரென்று அவருக்கே தெரியாத நிலை.

“மாப்பிள போனத்தப்பத்தி நீ யொண்டும் யோசிக்காதே. நாள் ஸொபஹாக்கே வருவாரு. இப்பிடித்தான் அந்த மனிசன். எங்களோட எத்தின பைணம் வந்துவந்து சண்ட புடிச்சன். அவருக்கு நெனவு எல்லாச் சல்லியேம் எங்களுக்கனுப்பினென்டு” வாப்பா மகளை சமாதானப் படுத்தினார்.

“இந்த மனிசனோட எப்பிடிக் காலம் போறோ எனேத்தெரிய. அவரட உம்ம வாப்ப வாக்குமாறினத்திலதான் நான் பொகவான ம்...அந்தச் சல்லியேம் அவருக்கு ஊதரியாக்க குடுக்கேலுமா... சொனங்காம நாங்க ஊட்டக் கட்டத் தொடங்கோம் வாப்பா...”

ராழியாவின் வைராக்கியத்தை மனதுக்குள்ளால் மெச்சினார் வாஹிது நானா.

இந்த மண் குடிசை மாளிகையாகி, அதிலே மக்கத்துச் சால்லை போர்த்தி உலாவருவதுபோன்ற ஒரு பிரமை அவருக்கு!

16.

ராழியா வந்து சேர்ந்தது முதல் அறிந்தவர் தெரிந்தவர்களைல்லாம் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். கூட்டுக் கழித்துப் பார்த்தால் இப்பொழுது அவனும் நான்கு பேருக்குத் தெரிந்தவளாக, நான்கு பேரால் பேசப்படுபவளாக இருந்தாள்.

இன்னொரு வகையில் சொல்லப்போனால் அவனும் ஒரு சல்லிக் காரியாகிவிட்டாள். பணம் வந்தால் அதைத்தொடர்ந்து என்னதான் வராமலிருக்கும்? பணத்தை பக்குவமாக இட்டுவைத்திருப்பது அவளது இன்னொரு சாமாத்தியம்.

வீட்டைக் கட்டியேழுப்புவதைத் தவிர வேறேந்த வேலையும் அவனுக்கிருக்கவில்லை. அதற்கான ஆரம்ப நடவடிக்கைகளில் அவன் மெல்ல மெல்ல இறங்கியிருந்தாள்.

என்ன இருந்தாலும் அவன் மனதிலே ஒரு அதிருப்தியும் தறைபாடும் விசுவரூபமெடுத்து வந்தது. அதற்கு எந்த வகையிலும் இடம் வைக்கக் கூடாதென்றுதான் பார்த்தாள். அது அவளால் மாத்திரம் ஆகின்ற விடயமா என்ன?

“இந்தக் காலத்து பொம்புளயள் சௌதி பெய்த்திட்டுவந்தா மாப்பிளமார கணக்கெடுக்கியல்ல” இது இப்பொழுதெல்லாம் சாதாரணமாக சொல்லப்படும் விடயம் தான். அதற்கு நடைமுறை வாழ்வில் ஆதாரங்களும் இல்லாமலில்லை. அவளைப் பொறுத்தமட்டில் அப்படியாரும் இன்னும் சொல்லிவிடவில்லை தான்.

திக்குவல்லை கமால்

“இந்த மனிசனுக்கு அல்லாதான் நல்ல புத்தியக் கடுக்கோணும்” இப்படி அவள் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் மானசீகமாகப் பிரார்த்திப்பாள்.

இருந்தும் என்ன கணவனின் போக்கில் எந்த சாதகமான மாறுதலையும் அவள் காணவேயில்லை. அவள் வந்த பின் சந்தோஷமாக ஒரு அரைமணி நேரம் அவளோடு பேசியது கிடையாது. ஒரு நேரம் ஒன்றாக சாப்பிட்டதில்லை. குற்றச் சாட்டுக்களால் அவளைக் குளிப்பாட்டுவதே அவருக்கு வேலையாகிப் போய்விட்டது.

“வாஹிது நானோவ்”

வெளியே கேட்ட குரலை ராழியாவால் இனம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

“ஆ....இஸ்மத் நானவா....வாங்கொ வாங்கொ”

வாப்பா அழைப்பதற்கும் அவள் வந்து எட்டிப் பார்ப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“ஆ....மகள் வந்தென்டு கேள்விப்பட்ட” என்றவாறு உள்ளே வந்தமர்ந்தார்.

இஸ்மத் நானா அவளது கணவனின் நண்பன் என்பது அவளுக்கு தெரிந்ததால் அவர் வரவு அவளுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை அளித்தது, இஸ்மத் நானா மூலமாக கணவனை வழிக்குக் கொண்டுவர முயற்சிக்கலாம் போலிருந்தது.

“எங்கியன் ஓங்கட சூட்டாளி?” என்றவாறு ராழியா தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டாள்.

ராழியாவை கண்டதும் அவருக்கு வியப்பாகிப்போய்விட்டது, முன்பே பலதடவை கண்டிருந்த போதிலும் இப்பொழுதோரு அபாரமான தோற்ற வித்தியாசம்.

‘ச... இந்தப் பொம்புளயோட அவனுக்கு ஒத்துமயா காலம் பொகேலவா’ என்ற ஆதங்கத்தை மனதுக்குள்ளேயே மடக்கிக் கொண்டார்.

“நீங்க வந்தாப் பொறுகு ஆளக் காணவே இல்ல”

இஸ்மத் நானாவின் பதில் இருவருக்குமே ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“அந்த மனிசன் தாரோடயன் நல்லா ஈக்கிய.... பொ ஞ்சாதி யேம் கணக்கில்ல சூட்டாளிமாரேம் கணக்கில்ல” வாஹிது நானாவின் வார் த்தைகளில் பொரிய உண்மையொன்று தலைகாட்டியது.

“ஒங்களோட செல்லாமேம் ஏல... ஸலீன் எனகிட்ட கொஞ்சம் கொஞ்சமா எடுத்து ஒரு நாலூயிரம் கடன். பொஞ்சாத் வந்தா தாரென்டேன் சென்ன... அது தான் ஆள் ஒளிச்சி”

ராழியாவுக்கு சப்பென்று போயிற்று. புதியதொரு தலையிடியென்று வாஹிது நானா தலையை சொற்றின்து கொண்டார்.

“ரெனுமூனு மாஸமா அம்பது நூறு எடுக்கியேம் தாரேமா இருந்த.” அதுக்குப் பொறுகு சல்லி அனுப்பினா தாரென்டு ஒரே கரச்சல்ல.... நானில்லாட்டு எங்கட பொஞ்சாதீக் கட்டேம் எடுத்துக்கொணுபோற... இல்லான்டேலுமா?”

“அந்தாள் எனத்துக்கு இந்த மாதிரி கடன்படுகியன்? புள்ளியா குட்டியா....ம..... தாருக்காலும் தின்ன, உடுக்க தடுக்கோணுமா.... வாப்பக்காரன் சும்மீக்கியா..... அந்த மனிசன பயமுறுத்திக்கொண்டும் எடுக்கியதானே..” வாஹிது நானா மனம் வருந்தினார்.

“எனேத் தெரிய நானும் புள்ள குட்டிக்காரன்...ம....கொஞ்ச நஞ்சமென்டா உட்டுப்போடேலும்” தனது இயலாமையை வெளிக்காட்டினார் இஸ்மத்.

“ம.... எனத்த செய்யவன் பாவம்... அந்டயன்டக்கி சம்பரிச்சித் தின்னிய மனிசன். உள்ள மாதிரி பாத்துக் குடுத்துப்போடு. வெட்டேல பேசினா எங்களுக்கேன் வெக்கம்.”

வாஹிது நானாவின் வார்த்தைகள் இஸ்மத் நானாவை துளிவித்தது.

“நான் சரியாக் கணக்குப் பாக்கல்ல. இந்தப் புள்ள கஷ்டப்பட்டு சம்பரிச்சிக் கொணுவந்தீக்கிய. ஒரு நாலாயிரம் தந்தா பெரிய ஒதவி...”

யாரோ செய்த குற்றத்துக்கு யாருக்கோ தண்டனை. கல்லாணாலும் கணவனாயிற்றே! நான்கு ஆயிரம் ரூபாத் தாள்களை கொண்டு வந்து நீட்டினாள்.

“பெரிய ஒதவி புள்ள...எனக்கு சரியான மனவருத்தம்” என்றவாறு தயக்கத்தோடு பெற்றுக் கொண்டார்.

“சாரி போனதெல்லம் பொகட்டும். ஆளத் தேடிப் புடங்கொ...வந்து சந்தோஷமா நிக்கச் செல்லுங்கோ”

வாசல் வரை வந்து இறுதியாக இப்படிச் சொல்லி வழியனுப்பினார் வாஹிது நானா.

“இதக் கேள்விப்பட்டு இன்னம் எத்தினபேரு வருமோ தெரிய” இப்படிப் புறுபுறுத்தபடியே தொப்பென்ற கட்டிலில் விழுந்தாள் ராழியா.

இஸ்மத் நானா அவசர அவசரமாக சைமனின் கொட்டிலை நோக்கி விரைந்தார். முன்னேற்பாட்டின்படி ஸலீன் அங்கே காத்திருப்பான் என்பதில் என்ன தான் சந்தேகம்?

17.

வாசலிலே கேஸட் தன்னந்தனியே பாடிக்கொண்டிருந்தது. வெளிநாட்டுத் தொடர்புடைய வீடுகளில் காதுகிழிய ஒரு கத்தல் இருப்பதுதான் இன்றைய நியதி.

“ராழியா...”

முன்னே யாரும் இல்லாததால்தான் போலும் இவ்வளவு சத்தம்.

அவள் ஓடிவந்தபோது கணவன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

கேஸட்டை நிறுத்திவிட்டு அவருக்கு மரியாதைபண்ண ஆரம்பித்தாள்.

“இரீங்கொ....வெய்லுக்குள்ள வந்தீக்கி குடிக்கியத்துக்கு...” அவள் முடிக்கவில்லை.

“வாண வாண பாருக் நானட கடேல கசட்ட குடிச்சிட்டு வந்த” ஸலீன் குறுக்கிட்டான்.

இஸ்மத் நானா வந்து காசு வாங்கிக்கொண்டு சென்றது அவளது ஞாபத்துக்கு வந்தது. இருமனதோடு தவித்தாள். பிரச்சினையை மேலும் வளர்த்துக்கொள்ளாமல் தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டாள்.

“பன்னெண்டு மணியாகப் போற..... நில்லுங்கொ சோறு தின்டிட்டு பொகேலும்.”

திக்குவல்லை கமால்

“வாண் வாண் நான் சோத்தப் பாத்துக்கொண்டு வரல்ல....எனக்கு எங்க போனாலும் ஒரு வாய்ச் சோறு கெடக்கிய”

“எங்கியாலும் தீள்ளியது ஊட்டில தீள்ளிய மாதிரி இல்லேன்.”

“அதுசரி பொட்டி வந்தென்டு கேள்விப்பட்ட. அதியள எங்களோட செல்லியல்ல ”

“செல்லியத்துக்கு நீங்க ஊடுவாசலுக்கு வரோணேன். எல்லம் பாத்துக்கேட்டு நீங்கதானே செய்யோனும்.”

அவள் சழுதியிலிருந்து வரும்போது டெவி முதலான சாமான்களை வகேஜ் பண்ணினாள். ஒரு மாதத்துக்கு பின்புதான் வந்து சேர்ந்திருப்பதாக அறிவித்தல் கிடைத்தது. நேற்றுத்தான் போய்க் கொண்டு வந்து சேர்த்தாள்.

“ஆ...இதும் பொட்டில வந்ததாயீக்கும்” என்றவாறு மேசையிலிருந்து அந்த கையடக்கமான கெஸ்ட்டை எடுத்து திருகினான்.

“ஓ...ஓ....”

“இதென்டா எனக்குத்தான் நல்லம்”

“ஏன்ட ஓங்கடயென்டக்கா ஊட்டுச் சாமனெல்லாம் எங்கடதானே...”

“இந் நான் கொஞ்சம் காட்டட்டு வாரன்” என்றவாறு எழுந்தான் ஸலீன்.

“காட்டோண்டியவங்கள் இங்க சூட்டிக்கொனுவாங்கொ... இன்னமீக்கிய சாமனியளேம் காட்டேலும்..”

அவன் சொன்ன எதையுமே அவன் காதுக்குள் போட்டுக் கொள்வில்லை. இறங்கி நடக்க முனைந்தான். அது மீண்டும் திரும்பிவரப் போவதில்லை என்பது மாததிரம் அவளுக்கு நிச்சயம். அவளுக்குள் ஒரு வெறி.

“ஓங்களுக்கு பெய்த்தியம் புடிச்சீக்கா. ஊட்டிலீக்கிய சாமன் சட்டிய தூக்கிக் கொணுபோற. நீங்க கொண்டது போட்ட சாமனியளோ”

அவளது குறவைக்கு ரோட்டில் போனவர்களும் நின்று திரும்பிப் பார்த்தனர். ஸலீன் நானாவுக்கு வெட்கம் வெட்கமாய் போய்விட்டது.

ஸாரத்தை உயர்த்தியபடி திரும்பி வந்தவனின் முகத்தில் அனல் கக்கியது.

“எனத்தியன்ட சென்ன?” என்றவாறு கையிலிருந்த கஸ்ட்டை தூக்கி நிலத்திலிட்டதான்.

“இதென்ன அநியாயமன்” என்றபடி கார்முந் நிலா உள்ளேயிருந்து ஓடிவந்தாள்.

“இந்த மனிசனுக்கு எனத்த புடிச்சீக்கோ தெரிய...அடிக்கியத்துக்கும் ஒடிக்கியத்துக்கும் வார” அவன் கர்ச்சித்தாள்.

அதற்கிடையில் புலியாய் பாய்ந்தான் அவன்

“பளார் ...பளார்”

இரு கன்னத்திலும் பலமாய் விழுந்த மின்னல் தாக்குதலை தாங்காது, தலைசுற்றிச் சாய்ந்தாள் ராழியா.

வெளியே பாய்ந்த ஸலீன் வேக நடைபோட்டான்.

கடைக்குப் போயிருந்த வாஹிது நானா, இந்த அமளிதுமளியை கேள்விப்பட்டு ஒடோடி வீட்டுக்கு வந்தார்.

திக்குவல்லை கமால்

மனைவியும் மகளும் சோகமயமாய் நிற்கும் காட்சியே அவருக்குத் தெரிந்தது.

“எனத்தியன் நடந்த?” அவர் பதறிக்கொண்டு கேட்டார்.

“இதுக்குப் பொறுகும் பாத்துப் பாத்தீக்கேல. எப்பிடிச்சரி நல்லாயீக்கோணுமென்டுதான் பாத்த. இப்ப கைநீட்டேம் ரெடியாக்கி. இனி கைகழுகிப் போடோண்டியதான்” கர்முந் நிஸாவால் அதற்குமேல் பொறுக்க முடியவில்லை.

வாஹ்ரி நானாவின் இரத்தம் கொதித்தது. அதற்காக அவரால் எதுவுமே செய்துவிடவும் முடியவில்லை.

ராழியாவின் முகத்தில் வேதனையும் கவலையும் சங்கமித்த நிலை.

“ஓ வாப்பா இதுக்குப் பொறுக இந்த மனிசன வழிபாத்து வேலில்ல. எங்கட ஏழத்தனத்தால் தலேல மண்ண வாரிப் போட்டுக்கொண்டதுதான் மிச்சம்.” அவள் தேம்பித்தேம்பி அழ்தொடங்கினாள்.

“மெய்தான்...பாத்துப் பாத்தீந்தா....கரச்சல் மிச்சமாகியல்லாம கொறஞ்சபாடில்ல. இதுக்கு சீக்கரமா முடிவு காணோணும்.”

“சீக்கிரமா முடிவு காணோணுமென்டு ஊட்டுக்குள் ள பூந்துக்கொண்டு நின்டு சரிவாரல்ல. இந்தக் கலியாணத்த செஞ்சிவெக்க....பெரிய பெரிய மனிசரெல்லம் ராவு பகலா தேடித்தேடி வந்த...இப்ப ஒத்தராலுமில்ல” கர்முந் நிஸா ஓரே பிடியாய் நின்றாள்.

“சரி நான் பெய்த்து மீரான் லெப்பய பாத்திட்டுவாரன்”

வாஹ்ரி நானா என்றுமில்லாத நடைநடந்தார்.

18.

பாதையைப் பார்த்துப் பார்த்தே வாஹிதுநானாவின் கண்கள் இருட்டிப் போய்விட்டன. மீரான் லெப்பை அனுப்புவதாகச் சொன்ன ஆள் ஜந்துமணி நகர்ந்தும் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. ம.: ரிபுக்கு முன் வராவிட்டால் அதற்குமேல் வழிபார்க்கவேண்டாமென்றும் சொல்லிவிட்டிருந்தார். இன்னும் ஒரேயோரு மணித்தியாலம்.

மருமகன் முறைகேடாக நடந்துகொண்டதைச் தொடர்ந்து ஆவேஷப்பட்ட மனைவியையும் மகளையும் சமாதானப் படுத்தி... இனக்கத்துக்கான இறுதி முயற்சியை மேற்கொண்டார்.

மீரான் லெப்பையைத்தவிர அவருக்கு வேறு யாரும் பொருத்தமாகப்படவில்லை. நீதி நியாயம் விளங்குகின்ற ஒதிப் படித்த மனிதன். முக்தார் ஹாஜியோடும் நெருக்கமானவர். எல்லாவற்றையும் விட ராழியாவின் திருமணவிடையத்திலும் சம்பந்தப்பட்டவராயிற்றே!

கடும் வெய்யினையும் பொருட்படுத்தாது அவரது வீடுதேஷப் போகும் போது ஒருமணி நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுதுதான் சாப்பிட்டுவிட்டு ஓய்வாக அமர்ந்திருந்தார்.

“எனா வந்த வாஹிது நானா..இரீங்கோ”

அவரைத் தேடித்தான் நாளாந்தம் பலபேர் வருவார்களே! அந்த வரிசையில் எண்ணித்தான்போலும் இவ்வளவு இங்கிதமாக வரவேற்றார்.

வசதியாக அமர்ந்துகொண்டார் வாஹிது நானா.

தீக்குவல்லை கமால்

“லெப்ப...நீங்கதான் இந்த விஷயத்தில் தலபோட்டு லேசாக்கித் தரோனும்” அவர் முன்னுரைத்தார்.

தனக் கொரு ‘வாசி’ யும் இவர் வரவில் பொதிந்திருக்கவில்லை என்பதை புரிந்துகொண்டபோது, அது அவருக்கொரு தொல்லையாகத்தான் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

“சரி சரி வந்த விஷயத்த செல்லுங்கொ” அவசரமாய் கதைத்து அனுப்பிவிடும் நோக்கம்.

“எங்கட மகள் வெளிநாட்டுக்கு பெய்த்திட்டு வந்தீக்கி...”

“ஆ..வந்திட்டா...இங்க பாருங்கொ அவசர புத்தியால மனிசரு கஷ்டத்தில சிக்காகிக் கொள்கிய... ஒங்கட மகள் எனத்துக்கன் வெளிநாட்டு க்குப் போற.... ஒங்களுக்கு கெடக்கியோரு எடமா அது..... திண்டிட்டு குடிச்சிட்டு ராஹத்தா இருக்கியத்துக்குத்தானே அந்த மட்டுப் பெரிய எடத்தில செஞ்சி வெச்ச” அவர் ஓரேடியாக குற்றக் கீர்த்தத் சூடத் தொடங்கினார்.

“சென்ன மாதிரி ஒன்றும் நடக்கல்லேன் லெப்ப.....விஷயம் முடிஞ்சாப் பொறுகு வேறஜாதி பேசிய”

“கொஞ்சம் நில்லுங்கொ வாஹிது நானா..... நிக்கியத்துக்குத்தானே ஊடு. நாங்க பொக்செஸ்லே எல்லம் கெட்டி இழுத்துக்கொண்டு போறா.... யோசின பண் ணோணேன். அப்பிடிப்பட்ட எடுத்தால மாப்பிள எடுக்கியது எவளவு பெரிய பாக்கியமன்”

மீரான் லெப்பையின் அணுகுமுறை அவருக்கு கொஞ்சம் கூட சரிப்பட்டு வரவில்லை, அவரை நொந்து கொள்வதிலும் அர்த்தம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“அவங்க செல்லியமாதிரி அங்க நின்டா கொஞ்சம் கொஞ்சமா வேலக்காரியாப் போறல்லாம வேறொன்றும் நடக்கியல்ல. மகனுக்கு பொண்ணும் எடுத்த..ஊட்டுக்கு

வேலக்காரீம் கெடச்ச...ம். எங்கட தலேல களி மண்ணல்ல ஈக்கியது” சற்றே சூடாக வாழிது நானாவின் வார்த்தைகள் வந்தன.

“சரிசரி இப்பெனத்தியன் நடந்தீக்கிய செல்லுங்கொளே” சற்றே இறங்கிவந்தார் மீராவெப்பை.

“அவள் ரெண்டு வருஷம் துன்பப்பட்டிட்டு வந்தீக்கிய. எப்பிடிச்சரி ஊட்டக் கெட்டிக்கொள பாக்கிய. இந்தாள்வந்து அடிச்சி ஒடச்சி சல்லி பறிக்கப் பாக்கிய.... பொசாதிஞ்சோட ஒத்துமயா ஈக்கோனுமென்ட யோசினில்ல”

“ஆ.. அப்பிடியா செய்தி...இப்ப நான் எனத்த செய்யோனும்?”

“நீங்களும் தலபோட்ட விசையம் வெப்ப. ஹாஜியாருக்கிட்ட செல்லி ஒத்துமயா ஈக்கியத்துக்கு ஒழுங்கு செய்ங்கொ. ஒங்களுக்கு நன்ம கெடக்கும்.”

“சரி இவளவுதானே....நான் ஹாஜியாருக்கிட்டப் பெய்த்து பேசியன். ஸலீனேம் கூப்பிட்டு செல்லியன். இன்ஷா அல்லா நல்ல முடிவொன்டு கெடச்சா ஒங்களுக்கு செல்லியனுப்பியன். ம.....ம.:ரிபுக்கு முந்தி அனுப்பியனே...”

சற்றே ஆறுதலேடுதான் அங்கிருந்து விடைபெற்றார் வாழிது நானா.

“எனத்தியன் ரோட்டப் பாத்துப் பாத்து நிக்கிய. ஆறுமணியாகப் போற” கார்முந் நிஸா வந்து கேட்டாள்.

“ஒன்டும் சரிவாரல்ல போலீக்கி” வேதனை ததும்ப மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“ஆகுமான மனிசர் வந்து செல்லியென்டு நீங்கதானே அவசரப்படுத்தின. எல்லம் அவனியஸட வாசிக்கித்தான். கெழவனாகீம் பொண்ணெடுத்துக் குடுக்கேலாமீந்த..... அந்தப்

தீக்குவல்லை கமால்

பேச்சீலீந்து கழன்ட்ட...இப்ப என்பானாலும் சரியென்டு நிக்கிய” அவனும் தன்மனக் கிலேசத்தை கக்கினாள்.

வாஹிது நானா நரைத்த முகத்து மயிர்களை தடவியபடி அங்குமிங்குமாக நடந்தார். இருஞும் வீட்டினுள்ளே பரவிக் கொண்டிருந்தது. எரிகின்ற விளக்காக அந்த வீட்டிலே திகழவேண்டிய ராழியா மூலைக்குள் முடங்கிக் கிடந்தாள்.

திருமணம் செய்யாமல் அவள் வெளிநாடு போய் வந்திருந்தால், சிறப்பான ஏற்பாடொன்றை செய்திருக்கலாமென்ற காலம் தவறிய ஞானம் அவருக்குள் சுட்டிட்டது.

“இப்பினி யோசிச்சி வேலில்ல..வார காலத்த யோசின பண்ணி...எடுக்கோண்டிய நடவடிக்கயள எடுக்கோம்” வாஹிது நானா இறுதித் தீர்ப்பை வழங்கினார்.

ராழியா மறைவிலிருந்து கொண்டு மௌன அங்கீகாரம் வழங்கினாள்.

19.

முதற்தடவையாக பொலீஸ் ஸ்டேஷனை தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பம் ராழியாவுக்கு! ஏற்கூடாத இடத்துக்கு அவளை ஏறவைத்த பெருமை அவள் கணவன் ஸ்லீனுக்குத்தான்.

அடித்து துன்புறுத்தியது பற்றியும் பெறுமதியான பொருள்களை உடைத்து நாசமாக்கியது பற்றியுமே அவள் பொலீஸில் முறைப்பாடு செய்தாள்.

பொலீஸாருக்கு இதுபெரும் வியப்பாகவே இருந்தது. இத்தகைய முறைப்பாடுகளை மிகக் குறைவாகவே அவர்கள் எதிர்நோக்கியுள்ளனர்.

முஸ்லிம் கணவன்மார் மனைவியரை மிகவும் கண்ணியமாக நடாத்துவதாகவே அவர்கள் கருதியிருந்தனர் போலும்! அப்படி தறைபாடு இருந்தாலும் கூட அதனை முறைப்பாடு செய்யுமளவுக்கு முன்வருவதென்றால்....

“ஒங்கள் பாக்கச் செல்லே கவலயா இருக்கி. ஒங்கட மொகத்தப் பாத்துக்கொண்டு எப்பிடியன் அடிக்கிய” முறைப்பாட்டை பதிவுசெய்த கான்ஸ்டபில் அனுதாபத்தோடு இப்படிச் சொன்னான்.

“அவருக்கட்ட மனிசத் தன்மயே இல்ல” சுருக்கமாக இவ்வளவுதான் அவள் சொன்னாள்.

வாப்பாவும் மகளுமாக அங்கிருந்து நேரே பஸ் ஸ்டான்டுக்கு வந்தார்கள். அடுத்த நடவடிக்கைக்காக....

“எனத்தியன் வாப்பாம் மகளும் இந்தப் பொக்கத்திலோ?”

திக்குவல்லை கமால்

ஜாபிர் நானா முன்பின் தெரியாதவராக விசாரித்தார்.

“எங்கட மருமகனால் பொய் கரச்சலாயீக்கி” வாஹிது நானா ஆரம்பிக்கும்போதே.....

“ஆ.. கேள்விப்பட்டதான் இவளவு கால மீந்தென்டு... வாப்பாக்கட்ட சல்லீக்கென்டு...தாராலும் பொண்குடுத்தா...”

ஜாபிர் நானா மட்டுமென்ன...எல்லோருந்தானே இப்பொழுது இப்படிக் கேட்கிறார்கள்.

“எனத்த செய்யவன் தல நஸீபு”

“ஆனா நீங்க பொலிஸில் என்டி போடியத்திலயென்டா வேலில்ல...”

ஜாபிர் நானா இப்படிச் சொன்னபோது ராழியாவுக்கு சுள்ளென்றிருந்தது,

“அதேனா அப்பிடிச் செல்லிய?” ராழியா தான் கேட்டாள்.

“முக்தார் ஹாஜி ஒரு டெலி.:போன் கோல் போட்டொடன எல்லம் அடிப்படுத்தீருவானியள். எல்லம் ’பகா’ வக்கேன் வேல”

“எங்க போனாலும் எங்களுக்கு நீதியொன்டில்லப்ப” வாஹிது நானா அலுத்துக்கொண்டார்.

“சரி சரி போற பயணத்தப் போங்கொ...அது மாத்தற பஸ் வார..”

இருவரும் பஸ் ஸேறினர். அது தன் பயணத்தை தொடர்ந்தது.

ராழியாவின் வாழ்க்கை எவ்வளவு துன்பம் நிறைந்ததாக மாறிவிட்டது. வசந்தக் கனவுகளை சுமந்திருக்க வேண்டிய பருவத்தில் அனற் காங்கைக்குள் முங்கவேண்டிய அவலம்.

விவாகம் எதிர்பார்ப்புக்களை சுமந்துநிற்காவிட்டாலும் விவாகரத்தை நோக்கி நகர்ந்துசெல்லுமென்று அவள் நினைத்ததே கிடையாதே!

இந்த நிலையில் வேறென்னதான் அவளால் செய்ய முடியும் பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் அதை முறித்துக் கொள்ளாதே என்று சொல்லும் உலகத்தை அவள் தூக்கியெறியத் துணிந்துவிட்டாள். மீண்டும் ஒரு வாழ்க்கை சாத்தியமாக வேண்டுமென்ற சிந்தத்தூட்ட அவளுக்கில்லை. இந்த நாகத்திலிருந்து விடுதலை பெறவே அவள் துடித்தாள்.

நேற்றுத்தான் சட்டத்தரணி ஓராகுல் ஹமீதை சந்தித்து உள்ளக்கிடக்கையை அள்ளிக் கொட்டினாள். அவரும் அதீந்தே போய் விட்டார். எந்த சமாதானத்தையும் அவரால் முன்வைக்க முடியவில்லை. அதன்பின்பே சில ஆலோசனைகளை வெளியிட்டார்.

ஸ்டான்டிலிருந்து ஆட்டோ அவளை பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது.

வாப்பாவும் மகளும் மாறிமாறிச் சொல்வதையெல்லாம் காதியார் நுணுக்கமாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். எப்படியாவது இணக்கத்துக்கு கொண்டுவருவதே அவரது நோக்கமாக இருந்தது.

“அவசரப்படவாண் நாங்க அவரக் கூப்பிட்டு கொஞ்சம் பாப்பமே. நீங்க ஒத்தருக்கொத்தரு உட்டுக்குடுக்காமீப்பீங்க. மூனாம் ஆள் தலபோட்டா செலநேரம் தொராகும். ம.....நாங்க இப்பிடி எதினயோ கேளியள கண்டக்கி” காதியார் தன்பாணியிலேயே கதைத்தார்.

அவளும் விடவில்லை. ஒவ்வொன்றாக தொட்டுத் தொட்டுக் காட்டினாள். அவரது உள்மனம் இவள் பக்க நியாயத்தை ஏற்கத்தான் செய்தது.

தூர்ஆன், ஹதீஸ் மேற்கோள்களையும் அவர் அள்ளிவீசத் தவறவில்லை. அது அவரது கடமையும் கூட இல்லையா!

திக்குவல்லை கமால்

இறுதியாக காதி நீதி மன்றத்திலே கணவனின் பொறுப்பின்மை, தொழில் செய்யாமை, குடும்ப வாழ்வுக்கு தகுதியின்மை போன்ற விடயங்களை உள்ளடக்கி வழக்கை தாக்கல் செய்து விட்டே பெருமூச்சவிட்டான்.~

அங்கிருந்து வெளியேறியபோது உலகம் அவனைப் பார்த்து எள்ளி நகைப்பது போலிருந்தது. இந்த உலகுக்காக அவள் தன்னை அழித்துக்கொள்ள தயாராக இல்லையே!

“சரி வாங்க வாப்பா போம்... இப்பெனக்கு எவ்வளவு நிம்மதியன்.”

20.

பொலේස්வரை போய்விட்ட ராழியா - ஸலீன் பிரச்சினை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பொசித்துகொண்டிருந்தது.

ஸலீன் சிறிதளவுசூட எதிர்பார்க்காத விஷயம்...மலைபோல் வந்து பனிபோல் மறைந்துவிட்டபோதும், அதன் தாக்கம் அவனை விட்டுவிடவில்லை.

இஸ்மத்தோடு கலந்துரையாடி மனதை சரிப்படுத்திக் கொள் ள வேண்டியிருந்தது. அதைவிட ராழியாவை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர இஸ்மத்தின் ஆலோசனையும் பெரிதும் தேவைப்பட்டது.

முன்வாசலில் இந்த விடயம் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்த இருவருக்கும் ஸலீனின் வரவு பொருத்தமாக அமைந்தது.

“வாங்கொ வாங்கொ...நாங்க ரெண்டுபேரும் ஒங்களைப் பாக்க பொலிஸுக்கு பொகப்பாத்த...நல்ல காலம். நீங்களே வந்திட்ட...” இஸ்மத் மகழ்ச்சி தெரிவித்து வரவேற்றான்.

உள்ளே புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்த தஸ்லீமா அதனைக் கீழே வைத்துவிட்டு உரையரங்குக்கு காது கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். முன்பெல்லாம் ஸலீனைக் கண்டால் ”மாமா மாமா” வென்று சுற்றிச் சூழலும் அவள் இப்பொழுதெல்லாம் அந்தப் பக்கம் தலைகாட்டுவதே கிடையாது.

“சல்லி சம்பரிச்சிக்கொண்டு வந்தாப்பொறுகு ஒங்கட பொஞ்சாதி சரியான கெம்பர்தனமாமே ” பீபிதாத்தா அவனது வாயை முடுக்கிவிட்டாள்.

திக்குவல்லை கமால்

“பொம்புளை பொம்புள மாதிரி வெக்கோனும். எடம் குடுத்தா இப்பிடித்தான்” அனுபவ முத்துத்திரத்தான் ஸலீன்.

“சௌதி உடுப்பியள உடுத்து பொலிஸ்காரனியளோடு கொஞ்சம் சிரிச்சி...என்டி போட்டா, புடிச்சிக்கொனுபெய்த்து கூட்டுக்குள்ள போடியான்டுமென்டு நெனச்சீக்கும்” இஸ்மத் அவனை மேலும் உற்சாக மூட்டும் பாங்கிலே சொன்னான்.

“ஏன்ட மதிப்பக்கொறக் சியத்துக்கு எங்கட வாப்பா எடம் குடுக்கியா” பெரிய சிரிப்போடு சொன்னான் அவன்.

“தேடிக்கொண்டு வந்த பொலிஸ்காரனுக்கு முக்தார் ஹாஜீட மகனென்டொடன அந்தும் குந்துமாய் பெய்த்தாம் ஓஜலீக்கு ஒரு டெலிஃபோன் கோல்தான்.அதோட எல்லம் குளோஸ். ம.. ஏன்டவங்களோடேன் முட்டப் பொகோனும்” இது இஸ்ஸதீன்.

உள்ளே எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தஸ்லீமாவுக்கு இருப்புக்கொள்வில்லை. இதென்ன அநியாயமென்று கொதித்தாள். பணத்துக்கு முன்னால் நீதி நியாயமெல்லாம் அடிப்பட்டுப் போவதை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

“சரி மசான் இதுக்குப் பொறுது இப்பிடி வேல செய்யாம் இவனுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கோனும். பேசாம் நின்டா இன்னமின்னம் தலக்கிமேல ஏற வாரொன்டும்”

“மெய்தான் மெய்தான். பெரிய எடத்தில மாப்பிள எடுத்தது போதாத்துக்கு..அவங்கள பாலிதாக்கேம் ரெடியானா அதுக்கு எடம் குடுக்கேலுமா.....”

“எழுயென்டா ஏழுத்தனத்துக்கு காலம் பொகோனும்..இந்த மாதிரி ஏன்டுமத்தனம் காட்ட ரெடியானா..மாப்பிளமாருக்கு மதிப்புக் கடுக்காதவளியள அல்லாவாலும் மன்னிக்கியோ.....”

தஸ்லீமாவுக்கு பாய்ந் துகொண்டு வரவேண்டும் போலிருந்தது. உம்மா, வாப்பாவின் போக்கு அவனுக்கு துளிகூடப்

பிடிக் கவில்லை. எல்லாத் தவறுகளுக்கும் காரணமாக இருந்துவிட்டு, தூய்மைவாதிபோல் பேசும் ஸலீன் நானாவுக்கு துதிபாடுவது எந்த வகையில் நியாயம்? புத்திமதி சொல்லி அவரை வழிக்குக்கொண்டுவர வேண்டியவர்கள் இன்னுமின்னும் என்னேயா?

“ஊட்டுக்குள்ள பேசிப்பேசி நின்டத்துக்கு ஒரு யோசினேம் வாரல்ல. அப்பிடியே பெய்த்து ஒரு ரொன் அடிச்சிட்டு வரோம்” இஸ்மத் அடுத்த கட்டத்துக்கு தயாரானான்.

அப்போது தான் அடித்து விழுந்துகொண்டு முத்தலிபு ஓடோடி வந்தான்.

முக்தார் ஹாஜியாரின் எடுபிடியாள் அவன். அந்தப் பக்கம் என்றுமே தலைகாட்டாதவன். ஏதோ விஷயமில்லாமல் இப்படி வரமாட்டான் என்பது எல்லோருக்குமே விளங்கிவிட்டது.

“ஒங்கள் இப்பவே ஹாஜியார் கூட்டிக்கொணுவரச் சென்ன. எத்தினயோ எடத்தில் தேட்டு இங்க வந்த” இளைத்தினைத்துச் சொன்னான் முத்தலிபு.

“அப்பிடி எனத்தியன் அவசரம்” இஸ்மத் நானா நாடு பிடித்தார்.

அவன் புரிந்தும் புரியாமலும் தடுமாறினான்.

“பய்ப்புடாமச் செல்லு” ஸலீன் எஜமான் பாணியில் சத்துமிட்டான்.

“ஒங்களுக்கு...ஒங்களுக்குவழக்குப் போட்டீக்காம்...காதிக் கோட்டில....” அவன் திக்கித் திக்கிச் சொன்னான்.

“சரி சரி நான் கூட்டிக்கொணுவாரன்.”

முத்தலிபை அனுப்பிய இஸ்மத்தின் கண்கள் இருண்டு போய்விட்டன. வியர்த்துப்போட்டு உடலெல்லாம் பலவீனப்பட்டு எழும்ப முடியாமல் நின்றான் ஸலீன்.

நிக்குவல்லை கமால்

“காதிக் கோடும் கையுமாத் தீரியவானா மானம் மருவாரியெல்லம் பெய்த்திடும் ” பீபிதாத்தாவால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“இதுக்கு இப்பவேயொரு முடிவு காணோனும்.....ஸலீன் வாபோம்...நாங்க நெனக்கிய மாதிரியல்ல...இவள் பொல்லாதவள் போலீக்கி..”

வாய்டைத்துப் போனவனாய் ஸலீன் நடந்தான். அவனுக்கு துணையாய் இருவர்.

“நல்லவேல.....இப்பிடித்தான் செய்யோனும். அந்தப் பொம்புளய இந்த மாதிரி கஷ்டப்படுத்திய....பெரிய குடும்பத்து மாப்பிளயென்டு, எல்லம் பொறுத்துக்கொண்டு நிக்கோனுமா...”

தஸ் லீமா ஆரவாரத்தோடு வரவேற்புபபாடியதை பீபிதாத்தாவால் தாங்கவே முடியவில்லை. இவ்விடயம் பற்றி முதற்தடவயாக அவள் அன்று தான் வாய்திறந்தாள்.

“பொத்துட வாய. பெரிய மனிசி மாதிரி பேச வந்திட்டாள். நீயும் இப்ப வரவர கணக்கீமிஞ்சிக்கொணு போற...”

தஸ் லீமா வின் வாயை மாத்திரந் தான் அவளால் அடக்கமுடிந்தது.

21.

ஊருக்கே பெரிய சாபம் வந்துவிழுந்துவிட்டதுபோன்ற அங்கலாய்ப்பு அவர்களுக்கு!

முக்தார் ஹாஜியாரின் முகத்தில் பூசப்படப்போகும் கரியை தடுத்து நிறுத்த அல்லது துடைத்து எறிய அவர்கள் கடமைப்பட்டிருந்தனர். யாருக்கு என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை ஹாஜியாரின் பெயருக்கு மாச ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதே அவர்களது வேதம் போலும்!

“இங்க பாருங்கொ இப்ப சரி பொழ பேசிப்பேசுக்கேல. எப்பிடிச்சரி இது நிப்பாட்டுங்கொ. ஏன்ட பரம்பரேலே அப்பிடியெரு பேச்சி கேட்டில்ல.”

இரவோடிரவாக மூன்று பேரையும் அழைத்து மந்திராலோசனை நடாத்தியபோது, அவர் கூறிய கருத்து அவர்களது காதிலும் நெஞ்சிலும் இன்னுந்தான் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது.

பள்ளிவாசல் கதீப் மீரான் வெப்பை, மதீன் மத்திச்சம், மம்மதலி ஹாஜி மூவருமாக காலை இளவெய்யில் பரிமளிக்கும் வேளையில் இரவிரவாக யோசித்த தீர்வுத் திட்டத்தை சுமந்து கொண்டு நடந்தனர்.

தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தம் காரணமாக மீரான் வெப்பை ஈடுபட்ட போதும் அவரது கால்களென்னவோ அந்தப் பக்கமாக நடக்காமல் அடம்பிடித்தன. வாஹிது நானா வீட்டில் உரிய

திக்குவல்லை கமால்

மியாதை கிடைக்காமல் போனாலும் பரவாயில்லை, அவமானத்தை எதிர்நோக்காமலிருந்தால் போதுமென்ற பிரார்த்தனை.

சில வாரங்களுக்கு முன்பு வாஹிது நானா வீடு தேடிவந்து இப்பிரச்சினைபற்றி பேசியபோது, தட்டிக் கழித்ததை எண்ணி வருந்தினார். இவ்வளவு தூரம் இது போகுமென்று அவர் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்க்கவில்லையே! இப்போது எந்த முகத்தோடுதான் அங்கு போவது..!

”வாஹிது நானோவ்“.

மதீன் மத்திச்சத்துக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து மீரான் வெப்பை தயங்கி நின்றார்.

”ஆ.....வாங்கொ வாங்கொ“

வாஹிது நானாவின் வரவேற்பு நிதானமாக இருந்ததால் மீரான் வெப்பைக்கு கொஞ்சம் தெம்பு பிறந்தது.

அவர்கள் அமர்ந்து கதைப்பதற்கு வசதியான கதிரைகள் அங்கிருக்கவில்லை. மின் விசிறிகள் சுழலவில்லை. வர்ணக்குளிப்பில் வீடு பளிச்சிடவில்லை. திரைச்சீலை அலையாய் அசைந்தது. உள்ளே மெல்ல ஒலிக்கும் பெண் குரல்கள்.

”எனத்தியன் மூனுபேரும் இந்தப் பொக்கத்துக்கு வந்தீக்கி..? கலியாணம் பேசின டைமில வந்ததுக்கு இன்டக்கித்தான் வந்தீக்கி...“

இலோசாக குத்துவார்த்தைகளை அள்ளி வீசினார் வாஹிது நானா. காரியம் கொஞ்சம் கஷ்டமென்பது மீரான் வெப்பைக்கு சட்டென்று பட்டது.

”ஒங்கட மகளட பிரச்சின இந்தமட்டு தூரத்துக்கு பெய்த்தீக்கியது எனக்கென்டா இவ்வளவு நாளும் தெரிய.....“ மதீன்மத்திச்சம் உண்மையாகத் தான் சொன்னார்.

“நான்தானே மீரான் வெப்பேக்கட்டப் பெய்த்து அமுதமுது சென்ன...அவரு கொஞ்சமாலும் கணக்கெடுத்தா..... போறன் கேக்கியன் வாரனென்டு ஏமாத்தின...அன்ன நான் மொகத்துக்கு பேசிய....”

வாஹிது நானாவின் பேச்சு அவரைச் சுட்டது. மறுத்துப் பேசும் துணிவு அவருக்கு வரவில்லை. லேசாக தலையாட்டி தன்தவரை ஏற்றுக்கொண்டார்.

“வாஹிது நானா....இப்ப பழை பீயக் கிண்டி வேலில்ல. நாங்க பொறுப்பு நின்டு எல்லாப் பிரச்சினேம் முடிக்கத்தான் வந்தீக்கி” முழு உத்தரவாத்ததயும் வழங்கினார் மம்மதலி ஹாஜி.

“இங்க பாருங்கொ...வழக்குப் போட்டுக்கொண்டு கோடு கச் சேரிக் கிப் பெய் த் துக் கொண் டு...பேசித் தீர் தது எல்லாருக்குந்தானே வெக்கம். சல்லிசாமனில்லாட்டி நீங்களும் இவளவு காலமும் ஞாயமா வாழ்ந்த மனிசன்.. ஹாஜியாராங்களும் வங்கிசமான மனிசரு...ஆனா ஸல்லைக்கிட்ட கொறகுத்தமீக்கி தான்” மதீன் மத்திச்சம் விடயத்தை முன்வைத்தார்.

“கொஞ்சம் நில்லுங்கொ....நீங்களியள் தான் இந்தக் கலியாணத்தப் பேசின...மகள் டேம் மருமகன்டேம் பேருக்கு ஊடெழுதித் தாரென் டு பொருந் தின. சென் னமாதிரி செஞ்சீந்தா....அவள் செளதிக்கி போறேமில்ல....இந்தக் கரச்சல் வாரேமில்ல.” வாஹிது நானா சந்தர்ப்பத்தை கைவிடாமல் மூவரையும் வலையில் மாட்டினார்.

“நீங்க செல்லியது ஹக்கான விஷயம்....இப்ப தான் அவங்களுக்கு வெளங்கீக்கிய...நீங்க வழக்க எடுத்துப் போடுங்க ஊட்ட எழுதியாம்” மம்மதலிஹாஜி முக்கியமான கட்டத்துக்கு வந்தார்.

“இவளவு காலமும் பாத்துப் பாத்தீந்திட்டுதான் நாங்க இந்த முடிவுக்கு வந்த. அவங்க செல்லிய செல்லிய மாதிரியெல்லம் ஆடியத்துக்கு நாங்க ரெடில்ல.”

திக்குவல்லை கமால்

வாஹிது நானாவின் வார்த்தைகள் மூவருக்கும் சப்பென்று போயிற்று. அதற்காக விட்டுவிடுவார்களா என்ன?

“கலியாணமென்டியது ஒரு பெரிய அமல். அத ஒடச்சிகொளுகியத்த அல்லா கொஞ்சமாலும் விரும்பியல்ல”

இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாக இருந்த மீரான் வெப்பை, இன்னொரு கோணத்தில் அந்த விஷயத்தை தொட்டார்.

திரை விலகியது.....

ராழியாவின் கோபக்கினி ததும்பும் முகம் மூவரையும் அதீச்சிக்குள்ளாக்கியது.

“ஊரச் சொமந்தவங்களுக்கு இப்பதான் எல்லம் நெனவு வந்தீக்கிய. நாங்க இவளவு நாளும் நெருப்புத் தின்ட. ஒத்தராலும் திரும்பிப் பாக்கல்ல. எங்களால் பொறுக்கேலாத மட்டில தான் காதிக் கோட்டுக்கு போன. அவங்கட மானம் மருவாரியக் காப்பாத்தியத்துக்குத்தான் நீங்களியள் வந்தீக்கிய. இந்த முனா.. பிக்கு தனத்தியளுக்கு நாங்க மாடாகியல்ல.”

பட்டாசுபோல் ராழியா வெடிக்க வெடிக்க முகங்கள் வெளுத்துப் போயின. கவிழ்ந்த முகங்களை அவர்களால் தூக்கவே முடியவில்லை.

திரை மூடியது.

அதற்கு மேலும் தாமதித்து இன்னும் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளாமல் மூவரும் மெல்ல எழுந்து எதுவுமே பேசாமல் இறங்கி நடந்தனர்.

“வரச்செல்லே எனேத்தோம்...ம்.எங்கட மதிப்பும் இல்லாப் பெய்தத. ஹாஜியார் எங்களுக்கு தேவயான மனிசன்தான். ஆனா அவரு வாக்கு மாறினது குத்தமேன்” மதீன் மத்திச் சம் இப்பொழுதுதான் உண்மையை உதிர்த்தார்.

“சும்ம குடிச்சிக்கொண்டு ஹரபாகியல்லாம அவனுக்கு சம் பாரிக் கத் தோமா...எளம் வயஸில கைல சல்லி பொழங்கின...அவன் செய்யாத ஜாதியெனத்தியன்? பாவம் வாழிய வயஸை..... அவனுக்கும் எத்தினெனத்தின ஆசயள்க்குமன்.....நான் நம்பியல்ல அவனுக்கென்டா உஜார்க்குமென்டு..உட்டுப்போடியதே நல்லம்.”

மீரான் லெப்பை மனந்திறந்து வெளிச்சம் போட்டார். அடுத்தவர்களும் அறியாத விஷயங்களா என்ன?

இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டதும் முக்தார் ஹாஜியார் எப்படி இடிந்து போவார் என்பதை கற்பனை பண்ணியபடி நடந்துகொண்டிருந்தார்கள் மூவரும்.

சூரியன் அவர் களை சும்மாவிட வில்லை. சுட்டுக்கொண்டிருந்தது.

22.

ஆட்டா சத்தத்தைக் கேட்டு உள்ளேயிருந்து ஓடிவந்தாள் ராழியா.

நினைத்தது பொய்த்துப்போகவில்லை. சுமையா அவளது சகோதரனோடு வந்திருந்தாள்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டியணைத்துக்கொண்டனர். சவூதியில் ஓன்றாக இருந்த இருவரும் மூன்று மாத இடைவெளிக்குப்பின் மீண்டும் ஓன்றாகினர்.

“நேத்துத்தான் தந்தி கெடச்ச சுமையா”

“மெய்யா... தாக்கல் தந்திட்டு வராமீக்கேல. அவருக்கு ஹதிஸி வேலயொன்டு.. அது தான் தமியக் கூட்டிக்கொணு வந்த” கணவனோடு வரமுடியாமல் போனமையை தெளிவு படுத்தினாள்.

உம்மாவுக்கும் வாப்பாவுக்கும் அவர் களை அறிமுகப்படுத்தினாள் ராழியா. ஏற்கனவே அவளைப் பற்றி சொல்லாத என்னதானிருக்கிறது.

இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் பல விஷயங்களையுமிட்டு சுமையாவோடு கலந்துரையாடும் ஆவல் பிரவகித்து நின்றது.

“எவளவு தூரத்திலீந் து வந்தீக்கன். மேல்கை வருத்தமீக்கும். கோப்பிய குடிச்சிட்டு கொஞ்சம் சாஞ்சிக்கோங்க புள்ளா.

கோப்பிக் கோப்பையோடுவந்த கீழ்முந்நிலை இப்படிச் சொன்னபோதுதான், சுமையாவுக்கு ஓய்வெடுக்க வசதி செய்யவேண்டுமே என்பதை உணர்ந்தாள் ராமியா.

முகம் கழுவிக்கொண்டுவந்தவளுக்கு குடான கோப்பி சுகமாக இருந்தது. கால்களை நீட்டி கட்டிலிலே சாய்ந்துகொண்டாள். அந்த ஒரேயோரு கட்டில் கூட அவள் சவுதியிலிருந்து வந்தபின்பு வாங்கியதுதான்.

ஹாரிஸாக்கு பொழுதுபோவது கண்டமாக இருந்தது, வாஹிது நானாவின் கதைகள் அவருக்கு அவ்வளவாக எடுப்பதில்லை. பள்ளி வாசலுக்கு போய் வருவதாக வெளியேறினான்; ஊர் பார்க்கும் எண்ணத்தோடு.

பொது நிறம். நேரிசான உடல். சுமையாவைப் போலவே வசீகரமான முகம். முப்பதுக்குமேல் போகாத வயது.

சாப்பாடு தயாரிப்பதில் தாயும் மகளும் மும்முரமாக இறங்கினார். ஏற்கனவே முன்னேற்பாடுகள் செய்து வைத்திருந்ததால் காரியம் லேசாக சித்தித்தது.

சுமையா சற்றே தூங்கி எழுவதற்கும், ஹாரிஸ் தொழுது வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. இனியென்ன.....சாப்பாட்டுப் படலந்தான். முன்வாசலில் பாய்விரித்து விருந்து படைத்தனர்.

“போனவருஷம் இவரட கலியாண்ந்தானே நடந்த?” பரிமாறியபடியே ராமியா கேட்டாள்.

“ஓ....இவரட தான். ஒரு தம்பிதானே. இப்ப புள்ள கெடக்கேம் கிட்ட” சுமையா மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்தாள்.”

“கலியாண் ..பொடோவெல்லம் செளதிக்கி அனுப்பீந்த”

“ஓ கலியாணத்துக்கு நானில்லாதது பெரிய கொற் சிறிசாத்தான் செஞ்சீக்கி. புள்ளேட நிய்யத்த பெரிசாச் செய்யோனுமென்டு மதினி செல்லிய...”

திக்குவல்லை கமால்

“அப்ப எங்களுக்கும் வரேலும்”

“ஆங்காட்டை நிக்கவான்...அதுக்கு முந்தி வரோனும்”

பேச் சோடு பேச் சாக சாப்பாடு நிறைவு பெற்றது. இருவருக்குமே பூரண திருப்தி. கடலோரக் கிராமம் என்பதால் சுவை சொட்டும் மீன் தயாரிப்புக்கள்.

சமையாவின் கண்கள் இப்பொழுதுதான் திறந்துகொண்டன. வீட்டைடயும் வீட்டுச் சுற்றாடலையும் அவள் மும்முரமாகக் கவனித்தாள்.

மூன்று துண்டு வீடு. முன்வாசல், படுக்கையறை, சமையலறை, முன்வாசல் திரைச் சீலையிட்டு மேலும் இரண்டாக பகுக்கப்பட்டிருந்தது. பழைய காலத் தளவாடங்கள் ஒன்றிரண்டு.

சமையலறை முற்றாகவே ஒலையால் வேயப்பட்டிருந்தது. ஏனைய இருபகுதிகளும் மண்கவர். அதிலே சீமெந்துப் பூச்சு. வெளிப்பக்கமாக பூச்சு கழன்ற நிலையில் சில பகுதிகள். தகார்க்கூரை.

கருவறையிலே இருக்கும் பிள்ளை போல, சவுதிச் சாமான்கள் இன்னுந்தான் பெட்டிபெட்டியாக அவற்றினுள்ளேயே அடங்கியிருந்தன.

வீட்டைச் சூழ பெரிய காணிகளென்று ஒன்றுமில்லை. நான்கு பக்கமும் ஐந்தாற்றிக்குமேல் போகாது. அதிலே கொய்யா, பப்பாசி, மருதோன்றி இப்படிப் பல மரங்கள்.

பிரதான வீதியிலிருந்து உட்புறமாக அமைந்த ஒரு பகுதிதான் இது என்பதை அவள் வரும்போதே கவனித்தாள். ஒரு ஒழுங்கையால் திரும்பி, இன்னொரு மண்பாதையில் இணைந்தே இந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்.

வயலும் தெனனந்தோப்பும் மண்பாதைகளும் ஆங்காங்கே வீடுகளுமாக ஒரு அமைதித் தன்மையும் ஆரவாரமில்லாத சூழலும் மனதைக் கவர்ந்து நின்றது.

வீட்டின் வலப்பக்கப் பின்கோடியில் கொய்யா மரத்தடியில், இரு தென்னங்குற்றிகளையூன்றி பலகை இருப்பு பொருத்தியிருந்தார் வாஹிது நானா. வயற்காட்சி பார்த்து..... காற்று வாங்க அது வசதியான அமைப்புத்தான்.

சுமையாவும் ராழியாவும் அதில் அருகருகே அம்ந்து குசுகுசுக்கத் தொடங்கினார்.

சஷ்டியிலிருந்து வந்ததுமுதல் இங்கு நடந்த பிரச்சினைகளையெல்லாம் ஒன்று தவறாமல் ஒப்புவித்தாள் ராமியா. வந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் சாப்பிட்டபோதும் அவளது கணவனை அப்பக்கமாகக் காணாதது சுமையாவுக்கு ஒரு கேள்விக்குறியாகவே இருந்தது,

என்னதானிருந்தாலும் அவரை ஒரு கண் பார்த்து விடவேண்டுமென்ற ஆவலும் தணிந்து விடவில்லை.

அவள் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, 'இப்பிழை ஒரு மனிசனா' என்று கோபம் கோபமாகவுமிருந்தது.

“வேறான்டுமில்ல செல்லியத்துக்கு...இனி நீதான் செல்லோணும்.”

சுமையா என்ன சொல்லப்போகிறாளென்ற எதிர்பார்ப்போடு காக்கிருந்தாள்.

“ம...மாப்பிளயென்ட் பேருக்கு மாப்பிள்ந்து வேலில்ல. ஒரு மாப்பிளயாள் நடக்கோண்டிய விஷயமியள் நடக்காட்டி, மாப்பிள்க்கியத்தப் பாக்க இல்லாமீக்கியது நல்லம். நீ எடுத்தீக்கிய முடிவு நல்லந்தான்டி” கடுங்கோபத்தோடு அவள் தன் கருத்தை வலியுறுத்தினாள்.

ராழியா சந்தோஷித்தாள். இவனை இன்னும் சில நாட்களுக்கு இங்கேயே இருத்திக்கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு!

திக்குவல்லை கமால்

“இன்னம் ரெண்டு நாள் என்னோட நின்டிட்டு போடு.”

“ஓனக்கு பெய்த்தியமா....எனக்கு புள்ளகுட்டக்கி...தம்பீம் தொழிலுக்கு பொகோனும். ஜாதியாள் நீ.” அவள் சிரித்துச் சிரித்தே சொன்னாள்.

அஸர் பாங்கோசை காற்றோடு கலந்தது,

“மகள் கோப்பிக்கி தண்ணி வெக்கியனா” கீழ்முந் நிலாவின் குரல்.

ஹாரிஸம் வாஹிது நானாவும் பள்ளி வாசல் பக்கமாக புறப்படுவது தெரிந்தது.

23.

தொலைபேசி மூலமாக முக்தார் ஹாஜிக்கு செய்தி வந்து விட்டது. அவர் ஒன்றும் இடிந் துபோய் விடவில்லை. எதீர்பார்த்ததுதான்.

இன்று இறுதித் தீர்ப்பு.

மாத்தறை காதி நீதிமன்றத்தில் விவாகரத்துக்கோரி ராழியா மேற் கொண்டிருந்த வழக்கு அவளுக்கு சார் பாக தீர்க்கப்பட்டிருந்தது. அவள் அல்லாவுக்கு சுக்கூர் செய்துகொண்டாள்.

முக்தார் ஹாஜியார் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் எதுவுமே கைசூடுவில்லை.

மீரான் வெப்பை தலைமையில் வாஹிது நானாவை சந்திக்கச் சென்ற குழு தங்களால் இதற்குமேல் எதுவும் செய்ய முடியாதன்று கைவிரித்துவிட்டது ஹாஜியாருக்கு பெரும் அடியாகவே அமைந்தது.

பொலீஸில் செய்யப்பட்ட முறைப்பாட்டை மிக லேசாகக் கிள்ளியெறிந்ததுபோல, அடுத்த விடயங்களையும் அனுகிப்பார்க்க அவர் தயங்கவில்லை.

காதியாரை அவருடைய சில நண்பர்கள் மூலமாக சந்தித்து கதைத்த போது, தன்னால் முடிந்த உதவியை செய்வதாக சொன்னதெல்லாம் சும்மா சமாளிப்புக்காக்கத்தான்.

திக்குவல்லை கமால்

தண்டர் கோட்டியொன்றை ஏவிப் பயங்காட்ட பல தடவை யோசித்து விட்டு, ஏற்கனவே பொலீஸோடு சம்பந்தப்பட்டுவிட்ட விடயமாதலால் கைவிட்டுவிட்டார் ஹாஜியார்.

“எனத்தியன் யோசின? செய்தி வந்தா?” என்று கேட்டவாறு உள்ளேயிருந்து வந்த ஹாஜாம்மா ரொம்பவும் நொந்து போயிருந்தார்.

“செய்தி வந்ததான்” ஹாஜியார் எங்கோ பார்த்தபடி சொன்னார்.

“பாருங்கொ பாக்க....இவளியள எனத்த செஞ்சாப் போதுமன்.அல்லா ரஸ்லுக்காலும் பயமச்சம் இல்லாம வழக்கூப் போனேன்...”

“அதெல்லாம் அந்த காலத்து மனிசருக்கிட்ட நந்ததான். இப்ப எல்லம் சைத்தான்ட காலம். எங்கட வாப்பட காலத்தில அவரறியாம இந்தூரில ஒன்றும் நடக்கியல்லயாம். அந்த மட்டுக்கு அடக்கமான மனிசரு...”

“இந்டக்கி”

“இந்டக்கி...ஆகுமான மனிசர காலாக்கனுப்பீம் ஏன்டபேச கொஞ்சமாலும் கணக்கெடுக்கல்லேன்.”

“எல்லம் ஒங்கட வெருவாக்கில கெட்டவனாலேன்.”

“அப்பிடிச் செல்லவானை. அவனசடானென்டு எங்கட வங்கிசம் அசடாப் போறல்ல. எங்கட வங்கிசத்தில ஒரு மாப்பிள எடுக்கியென்டா அது லேசிப்பட்ட வேலையில்லம்...இப்ப மனிசரும் கெட்டு ஊரும் கெட்டுப்பெய்த்து.”

“நானும் சும்மீந்தா...எத்தின பொம்புளையள புடிச்சிப் புடிச்சி அனுப்பினன். அவள் தான் எளம் வயஸை வெளப்பமில்லாம கூத்தாடியென்டு செல்லுங்கே..அந்த கீழாந் நிலை தாத்தவாலும் யோசிக்கோணேன்.மகனுக்கு புத்தி செல்லோனேன்” தன் மனக்கக்கிசத்தை கொட்டித் தீர்த்தாள் ஹாஜாம்மா.

அப்போது வீட்டு வளவுக்குள் ஆட்டோவொன்று வருவது தெரிந்தது. அதிலிருந்து ஸலீன், இஸ்மத், முத்தலிபு ஆகியோர் இறங்கினர். வழக்குக்கு போனவர்கள்தான்.

ஸலீன் தலையை கவிழ்த்தவாறு வீட்டுக்குள் ஏறினான். அவனது உம்மாவும் வாப்பாவும் சினம் பொங்கியவர்களாக நின்றனர். இஸ்மத்தும் முத்தலிபும் ஒதுங்கி நின்றனர்.

“நீ மனிசனப்போல நடக்காத்தில ஒனக்கு மட்டுமல்ல எங்கட பரம்பரக்கே அவமானம்” எரிந்து விழுந்தார் ஹாஜியார்.

“ஹாஜியார் நீங்க ஸலீனுக்கு அப்பிடிக்குத்தும் செல்லவானை. இதப்பாக்க மோசமான எத்தினபேரு குடும்பமா வாழியாங்க. மாப்பிளக்குள்ள மதிப்பக் குடுத்து வெச்சிக்கோ நிக்கியாங்க.....” இஸ்மத் குறுக்கே பாய்ந்து பேசியது ஹாஜியாருக்கு கொஞ்சம் ஒத்தடம் போலிருந்தது.

“பொம்புள ஆம்பிளயாகப் போனாத்தான் எல்லாக் கரச்சலும்” ஹாஜாம்மா ஸைட்ஸ்போட் கொடுத்தாள்.

“நானும் இங்க நாப்பது வருஷமா வாழிய.பொஞ்சாதி மார எத்தினயோ பேரு உட்டுப்போட்டைக்கி...ஆனா மாப்பிள வாணான்டு உட்டைக்கியது இதுதான்.”

“அதத்தான் செல்லிய இஸ்மத்து. எங்கட பரம்பரக்கே இப்பிடியோன்டு நடந்தில்ல. இனி நான் எப்பிடியன் மனிசருக்கு மொகம்காட்டிய...பொறத்தீ மனிசரு யாவரியளட மொகத்த எப்பிடியன் பாக்கிய...”

ஹாஜியார் வயிற்றைத் தடவியபடி அங்குமிங்குமாக நடந்தார். ஸலீன் கவிழ்ந்த தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை. தனது குடும்பத்துக்கு தானொரு அவமானச் சின்னமாக மாறி விட்டேனே என்பது பற்றியெல்லாம் அவன் ஒன்றும் சிந்திக்கவில்லை. இதனால் அவனுக்கு பெரும்பாதிப்பு எதுவும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

திக்குவல்லை கமால்

“இப்பிடிப்பட்ட ஆள்கள் ஊரில் வெக்கப்படாது, முஸ்பத்து..அடிச்சி வெரட்டோனும். அப்பதான் மத்தவங்களுக்கும் ஒரு பாடம் சௌதிக்கி பெய்த்திட்டு வாரவங்கெல்லும் இனி மாப்பிளை வாணான்தீயான்டும்....நெருப்பு வெக்கோனும் நெருப்பு.....ஹாஜியார் எனத்தியன் செல்லிய? ஒரு செல் சென்னாப்போதும்...மத்தத்த நான் பாத்துக்கொள்கியன்” இஸ்மத் துடித்தான்.

“ம.... இப்ப எது செஞ் சீம் வேலில்ல. நடக்கோண்டியதெல்லம் நடந்து முடிஞ் சி” ஹாஜாம்மா நொந்துபோய் விட்டார்.

“பெய்த்திட்டு வாரனே”

இஸ்மத் நானாவுக்கு நட்டந்தான். இவ்வளவு சத்தம் போட்டதெல்லாம் சாக்கிற்கு ஏதாவது விழ வேண்டுமென்று தான்.

“முஸ்பத்துப் புடிச்சவன்....ஒரு மாஸ்த்தக்கி ஊட்டால வெட்டக் கெறங்காதே”

ஹாஜியார் கோபத்தில் வெடித்தார்.

24.

ஒரே வுன்வோடு மஃரிபையும் இஷாவையும் தொழுவது இப்பொழுதெல்லாம் ராழியாவுக்கு வழக்கமாகிப் போய்விட்டது.

மஃரிபு தொழுதாயிற்று.

“யா அல்லா....என்ட கொறுகுத்தங்கள மன்னிச்சிக்கோ யா அல்லா... நெஞ்சறிய ஒனக்கு மாறுசெய்ய நான் நெனக்கல்ல யாஅல்லா..... தாரு எனத்த சென்னாலும் நீ எல்லம் அறிஞ்சவள் யா அல்லா....எனக்கு நல்லோரு வாழ்க்கய நஸ்பாக்கு யாஅல்லா”

ஏந்திய இருகைகளையும் முகம் முதல் நெஞ்செல்லாம் தடவி, அத்தஹிய்யாத் இருப்பை கலைந்து வசதியாக அமர்ந்துகொண்டாள்.

இஷாவுக்கு இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்குமேல் போகாது. தஸ்பை கோர்வையை எடுத்து தஸ்பீஹ் செய்யத் தொடங்கினாள். அருகே ராஹிலப் பலகையில் குர் ஆன் வைக்கப்பட்டிருந்தது. நாளாந்தம் குறைந்தது ஒரு ஜஸ்ன ஒதி விடுவாள். சந்தனக் குச்சு குத்தத்தக்கதாக மண் நிறைந்த பெள்டர் பேணியோன்றும் அங்கிருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் சமையல் வேலைகள், வீட்டு வேலைகளென்று எதையுமே மிச்சமீதி வைக்காமல் கர்முந் நிலாவே செய்துவிடுவாள்.

திக்குவல்லை கமால்

காதி நீதி மன்றத்தில் தொடர்ந்த வழக்கில் விவாக விடுதலை கிடைத்ததிலிருந்து மூன்று மாதங்கள் 'இத்தா' இருக்க வேண்டியது கடமையல்லவா?

ஒரு மாதம் நகர்ந்தாயிற்று. இந்த ஒரு மாதமும் அவளைப் பொறுத்தமட்டில் பூரண மனத்திருப்தி தான்! ஐவேளையும் தெளபா செய்வதோடு, ஸான்னத்தான் அமல்கள் செய்யவும் அவளுக்கு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது.

அவளுடைய கடந்தகாலம் சந்தோஷமாக அமையாது போனாலும், எதிர்காலத்தில் ஒரு சந்தோஷம் அவளுக்காக காத்திருப்பதாக அவளது உள்மனம் சொன்னது. அதற்காக அவள் துஆ செய்யவும் தவறவில்லை.

ராழியா சகோதர சகோதரிகளோடு பிறக்கவில்லை. இது அதிர்ஷ்டமும் தூரதிர்ஷ்டமும் கலந்தது தான். அவளது பெற்றார் வசதி வாய்ப்பென்று எதுவும் அற்றவர்கள். தந்தை வழியில் அந்த வீடுகாணியே ஏகசொத்து.

அவளது வாப்பா வாஹிது நானா ஒரு தகரவேலைக்காரர். இது அவரது பரம்பரைத் தொழில். வாளி ஓட்டை பொறுத்துவது முதல் சூரைப்பீலி இணைப்பது வரை அவர் பிரசித்தம்.

நாளாந்தம் சில்லறை வேலைகளே ஏராளம் வரும். மாதத்துக் நாலைந்து பெரிய வேலைகளும் வராமலிருப்பதில்லை. இதனால் கிடைக்கும் வருமானமே குடும்ப வண்டியை நகர்த்தியது. அதற்குமேல் எதையும் செய்துகொள்வதற்கு அந்த வருமானம் வழிகாட்டவில்லை.

வீட்டுக்கு இணைத்தாற்போல் சிறு மடுவமொன்றை அதற்கென்று அமைத்துக்கொண்டார். பக்கிள் பெட்டியொன்றுக்குள் எல்லா ஆயுதங்களும் அடக்கம்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் அவருக்கு உதவியாகச் சேர்ந்தவன் தான் உதுமான். ஆனால் அவனோ வேலையை நுணுக்கமாக கிரகித்துக் கொள்வதில்லை. தொழிலில் ஆசை வைக்கவுமில்லை. மற்றப்படி நல்ல பையன்.

ராழியா அதிகமாக ஒன்றும் படிக்கவில்லை. அதற்காக யாரும் அவளை ஊக்குவிக்கவுமில்லை. சாதாரண புத்தி நுட்பமே அவளுக்கிறுந்தது. உம்மாவுக்கு உதவுவதென்ற பெயரில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பாடசாலைத் தொடர்பை அறுத்துக்கொண்டாள். “பொம்புள்புள்ளதானே” யென்று வாஹிது நானாவும் அவ்வளவாக அக்கறை காட்டவில்லை.

ராழியா வீட்டுக்காகி நாலைந்து வருடங்களில் பருவப் பூரிப்போடு சுடர்விட்டாள். அவளுக்கும் ஒரு கல்யாணம் என்ற சிந்தை இருவருக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த மாளிகை யை வைத்தே கல்யாணங்கள் பேசப்பட்டன.

அப்துல்லகாக்கா ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக எத்தனையோ விஷயங்களைக் கொண்டுவந்தார். மாப்பிள்ளையை பிடித்தால் அவர்கள் கேட்பதைக் கொடுக்க முடிவதில்லை. கொடுக்க முடிவதாக இருந்தால் மாப்பிள்ளையை பிடிப்பதில்லை. இப்படி இப்படியே ஆண்டுகள் உருண்டு போய் “ராழியாவ மாப்பிளேக் குடுக்கியல்லயா” என்று அறிந்தவர்கள் அனுதாபப்படும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது.

எதுவுமே எதிர்பார்க்காமல் திருமணம் செய்து டுபாய்க்கு ஹவுஸ் மெட்டாகவும் டிரய்வராகவும் செல்ல ஒரு ஏற்பாடு வந்தபோது, அதை ஓரேயடியாக மறுத்துவிட்டாள் ராழியா.

“சவுதி பெய்த்து ரெண்டு வருஷம் நின்டிட்டு வந்தா மாப்பிளமாரு தேடவாரொன்டும்” இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஆலோசனைகளையும் அவள் தட்டிக் கழித்தாள்.

இப்படி பல திருமணப் பேச்சுக்கள் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தன. அதுபற்றி அலசிக் கொண்டிருந்த

திக்குவல்லை கமால்

வேளையில்தான் ஸலீனின் விடயத்தை மீரான் வெப்பை குழுவினர் கொண்டுவந்தார்கள்.

“லெச்சக் கணக்கு பொறுமதியான ஊட்ட ரெண்டு பேரடேம் பேருக்கெழுமதியாம்...அவங்களுக்கீக்கிய சொத்துப் பத்தட மட்டுக்கு சும்மீந்துக்கொண்டு தின்னேலும்...ம்... அந்த மாதிரி வங்கிசமான கடும்பத்துக்கு போறது எவளாவு பொய் பாக்கியமன்... அல்லா மொகம் பாத்தீக்கி... மாப்பிளக்காரனில் சின்னச் சின்ன அசட்டயள் ஈக்கிதான். அதியள கணக்கெடுக்கேல”

பல நாட்களாக யோசித்த பின் வாற்றிது நானாவின் தொகுப்புரை மனைவி, மகள் இருவருக்குமாகத் தான். அந்தப் பொழுது முதல் அவள் மணப்பெண்ணாக மஸ்ந்துவிட்டாள்.

“அல்லாஹ் அக்பர்....” இஷாவுக்கான பாங்கு ஒலித்து ஓய்ந்தது.

இஷாத் தொழுகைக்காக எழுந்து தயாரானாள் ராழியா.

25.

அதிகாலை வேளையில் வாஹிது நானா வீடு கலகல்பாக இருந்தது. ராழியா சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

கருங்கல், மண்ணெல்லாம் ஒவ்வொரு பக்கமாக துவிக்கப்பட்டிருந்தன.

பழைய குசனி இடுங்கி ஏறியப்பட்டு, புதிதாக இன்னொரு அறையும் சமையலறையும் கட்டுவதற்காக கயிறுடிக்கப்பட்டிருந்தது. இது முதலாம் கட்டம் போலும்!

“மீரான் லெப்ப வார போலீக்கி”

வாஹிது நானா மேலேபோய் கீழே வந்தார். சும்மாதான் அவருக்கு சொல்லிவிட்டு வந்தார். அவரும் கொஞ்சம் பாடம் பாத்திருக்கிறார் போலும்!

“வாங்க லெப்ப” மரியாதையோடு வரவேற்றார் வாஹிது நானா.

நான் முந்தி நீ முந்தியென்று அயலவர், தெரிந்தவர்கள் உதவிக்கொண்டிருந்தார்கள். பழமையின் சின்னமாக காட்சி தந்த வாஹிது நானாவின் வீடு உடைக்கப்பட்டு புதிதாக கட்டப்படுகிறதென்றால் யாருக்குத்தான் மகிழ்ச்சியில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் அவருக்கு ஒரு மரியாதை சாத்தியமாகியிருந்தது. மகள் கையில் பசையிருப்பதால் அல்ல ! ஒரு பெரும் சக்தியோடு தையியமாகமோதி தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டவர் என்பதால்தான்.

திக்குவல்லை கமால்

”லெப்ப ஃபாத்திஹா ஒதி கல்ல வைங்கோ.”

வாஹிது நானாவின் வேண்டுதலை அடுத்து வெப்பை ஒத ஆரம்பித்தார். அங்குமிங்குமாக சிதறி நின்றவர்களைல்லாம் ஒன்று கூடினா. கல் வைத்து துஆ ஒதியயோது ஆமீன் சத்தம் பெரிதாக ஒலித்தது.

பால்சோறு பரிமாறப்பட்டபோது வாஹிது நானா வெப்பையின் பக்கத்திலே வந்தமாந்தார். அவருக்கு திக்கிக்கென்றது. என்ன கேட்கப் போகிறாரோ என்ற பயம் வெப்பைக்கு !

வாஹிது நானாவினதும் அவரது மகளதும் பக்கத்தில் எந்தத் தவறுமில்லை என்பதை அவர் அறிவார். ஹாஜியார் பக்கம் எல்லாத் தவறுகளுமிருந்தபோதிலும், அவருக்காக நியாயம் பேசியது தவறென்பது இன்றல்ல அன்றே வெப்பைக்கு புரிந்த விஷயந்தான்.

“இந்தாங்கோ லெப்ப”

ஜம்பது ரூபாத் தாளொன்றை நான்காக மடித்து திணிக்க எத்தனித்தார் வாஹிதுநானா. இதற்காகத்தான் பக்கத்தில் வந்தமாந்துள்ளார் என்பது அப்போது தான் வெப்பைக்கு புரிந்தது.

“ஆ இதெனத்தியன்...நான் இதுக்கு வரல்ல வாஹிது நானா. முஹப்பத்துக்கு வந்த...நீங்க ஊடுவாசல் கெட்டியென்டா எவளவு சந்தோஷமன்.”

வாய் நிறைய இப்படிச் சொல்லி, தன்மீது அப்பியிருந்த அழுக்குகளை கழுவிக்கொண்ட பூரிப்பு மீரான் வெப்பைக்கு!

பாஸ்மார் அத்திவாரம் கட்டுவதில் அவசரமாக இயங்கி நின்றன். பலரும் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன். சந்தர்ப்பத்தை பார்த்து வெப்பையும் விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

ராழியா இத்தாவிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஒரேயோரு வாரந்தான். இனி எதற்காகத்தான் பார்த்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும். ஏற்கனவே பிரதேச சபையில் அனுமதி பெற்று வைத்திருந்தாள்.

சுடச்சுட வேலையை ஆரம்பித்து ஒரே வாரத்தில் ஒரு பகுதியை கட்டி முடிப்பது திட்டம். பின்பு இடம் மாறி அடுத்த கட்டம். இப்படியாக....

“அஸ்ஸலா மலைக்கூம்.”

இவ்வளவு பெரிய ஸலாம் யாருக்கென்று ராழியா திரும்பிப் பார்த்தபோது, அங்கே அப்துல்லகாக்கா நின்று கொண்டிருந்தார்.

பால்சோறு, பழம், தேநீர் எல்லாம் தயார் நிலையில் வைக் கப்பட்டிருந்ததால், யாரின் வரவைப் பற்றியும் அலட்டிக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லாதபோதும், அப்துல்லகாக்காவின் வரவு ராழியாவின் மனதை சுண்டிவிட்டிருந்தது.

வீடு அத்திவாரமிடுவதற்காக வந்தாரா அல்லது திருமண விடயங்களுக்கு அத்திவாரமிட வந்தாரா என்பதை அவளால் பகுத்தறிய இயலவில்லை.

பாஸ் மாருக்கு வெற்றிலை, பாக்கு வருவித்து கொண்டுபோய்க் கொடுத்துத் திரும்பியோது அப்துல்லகாக்காவோடு உம்மாவும் வேறு கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு எல்லாமே புரிந்துவிட்டது.

அப்துல்லா காக்கா “சரி நான் நாளாக்கி நாளன்டக்கி இந்தப் பொக்கத்துக்கு வாரனே.... சொன்னங்கிச் சொன்னங்கி நிக்கவாண்” என்று சொன்னது அவள் காதிலும் தெளிவாக விழவே செய்தது. வீட்டைக் கட்டி முடிப்பதைத் தவிர வேறெந்த யோசனையும் அவள் மனதில் இல்லையென்பதை அவர்கள் அறிவார்களா என்ன?

“வாப்பா..... சிமெந்திக்கி கொஞ்சம் கரச்சல் போலீக்கி... பத்துபேக்தான் எடுத்தீக்கிய... நாளாக்கி நாளன்டக்கி வாரென்டாம்.. எதுக்கும் சந்திக்கடக்கி நெனவூட்டிக்கோங்கோ.”

“நல்ல காலம் நெனவூட்டின. பத்து மணிக்கிப்போல லௌறி வாரென்டு எனக்கு வரச்சென்ன. நான் பெய்த்து பாத்திட்டு வாரன்

திக்குவல்லை கமால்

மகள்” வாஹிது நானா இப்படி சொன்னதும் சொல்லாததுமாக விரைந்தார்.

“மகள்”

என் றுமில்லாத தாழ்மையோடும் முகம் நிறைய மலர்ச்சியோடும் உம்மாவின் குரல்.

“எனத்தியனும்மா”

“இப்ப எல்லாக் கரச்சலும் முடிளஞ்சிதானே. அப்துல்ல காக்கா நல்ல விஷயமொன்டு கொணுவந்தீக்கி... நடந்ததெல்லம் செல்லீக்கி...”

“செய்யோனுந்தானும்மா.அதுக்கு முந்தி ஊட்டு விஷயம் முடியட்டே...”

அந்தப் பதில் கீழ்முந் நிலாவுக்கு திருப்பதியாக இருந்தது.

மொத்தத்தில் அன்று எல்லோருக்குமே சந்தோசமயம்தான்.

26.

செங்கல் சுவர் கூரைவரை எழுந்து நின்றது. ஸௌலிகிராம் பூசப்பட்ட பராலைகளும் பொருத்தியாகிவிட்டது. எஸ்பஸ்டஸ் சீட்டு வந்து சேராததால் இன்னுந்தான் மொட்டையாக நின்றது.

வேலயோன்டு தொடங்கினா படபடென்டு சாமனீக்கோணும். எனத்தசரி கொறஞ்சொடன பாஸ்மாரும் மெதுவா மாறிய” வாஹிது நானா தாமத்தை சகிக்க முடியாமல் தவித்தார்.

“அதுதானே....இல்லாட்டி இந்துமட்டுக்கு முன் பொகத்தேம் கட்டத் தொடங்கீந்து.” கீழ்முந் நிலாவுக்கும் புது வீட்டை முழுமையாக பார்த்து மகிழும் ஆவல்.

வெளிப்புறமாக நின்று சுற்றிச் சுற்றி பாாத்தபடி இருவரும் அபிப்பிராயம் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

ராழியா அப்போதுதான் வாங்கிய மீனை அடுப்பேற்றுவதில் அக்கறையாக இருந்தாள்.

“அது...அது தாரன் வார?”

மனைவி காட்டிய பக்கமாக பார்த்தார் வாஹிது நானா. அவருக்கு மீற்றர் பிடிபடவில்லை.

“அடே எங்கட உதுமான். கிட்டக்கி வந்தாப் பொறுகேன் வெளங்கின” வியந்து போனாள் கீழ்முந் நிலா.

“கண்டகாலம். ரெணுமூனு வருஷத்துப் பொறுகு. ம.இதுதாரன் பொஞ்சாதியா? எப்பிடிச்சரி ஜோடுபோட்டு வாரத்துக்கு

தீக்குவல்லை கமால்

நின்கீக்கி” வாஹிது நானா நன்றாக வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்.

இப்பொழுதெல்லாம் அங்கே வருபவர்களுக்கு திறந்த வெளியரங்குதான் வரவேற்பு மண்டபம்.

“உம்மாப் பாத்திட்டுப் பூக வந்த....ராழியா வந்தது, ஊடு கெட்டியதெல்லம் கேள்விப்பட்ட...அப்பிடியே இங்கல வந்த” உதுமான் வரவுக்கு விளக்கமளித்தான்.

“அறிஞ்ச தெரிஞ்ச மனிசர பாக்கோனுந்தானே” முந்திக் கொண்டாள் கீழ்முந்நிஸா.

எந்தவோரு தொழிலையும் செய்தவனல்ல உதுமான். இயல்பிலேயே நல்லவன். சிலகாலம் வாஹிது நானாவோடு தகரவேலையும் செய்தவன்தான். அதை ஒழுங்காகப் பழகியிருந்தால் கூட நல்ல சம்பாதிப்பு இருக்கத்தான் செய்தது.

இந்த நிலையில்தான் லுனுகம்வெறுவில் காணிக்கு விண்ணப்பிதுஅத்து கிடைத்தது. அதற்குக் கூட பூரண விருப்பமில்லாமல்தான் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கே விவசாயத்தில் ஈடுபாடு ஏற்படாவிட்டாலும், ஆடு..கோழி தெடுவதில் கைதோந்துவிட்டான்.

தொழில் பிடிப்பட்டபின் காணியிலே சிறியதொரு வீடும் அமைத்துக்கொண்டான். வீடு அமைத்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா?

“ஆ இஸ்கோத்து எடுங்கொ”

பிஸ்கட், பழம் சகிதம் வந்தாள் ராழியா.

“பொஞ்சாதியப் பத்தி இன்னம் ஒன்றுமே செல்லல்லே” வாஹிது நானா கதையை இழுத்தார்.

ராழியாவின் மனதிலும் கூட இதே கேள்விதான் எழுந்திருந்தது.

“கொழுப்பத்தில் மன்னாரிலீந்து வந்த புள்ளையொன்டுதான்”

“அல்லா பரக்கத்தாக்கி வெக்கோணும்..நீ செஞ்சீக்கியது பெரியோரு நன்மயான வேலமகன்” வாஹிது நானா உதுமானுக்கு சான்றிதழ் வழங்கினார்.

“எங்கியன் இவட உம்மா வாப்பா?” கீழுந் நிலை குறுக்கு விசாரணை செய்தாள்.

“உம்ம வாப்ப மட்டுமல்ல ஒரு அம்து பேருமட்டு வந்தீக்கி. எல்லாரும் கிட்ட நட்டத்தான். மாத்தற, வெலியாம், கந்தா இப்பிடி ஒவ்வொரெடத்தில் நிக்கிய” உதுமான் விளக்கமளித்தான்.

அங்குநின்று வாய் பார்க்க அவளுக்கு ஆசைதான். ஆனால் சமையலை முடித்தாக வேண்டுமே.

சம்பவுக்காக வல்லாரை இலை இடுங்கத் தொடந்கினாள் ராழியா.

சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு உதுமான் வாஹிது நானாவிடம் வேலை செய்த காலம்.

ராழியாவுக்கு பல விவாகப் பேச்சுக்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. அவர்களது பொருளாதாரச் சூழலில் எதுவுமே சரிப்பட்டுவராத நிலை.

ராழியாவுக்கும் உதுமானுக்கு மிடையே பொரிதாக ஓன்றுமில்லை. ஒரு மெல்லிய முஹப்பத்.

இதைப் புரிந்துகொண்ட கீழுந் நிலை கணவனிடத்தில் மெல்ல விஷயத்தை போட்டுப் பார்த்தாள். அது பலிக்கவில்லை.

அப்போது ராழியாவின் நெஞ் சிலே இலேசான சோகமொன்று இழையோடியது என்னவோ உண்மைதான்.

“பொகப்போறாம் மகள்” உம்மாவின் குரல் தான்.

தீக்குவல்லை கமால்

“நாங்க பெய்த்திட்டு வார்”

நஸ்லியாவின் இதமான வார்த்தைகள்.

”அல்லாட காவல்”

ராமியா மீண்டும் குசனிக்குள் வந்தாள். கண்கள் கொஞ்சம் கசிவதுபோல....

27.

ராழியா டவுனை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தாள். இப்பொழுது அவள் 'நனைந்த கோழி' அல்லவா? அதனால் சூச்சமின்றி தனது தேவைகளுக்காக வெளிப்பட்டாள்.

மணிக்கால், மணிக்கை வரையிலான முழு நீள நீற உடை. சூரியக் கதிர்கள் பட்டுத் தெறிக்கும் பளபளப்பு. அதே நீறத்தில் ஸ்காஃப் கையிலே தோற்பை. விறுவிறுப்பான நடை.

“இவள் தான் ஒரு நாளுக் கெண்டாலும் பொம்புள. தாருக்காலும் பயப்புடாம் வெக்கப்படாம் செய்யோண்டியத்த செஞ்ச. பொம்புளயெண்டாலும் இந்தக் காலத்தில தெரியமீக்கோணும்.”

இப்படி பலபேர் அபிப்பிராயம் சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம் அவள் காதுக்கு எட்டுவதில்லை. அது பொதுசன அபிப்பிராயமும் சூடு!

“ஹாஜியாரட் சல்லிப் பெருமக்கி சரியான பாடம் படிப்பிச்ச நீதான் புள்ள”

வீடுகட்ட கைவேலைக்குவந்த காஸிம் காக்காசூடு இப்படிச் சொன்னாரென்றால், அது எவ்வளவு தூரம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் பாருங்கள்.

“ட்ரீங்...”

அவளோடு உரசினாற்போல் சைக்கிளோன்று வேகமாக விரைந்தது. அவள் முறைத்துப் பார்த்தாள். முகம் தெரிந்தால் தானே!

தக்குவல்லை கமால்

அவனை இப்பொழுதெல்லாம் ஏதோ வித்தியாசமாகத்தான் எல்லோருமே பார்த்தார்கள். எத்தனையோ விதமான கணிப்பீடுகளுக்கு அவனை ஆட்படுத்தியிருந்தார்கள். எல்லாமே அவனுக்கும் புரியத்தான் செய்தது.

வீடு கட்ட ஆரம்பிக்கும்வரை அவள் இலங்கை வங்கியில் வைப்புச் செய்திருந்த பணத்தை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. வீடுகட்ட ஆரம்பித்த பின்புதான் தேவைக்கேற்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பணமெடுக்க வங்கிக்குப் போய் வந்தாள். வேடிக்கை என்னவென்றால் ”மாப்பிளை உட்டுப்போட்ட பொறுத் திரே திரிச்சல்” இப்படி அவனுக்கு கேட்கவே எத்தனையோ பேர் கிண்டலடிப்பதுதான்.

பேங்க் அன்று நிரம்பி வழிந்தது. மூன்று நாள் விடுமுறையை அடுத்து வரும் வேலைநாள் இப்படித்தானிருக்கும் என்பதுபற்றிய அனுபவம் அவனுக்கு குறைவு.

அவள் பணமெடுப்பதற்கான படிவத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது.....

எதிரே இரண்டு வாட்ட சாட்டமான வாலிப்கள்...

“இதெல்லம் பறந்ததியள்ளான் மசான்” ஒருவன் சொன்னான்.

“ம..அறபி ரசம் பட்டவங்களுக்கு இங்க சரிவாரல்ல.” இது அடுத்தவன்.

யாருக்காக சொல்கிறார்களென்று அவளால் உறுதிப்படுத்த முடியாவிட்டாலும், அவனுக்காக சொல்வது போலவுந்தான்

அவளுக்குப்பட்டது. அதைப் புரிந்துகொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலிருப்பதுதான் புத்தி அல்லவா?

எல்லாம் நிரப்பி முடிந்து பேனாவையும் கைப்பையுள் திணித்து எழும்பிய போதுதான் இலேசாக அந்தப் பக்கமாகப் பார்த்தாள் ராழியா. இருவருமே அவளை விழுங்குவதுபோல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிரிப்பதற்குக் கூட ஒரு எத்தனிப்பு.

வந்த காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு அவசரமாக வெளியேறிவிட வேண்டும் போல் பட்டது அவளுக்கு. அவளுடைய அவசரம் அவர்களுக்கு புரியுமா?

அப்பாடா.....அவளுக்கும் இருப்பதற்கோர் இடம் கிடைத்தது. சனம் குறைந்தபாடில்லை. இலக்கம் இருபத்து மூன்றை எப்போது கூப்பிடுவார்களென்று அடிக்கடி டோக்கனை பார்த்துக் கொண்டாள்.

அப்படியும் இப்படியுமாக அரைமணி நேரம் நகர்ந்த பின்பு அவளது வேளை வந்தது. பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியிறங்கும் போது பதினொரு மணியாகிவிட்டது.

அடுத்தடுத்த கடைத்தொகுதிகளை கடந்து சற்றே மரங்குமில் படரும் இடத்தில் நடக்கையில்.....

“ட்ரீங்ங்ஙு.....”

சைக்கிளில் இரண்டு பேர் அவளை குறுக்கறுத்தாற் போல் இறங்கினர்.

“நாங்க வெளிநாட்டால கொணுவந்த சாமனியள் எடுக்கிய. ஒங்களுக்கட்டேம் இருக்குமெனா” ஒருவன் கேட்டான்.

அவள் முன்னோக்கி நடந்தபடியே....

திக்குவல்லை கமால்

“பாவிக்க கொண்ந்தது மட்டுந்தான்க்கி விக்கியத்துக்கு இல்ல” அவள் சட்பட்டென்று சொல்லிவிட்டு நடந்தாள்.

“எங்களுக்கு கொஞ்சம் சாமனத் தந்தா கொறஞ்சி போறா..”

“ஹட்டுக்கு வாரத்துக்கு டைம் செல்லுங்கொளே”

அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது. அதற்கு மேல் அவள் அந்தப் பக்கம் சூடப் பார்க்கவில்லை. இன்னும் ஏதேதோ சொன்னதையெல்லாம் அவள் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை.

சனப் புலக்கம் குறறந்த சிறு இடைவெளிக்குள் தான் இந்த விளையாட்டு. மீண்டும் வீடும் கடைகளுமாக அடுத்த சந்தி ஆரம்பித்துவிட்டது.

வீட்டுக்கு வந்ததும் வராததுமாக உம்மா வெட்டிக் கொடுத்த செவ்விளாந்தரை ஒரே முச்சில் குடித்தாள். தகித்த குட்டுக்கு அது இதம் கொடுத்தது. மனதின் காங்கைக்கு.....

கொய்யா மரத்தடியில் அமர்ந்தாள். அன்று நடந்தவற்றை அசை போட்டாள். அவளை பிழையாக எடை போட்டு துஷ்பிரயோகிக்க எத்தனைபேர் கணவு காண்கிறார்களோ !

புதிய அலையொன்று அவளது நரம்பெங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது,

“இதுக்கு ஒரேயொரு வழிதான்க்கி...சீக்கரமா கலியாணம் புடக்கோணும்’

புத்துணர் வோடு அவள் வீட்டுக் கட்மைகளில் இறங்கினாள்.

28.

முன்றுவார இடைவெளிக்குப் பிறகு மீண்டும் டியூசன் வகுப்பு ஆரம்பித்திருந்தது. உயர்தா வகுப்பில் கல்வி பயிலும் தஸ்லீமா அதற்குச் சென்றாள்.

அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. வீடு என்ற பெயரில் ஏதோ இருந்த இடத்தில் அழகிய சிறு வீடோன்று உருவாகியிருந்தது. என்றோ ஒரு நாள் அந்த இடத்தில் ஒரு வீடு உருவாகுமென்று எதிர்பார்த்திருந்தவள்தான் அவள்.

வாய்நிறைய வாழ்த்த வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு! எவரோடும் முன்பின் பழக்கமில்லாத போதும் சூட அவள் கால்கள் அப்பக்கமாக நகர்ந்தன.

பார்த்த பார்வைக்கு பெயின்ட் பண்ணப்படாத ஒரு குறை மாத்திரமே தெரிந்தது.

“ஊட்டில தாரன்”

வெளியே யாரும் தெரிய இருக்காததால் இப்படிக் குரல் விடுத்தாள் தஸ்லீமா.

தரல் புதிதாக இருந்ததால் ஒவ்வொரு பக்கமிருந்து ஒவ்வொருவராக வாஹிது நானா, கீழ்முந் நிஸா, ராழியா இப்படி எல்லோருமே ஓடிவந்தனர்.

ஸல்வார் உடுத்தி, முந்தானையால் அழகாகத் தலை மறைத்து, புத்தகங்களை மார்போடனைத்தபடி நின்றவள் யாரென்றே அவர்களுக்கு புரியவில்லை. படிப்பு வாசனையுள்ள எவருமே அங்கு

தக்குவல்லை கமால்

இல்லாததால், தவறித்தான் வந்திருக்கிறாரோ என்று கூட ஒரு கணம் எண்ணினர்.

“தாரயன் மகள் தேடிய?” வாஹிது நானா வாய் திறந்தார்.

“ஒத்தரேம் தேடி வரல்ல” அவள் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்.

அவள் அலட்டிக்கொள்ளாமல் நடந்துகொண்டமை அவர்களுக்கு ஏதோ போலிருந்தது.

“நீங்க தாரட மகளன்?” அடுத்த கேள்வியை போட்டாள் கர்முந் நிஸா.

“இஸ்மத் நானட் ” அவள் பட்டென்று சொன்னாள்.

மூவர் முகத்திலுமே அசடு வழிந்தது. அது அவளுக்கு தெரிந்துவிட்டது.

ஸலீனின் முதலாந்தர நண்பனவுல்லவா இஸ்மத். காதிக் கோட்டில் வழக்கு நடந்த ஒவ்வொரு நாளும் கூடவே வந்தவருமாயிற்றே. சஷுதியிலிருந்து வந்து இரண்டொரு நாளிலேயே நாலாயிரம் ரூபா நாடகமாடியவரல்லவா? அப்படிப் பட்டவரின் மகள் வந்து இப்படி முன்னே நின்றால்...!

“ராழியா தாத்தா..... நீங்க சௌதீல நிக்கச் செல்லே ஒங்களுக்கு காயிதமெல்லம் எழுதிக் குடுத்த நான் தான்”

தஸ்லீமா எதை எத்தீபார்த்து இதைச் சொன்னாரோ, அது சளீரென்று ராழியாவின் சிந்தையை தொட்டது.

“மெய்யா....இன்டக்கேன் தெரிஞ்ச...வாங்குள்ளுக்கு” ராழியா மிகவும் நெருங்கியவள் போல் அழைத்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் இணைந்துவிட்டபோது, அடுத்த இருவருக்கும் அங்கென்ன வேலை!

தஸ்லீமாவை தன்னுடைய அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள் ராழியா. வீடு மட்டுமென்ன கட்டில், அலுமாரி கூட புதிதாகத்தான் இருந்தன. இதற்கிடையில் குளிர்பானம் வேறு வந்துசேர்ந்தது.

“ராழியா தாத்தா.....ஓங்களுக்கு ஊர் பேரில்லாத அந்தக் காயிதம் நான் தான் அனுப்பின...ஓங்களோட எனக்கு பழக்கமில்லாட்டும்....ஸல்ளீன் நான் ஓங்கள் ஏமாத்தியத்த என்னால் பொறுக்கேலாப் பெய்த்த”

ராழியாவுக்கு எல்லாமே விளங்கிவிட்டது. சின்னவளாக இருந்த போதிலும், தகுந்த நேரத்தில் அவள் மேற்கொண்ட முயற்சி எவ்வளவு பெறுமதியானது!

“அல்லா எடத்தில நான் துஆ செய்த....பெரியோரு நன்மயான வேல நீங்க செஞ்சது. ஊட்டுப் பிளானொன்டும் எனக்கனுப்பீந்தேன். அந்தாள்ட பொய்ய நம்பி மாஸம் மாஸம் சல்லியனுப்பீந்தா எனத்தியன் நடக்கியது” மாஜிக் கணவனின் ஜில்மால்களை இரைமீட்டிச் சொன்னாள்.

“நீங்க பெரிய துணிச்சல்காரிதான் ராழிதாத்தா” பாராட்டுரை பகர்ந்தாள் தஸ்லீமா.

“அதெனா அப்பிடிச் செல்லிய?” மேலும் அறிய ஆவல் ராழியாவுக்கு!

“நீங்க செஞ்சதெல்லம் கெட்டித்தனமான வேலதான். பொம்பிளயென்டா அடங்கியொடுங்கி நிக்கோனும்....செல்லிய தெல்லாத்துக்கும் தலயாட்டோனும்.”

திக்குவல்லை கமால்

“நானிப்ப எல்லாருக்கும் வழியத் தொறந்து வெச்சீக்கி.....ஹாஜியார் இப்ப பள் எஃக் கூட்டத் துக்காலும் வாரல்லயாம்.....ஹம்...பேருக்கு பெரிய குடும்பம்.....!”

“ராழிதாத்தா நீங்கதான் இப்பெனக்கு வழிகாட்டி.....எனக்கு படிக்குடாம கலியானம் புடிச்சித்தர ரெடியாகியாங்க.....”

“ஆ....அப்பிடியா இனியினி.....”

“பெரிய எடமாம்.... லேசாச் செஞ்சிகொளேலுமாம்..... உம்மாம் வாப்பாம் ஒரே புடி.”

“ஓசரம் பள்ளம் பாக்காம உம்ம வாப்பட பேச்சக் கேட்டுத்தான் எனக்கு இந்த வருத்துவந்த....”

“சோதின முடியாம நாணொரு முடிவும் செல்லியல்ல.....மாப்பிள தாரெஞ்டு தெரியாம எனக்கு புரியம் செல்லேலுமா.....”

ராழியாவுக்கு பெருமை பிடிப்படவில்லை. படித்த பெண் ணொருத்திக்குக் கூட, தான் ஆதர் ஒமாக அமைந்துவிட்டேனே என்றுதான்.

“சொணங்கீட்டு இனுமோரு நாளக்கி வாரனே ராழிதாத்தா” என்றவாறு எழுந்தாள் தஸ்லீமா.

“நாளக்கே வரோணும்”

அன்பு வேண்டுகோள் விடுத்தாள் ராழியா. ஓரேயாழியாக அவளுக்கு பிடித்துப் போய்விட்டது.

அவள் போவதை கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் ராழியா.

நடந்து முடிந்துவிட்ட எல்லா மாறுதல்களுக்கும் இவள்ளவா பின்னணியாக இருந்திருக்கிறாள்.

29.

இரண்டு மூன்று பஸ் மாறி மாவனல்லைக்கு வந்து சேர்ந்துவட்டால் ராழியா, தனது உம்மாவோடுதான். சஷ்டிவரை பறந்தவளுக்கு இதெல்லாம் ஒரு தூரமா? சொன்னபடி ஆட்டா பிடித்து சுமையா வீட்டுக்கு வந்திறங்கினாள்.

எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த கலாதி அங்கே தெரிந்தது. வீடு ஆரவாரமும் அழகும் பெற்றிருந்தது,

”கரச்சலில்லாம பஸ் கெடச்சா?” சுமையா அன்போடு விசாரித்தாள்.

”ஜாதியா ஸீட்டும் கெடச்ச.” முந்திக் கொண்டு சொன்னாள் கார்முந் நிலோ.

சஷ்டியிலிருந்து வந்த கையோடு ராழியாவை பார்க்கச் சென்றாள் சுமையா. அடுத்த சில நாட்களிலேயே ராழியாவின் வரவை எதிர்பார்த்தபோதும், ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் காரணமாக பயணம் அப்படியே தடைப்பட்டுப்போய் விட்டது.

இப்போது மனப்பாரமெல்லாம் கரைந்து போய் விட்ட நிலையில் தான் மீண்டும் சாத்தியமாகியிருக்கிறது. என்றாலும் இருவாது கடித்த தொடர்புக்கும் எவ்வித தடையுமிருக்கவில்லை.

”ஆ..இவருதான் எங்கட புள்ளேட வாப்பா”

கூடை நிறைய கறிகாய்களோடு வந்தேறிய தனது கணவனை அறிமுகப்படுத்தினாள் சுமையா. புகைப்படத்தில் பார்த்த அதே முகம். அமைதிச் சுபாவம். பொருத்தமான சோடிதான்.

சுமையாவின் மகனை தன்பக்கம் அழைத்து அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

கார்முந் நிஸா சுற்றுவட்டத்தை பார்க்க வெளியிறங்கி சுமையாவின் உம்மாவோடு ஜக்கியப்பட்டு விட்டாள்.

ராழியா உள்வீட்டை ஒரு பார்வை பாத்தாள். புதிதாக கட்டி வர்ணம் பூசப்பட்டிருந்தது, வீடு அவ்வளவு விசாலமானதல்ல. ஆனாலும் அவளது வீட்டோடு ஒப்பிடும்போது வசதியானதுதான்.

“ராழியா எப்பிடியன் ஊருச் செய்தியள்.....ஸலீன் நானாவால கரச்சவொன்டுமில்லயா?”

இருவரும் மாத்திரமே தனிமைப் பட்டுவிட்ட வேளையில் கதைகளுக்கா பற்றாக்குறை!

“இப்ப ஆள கண்ணால காணியத்துக்கும் இ.....” சந்தோஷமாகச் சொன்னாள் ராழியா.

“இப்பிடி எத்தின பொம்புளையள் உசிரோட செத்துக் கொண்டக்கியன். மானம் மருவாயி ஒரு பொக்கத்தில வெச்சிட்டு, இப்பிடி ரெண்டொத்தரு நடந்தாத்தான் மத்தவங்கடேம் கண்தொறபடுகிய.”

சுமையா உள்ளார்ந்த கவலையோடு, கணவன்மாரால் நொந்துபோன வெந்துபோன பெண்களின் குரலாக ஒலித்தாள்.

“நாங்க ஏமாந்ததான்...இந்தக் காலத்துப் புள்ளியள ஏமாத்தேல...எல்லாப் புள்ளியளும் படிக்கிய.....ஏவி பேப் பாக்கிய....” தஸ்லீமாவை நினைத்துக்கொண்டே ராழியா சொன்னாள்.

“தூரத்திலிருந்து வந்தீக்கி.....சோறு தின்ட்டு கொஞ்சம் சாஞ்சிக் கோங்கோ” சுமையாவின் உம்மாவந்து அழைத்தாள்.

ராழியாவுக்கும் நல்ல பசிதான். உள்ளறையில் பாய்விரித்து சுப்பரா போட்டு சாப்பாடு வைக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவு வேளையை ஒப்பேற்றினர்.

கீழும் நிலை கும்மா சாய்ந்தபோதும் நன்றாகத் துங்கிப்போய் விட்டார். வீட்டிலும் கூட அமைதியான குழந்தை.

ராழியாவும் சுமையாவும் அக்கம் பக்கமாக அமர்ந்து மீண்டும் கதைக்கத் தொடங்கினர். அதற்கிடையில் சவுதிக்கும் கூட போய் வந்தனர்.

“ஓங்கட தம்பியக் காணல்ல. அவங்கரூடு எங்கியன்?”

திடீரன்று ஞாபகம் வந்தவளாகக் கேட்டாள். அங்கும் போய் வந்து விடவேண்டுமென்ற ஆசை அவளுக்கு!

சுமையா எதுவுமே பேசாமல் மௌனித்தாள். அந்த மௌனம் ராழியாவுக்கு சந்தேகங்களை கிளரியது. அதற்கிடையில் தம்பியோடு கோபதாபங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்றுதான்.

“சுமையா எனத்தியன் பேசாம நிக்கிய?” மீண்டும் கனிவாகக் கேட்டாள்.

“.....புள் ளப் பொறப் பெய்த் து வருத் தமாகி மதினி...மௌத்தாகீட்ட...” கண்ணீர் உகுத்தவளாக சொன்னாள் சுமையா.

ராழியா அதிர் ந் து போனாள். தாறுமாறான உணர்வலைகளுக்குள் அவள் சிக்கி வதையுண்டாள். மேலும் கீழுமாக தான் அல்லாடுவதாக அவளுக்கோர் உணர்வு.

“நல்ல பொம்புள... இனி எனத்த செய்யவன். ஹயாத்து மௌத்து எல்லாருக்குமுள்ளதேன்” மூக்கு, கண்களை துடைத்துபடி அவள் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“அப்ப புள்ளா...?”

கீக்குவல்லை கமால்

“முத்த மதினிக்கு புள்ளில்லதானே....அவ வளக்கியென்டு எடுத்துக்கொண்ட”

அதற்குமேல் என்ன பேசுவதென்றே ராழியாவுக்கு புரியவில்லை. இரண்டாரு நிமிடங்கள் மௌனமாகவே கழிந்தன. இருவரது உணர்வுகளும் ஒன்றுகலப்பதற்காக உள்ளங்குள் உருண்டு புரண்டன.

“ராழியா...”

கைக்களைப் பற்றிப் பிடித்து அடித்தொண்டையாள் அழைத்தாள் அவள்.

“சுமையா”

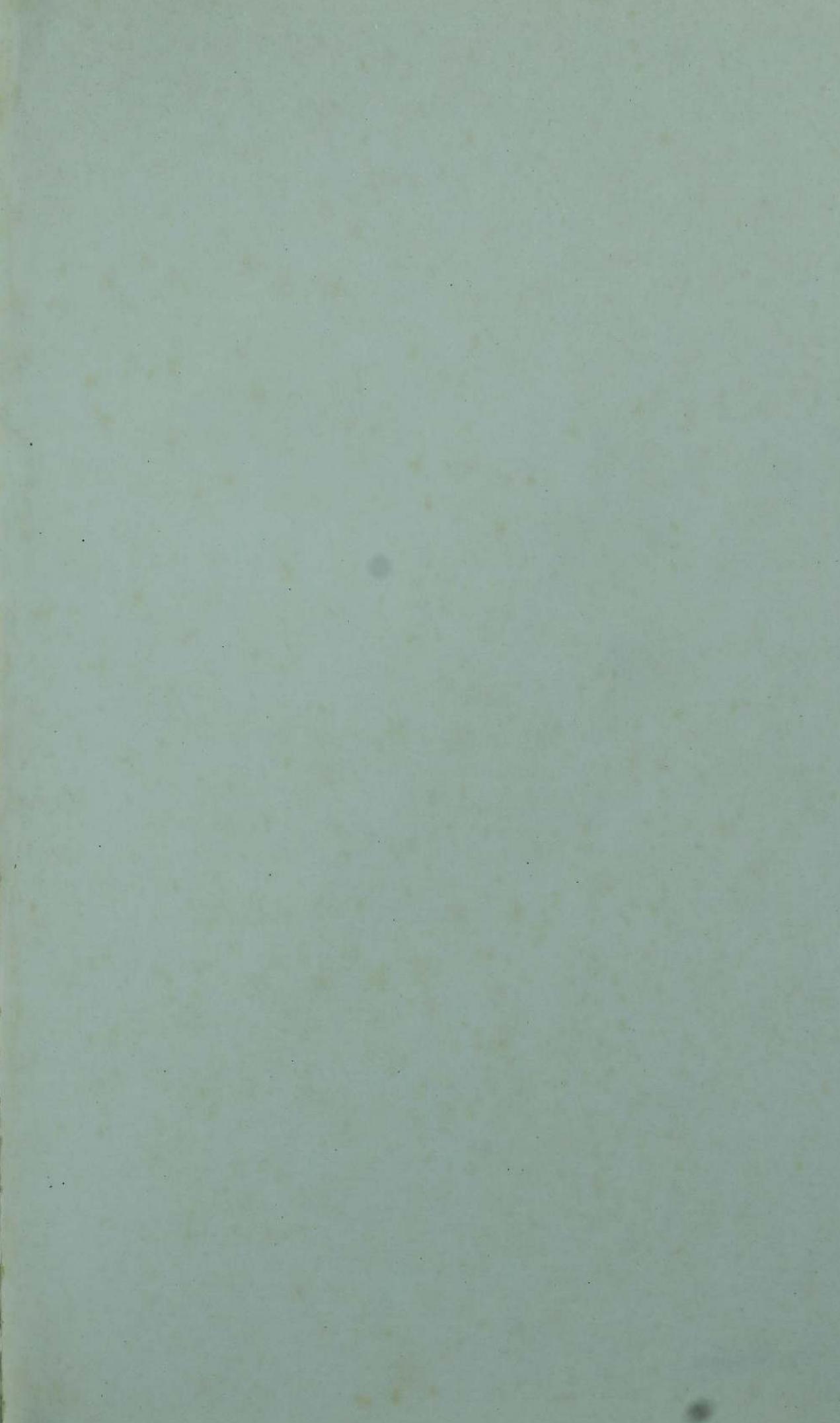
“இத எப்பிடியன் செல்லியென்டு தெரியாம நின்ட நான். அல்லா எங்கள் ஓன்டாக்கி வெச்சிட்டான் ராழியா.”

ராழியாவின் இதயம் குளிர்ந்தே போனது. ஆனந்தக் கண்ணீரின் அபிஷேகத்தோடு முகம் மல்ந்தது. வானம் வாழ்த்து மல்களை தூவுவதுபோல...தென்றல் பன்னீர் தெளிப்பதுபோல.....

“மதினீ” என்றவாறு சுமையாவை அள்ளியனைத்து மார்பிலே முகம் புதைத்தாள் ராழியா.

“அல்லாஹு அக்பர்...”

அஸருக்கான அந்த பாங்கோசை, அகிலமெங்கும் அந்த நற்செய்தியை பரப்புவது போலிருந்தது அவர்களுக்கு!

திக்குவல்லை கமாலின் பன்றுக் கிளக்ஷியப் பங்களிப்பில் நாவல்களுக்கு தனியான ஓர் திடமுண்டு.

எழுபதுகளில் பொய்மைகள் நிலைப்பதில்லை என்ற தொடர் நாவலை தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எழுதியதன் மூலம் நாவலாசிரியராக அறிமுகமானார்.

இவரது ஒபிபரவுகிறது, நச்சு மரமும் நறு மலர்களும், பாதை தெரியாத பயணம் என்பன ஏற்கனவே நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன.

உதயக் கதிர்கள் என்ற இந்நாவல் கிளங்கை கலாசாரத் திணைக்களத்தின் வெளியீடாகும்.

சமூக கலாசாரப் பகைப்புலத்தில் யதார்த்தமும் முற்போக்கானதுமான இவாது நாவல்கள் ஆய்வுக்குரியனவாகும்.

கமாலின் எழுத்து வாழும் எழுத்து.

-து. தர்மானந்த சீவம்.
(ஆசிரிய ஆலோசகர்)
வவுனியா.

150